

CHUNDIKULI GIRLS' COLLEGE

MAGAZINE

VOLUME XXXIII

December,

1968.

CONTENTS

	Page
1. Editorial ...	1
2. Principal's Report 1968 ...	1
3. Prize Day Speech Professor George Thambyahpillai ...	7
4. In Memoriam Miss Marjorie Yogam Muthiah (Editor) ...	11
5. By Miss. M. Thambiah ...	12
6. By Mr. D. P. Sundarampillai ...	14
7. By an Old Pupil ...	15
8. By Mrs. P. Coomarasamy ...	16
9. By Nirmala Sabapathypillai ...	17
10. Chundikuli O.G.A. Report for the Year 67—68 ...	19
11. Games Report for the Year 1968 ...	19
12. Page House ...	20
13. Carter House ...	21
14. Good Child House ...	22
15. Hopphen Gartner House ...	23
16. G. C. E. (A. L.) Union ...	24
17. Boarders' Union ...	25
18. Students' Christian Fellowship ...	25
19. ஒழுக்கமும் மாணவரும் ...	26
20. சினிமாவும் சமூகமும் ...	28
21. இலங்கையின் வரட்சிப்பிரதேச அபிவிருத்தி ...	81
22. நம் நாட்டு உணவுப் பிரச்சினை ...	34
23. காந்தியடிகள் ஒரு சாதாரண மனிதர் ...	37
24. சினிமா ப்பாட்டுப் படுத்தும் பாடு ...	43
25. விடுதிச்சாலையில் எங்கள் அறை ...	42
26. எமது பாடசாலைத் தோட்ட ஆசனத்தின் சுயசரிதை ...	43
27. அதிட்டத்தின் போக்கு ...	45
28. எனது நாய் ...	46
29. The Race They Run ...	47
30. The Worth of a Smile ...	48
31. The Value of Newspapers ...	49
32. The Conquests of Peace are Superior to those of War ...	50
33. Discipline ...	52
34. The International Guide Camp to Celebrate the Golden Jubilee of the Girl Guide Movement ...	53
35. The Prefect in a Dilemma ...	54
36. Comets ...	56
37. Mod Clothes and the Teenager ...	57
38. Our Class ...	58
39. The Adventures of Joan and Susan ...	59
40. Our Visitors ...	60
41. Superstition ...	61
42. An Interesting Person I Met ...	62
43. I Like Japan ...	63
44. An Aerial View ...	63

	Page
45. An Indian Folk Tale ...	64
46. My Visit to the Dentist ...	65
57. My First Experience in Cooking ...	65
58. The Air Ports in Ceylon ...	66
59. My Stay at Hali-Ella ...	67
60. My First Visit to the Guide Camp ...	67
61. My fall from the Car ...	68
62. My Brother ...	69
63. My Stay in Nigeria ...	69
64. A Day I Can Never Forget ...	70
65. A Dream ...	70
66. The New Aerodrome ...	71
67. A Rainy Day ...	71
68. A Trip to Madhu ...	71
69. The Days I Spent in Hospital ...	72
70. My Little Sister ...	72
71. Autobiography of a Rain-Coat ...	72
72. My Parrot ...	73
73. How Diana Lost Her Eyes ...	73
74. My Doll ...	73
75. News of our Old Girls, 1968 ...	74
76. Prize List, 1968 ...	75

Editorial

It is with a deep feeling of gratitude that we look back upon the events of this year. This is the seventh year of our existence as a non-fee-levying private school. Although there were several difficulties in our way we are happy to say that in all the fields of our activities—studies, games and prize-giving—the year was quite a successful one. It is our earnest and sincere hope that the Almighty who has all along been helping us will continue to do so in the future too.

Mrs. E. C. Perinpanayagam who was on our tutorial staff for the last thirteen years retired this year. We miss her very much. We thank her very heartily for all that she has been to Chundikuli and wish her a very happy retired life.

Miss. A. Chinnathurai, Miss. S. Rajasingham, Mrs. T. Navaratnam and Miss. G. Thambithurai

joined our staff this year. We welcome them and wish them well.

Two of our former Principals, Dr. (Miss.) E. M. Thillayampalam and Miss. S. T. Matthai and a former Vice-Principal, Miss. E. I. Kelk visited us in the course of this year. We thank them very sincerely and wish that they come to us more often. We wish them many more happy years.

1968 seems to be a record year for marriages among our Old Girls. The news about our Old Girls which appear in this issue may not be a complete collection. We have endeavoured to collect as many news as we can. If we have omitted any news it is because we are not in the know of it. Once again we appeal to our Old Girls to send us news of themselves.

We thank all the schools which sent us their magazines.

Principal's Report 1968

Venerable Archdeacon,
Professor Thambyahpillai,
Mrs. Thambyahpillai,
Ladies and Gentlemen,

In presenting the school report for the past year, I extend a very hearty welcome to you all and more especially to those who have so kindly consented to take part in the proceedings of the evening.

We are very grateful to our Chairman, Archdeacon Navaratnam for so

readily consenting to preside at this function once again this year. We know what manifold duties he has to attend to and the pressure of work that surrounds him. We offer him our sincere thanks not only for so kindly acceding to our request and coming all the way from Colombo to be with us on this occasion but also for his support, interest in and anxiety for the well being of the school throughout the year.

Professor and Mrs. Thambyahpillai,—it is with great pleasure that we welcome you both as chief guests to our Prize-Giving today.

Professor Thambyahpillai, we welcome you as a sincere friend of our school, a friend who keeps a kindly eye on our youngsters who enter the portals of the University year after year.

We congratulate you on your appointment to the chair of Geography at the University of Ceylon, Peradeniya which you so richly deserve. Professor Thambyahpillai has two research degrees to his credit and has written research papers in the field of tropical meteorology and climatology. He was selected UNESCO consultant in 1965 and has attended a number of conferences abroad. As a member of the University staff for the last nineteen years he has influenced generations of our graduates. We thank you for accepting our invitation, in spite of the great pressure of your duties at Peradeniya.

Mrs. Thambyahpillai, an old pupil whose name appears in earlier Prize Lists, is here today in a different capacity but we hope that she finds the occasion equally pleasurable. After a distinguished career both in school and at the University she has taken to teaching and is now on the staff of High School, Kandy.

She is one of our most loyal old girls who believes that Chundikuli is the best school. She hails from a family known for their devotion and loyalty to the school. Her father, the late Mr. S. J. Gunasegaram and her mother Mrs. Malar Gunasegaram

have always whole heartedly supported our institution. The late Mr. S. J. Gunasegaram was one of those who persuaded the Governing Body to keep Chundikuli private. Our girls will be delighted to receive their Prizes from the hands of one so devoted to the school. We thank you very much for so kindly consenting to take part in the festivities today.

We welcome this evening Dr. Thilayampalam who has, I believe, decided at last to terminate her wanderings and come back to her own mother-land. I am sure I voice the sentiments of her own girls when I say how happy we are to have her back with us.

To all Friends, Heads of schools, Parents and Old girls we extend a warm welcome.

The report I am presenting to you covers a period of one year.

Staff: Mrs. E. C. Perinpanayagam retired at the end of April this year after serving the school faithfully for thirteen years. She was one who entered into every college activity with the greatest zeal and helped us to work out a number of successful programmes. We thank her for what she has meant to the school and wish her all happiness. We welcome back to the staff Miss. Chandra Naderajah who has successfully completed her Diploma in Education at the University of Ceylon. We have a few additions to the staff—Miss. A. Chinnadurai from the Ceylon University for Sanskrit and Geography, Miss. Shantini Rajasingam also from the Ceylon University for Physics

and Mathematics. Mrs. Thiviam Navaratnarajrh joined us last September and is in charge of English Singing. Miss. Gnanasothy Thambithurai joined us this year and teaches Commercial subjects. We welcome these teachers who have all proved valuable additions to the staff.

The number on roll is 730. In the hostel we have 99 boarders, the highest number we have ever had. Miss. Grace Drahim, our school nurse, who had been with us for over 41 years left us last year and is now living with her brother in Colombo. We thank her for all that she has meant to generations of children whom she had nursed so faithfully and lovingly and we wish her all happiness. She had become almost an institution and we miss her very much. It is chiefly in our hostel that our girls learn the art of living together under discipline and develop their sense of responsibility. The girls have shown a fine spirit of understanding and co-operation in facing the food problem when foodstuffs were not always available in the market. I must take this opportunity of thanking our Assistant Food Controller, Mr. M. Veerasingam for his readiness to help us out with our food problems. Our boarders also try to do their part in the way of food production with the limited land available.

This year we organised a Home Garden competition for our Day girls under the direction of Mrs. K. Snell—Ex-president of the Old Girls' Association. Many entered for it but the floods damped their enthusiasm. There were six gardens which managed to have something to show

the judges. We hope there will be a better response this year. Our girls played their part in the National Food Drive by participating in the Paddy Weeding Campaign at Arialai.

Examination Results : University Entrance, 1966—Two were selected for Medicine, one for Bio-Science, one for Veterinary Science and one for Arts.

December, 1967—Two have been selected for Medicine and three for Bio-Science.

G. C. E. (Ordinary Level) December, 1967—Of the 124 who sat for the examination 56 candidates passed in 5 or more subjects.

J. S. C.—N. P. T. A.—Of the 33 who sat 32 passed. There were 12 1st Division passes. There were 6 who qualified for Merit certificates. One of our candidates, Miss. Kamlambikai Aiyadurai obtained 7 distinctions. We congratulate her on her splendid performance.

This year we entered for the Std. 5 Examination conducted by the N. C. T. T. A. Fifty three sat for the examination. Seventeen passed in Grade A, twenty five in B and eight in C.

Our students sat for the Std. 6 Examination conducted by the Department and fared quite well.

Attendance: One thing that worries us is the fact that girls are inclined to absent themselves from school for very inadequate reasons. I should like to impress on parents the importance of sending their children to school regularly. This practice of

keeping away from school leads to the formation of bad habits such as a lack of a sense of responsibility and a tendency to yield to the inclination of the moment at the expense of duty.

Games and Athletics: Inter House Matches were played in Net ball, Tennequoit and Badminton. We had our Inter House Athletic Meet last term. Mr. and Mrs. R. E. J. A. Setukavalar were the chief guests. In the Inter Collegiate Meet held last year we were very near being Champions. We missed the first place by just 11 points. We won the Junior and Intermediate Championships and the Relay Cup. This year although we came second and won the Junior and the Inter Championships we did not fare as well as we did last year. There is room for improvement both in athletics and Net ball.

We have had our round of Inter House Competitions in Elocution and Singing. We also participated in the competitions organised by the N. P. T. A. and fared quite well winning 11 awards

Guides and Little Friends: There are 40 guides of whom 15 are second class guides, 10 Tender foots and 15 Recruits. Two of our Guides attended the International Camp held in Colombo in February this year. If parents would encourage their girls to become guides it would add to the efficiency of the company. Little Friends have their meeting every week.

Our S. C. F. groups have their weekly meetings. Thirty of our

members attended the Rally held on March 13th at Trimmer Hall. Two members attended the C. C. Y. M. conference held at Ratnapura last April. Six members attended the camp held at the Women's Centre at the beginning of this month. All the Christian girls and teachers attend the midweek service on Wednesday mornings with St. John's College in the Church.

The younger Christian boarders attend the parish Sunday school. The Rev. W. R. Coomarasamy who had been our Champlain for the last two years has had to give it up for reasons of health. We thank him for all that he had been to us and wish him all the best. We are glad to welcome as our new Chaplain, the Rev. L. B. Arulpragasam, who assumed duties this term.

Our Tamil choir under the direction of Mr. and Mrs. E. Anandanayagam rendered the Eucharist in Tamil for the first time at the Ordination Service held last December in the St. John's Church. The hard work that had gone into the effort proved worthwhile. The music has now been put down in print.

Our Literary Unions hold their meetings once a week. Our H. S. C. Union had a debate with St. John's this term. Classes are taken on day excursions to visit factories and places of interest.

The St. John Ambulance Unit has 30 members this year. Last year 16 were successful in the examination in First Aid and Home Nursing. We thank Mr. R. E. Rajanayagam for all his help in arranging lectures.

We have introduced Commercial subjects in the Upper school this year. A few of our candidates will be offering Book-keeping as one of the subjects for the G. C. E. (O. L.) examination. We have only 3 Tamil typewriters at the moment. Miss. E. I. Kelk was good enough to give us Rs. 500/-. We shall utilise this gift towards equipment for this class.

The library has seen some improvement. We have been able to add some volumes to the Juvenile section and it is indeed gratifying to see the increase in the number of middle school children who use the library. Miss. S. T. Matthai sent us Rs. 1,000/- towards the library. We are indeed grateful to her for this generous gift.

Music: I am happy to find that a keen and lively interest is evinced by pupils both in Carnatic and Western Music. We have a very keen Tamil choir whom you have heard this evening. We have also introduced oriental dancing as one of the regular lessons in the Lower and Middle school. Miss. Shantha Ponnudurai who had secured a 1st. class in Baratha Natyam at Kalakshetra is in charge. We have many more students learning Pianoforte. We are finding it difficult to cope with the demand for want of pianos. Although we have been able to purchase a new piano this year we could do with one or two more. This year we have introduced the Recorder to the Middle School. The Recorder is a cheap instrument and is a stepping stone to the orchestral flute and reed instruments and the playing of orchestral instruments. The item

given this evening is our first attempt at a recorder ensemble.

Old Girls' Association: The Colombo Branch had their Annual Reunion last December. It took the form of a social to welcome Miss. Matthai and Miss. S. T. Kelk. The new president is Mrs. Jeyamany Babapillai.

The old girls in Jaffna have been very active this year working hard to raise money for the school. We thank Mrs. K. Snell, the ex-president and the enthusiastic committee of youngsters for their support to the school. 'Penn Paval', a Tamil version of Ibsen's Doll's House, brought us a substantial sum of money. We thank the Government Agent, Mr. Vernon Abeysekera, for giving the association two benefit performances of the play. We hope that the new president, Mrs. R. K. Jesudason and her committee will launch out on a still more ambitious programme this year. May I take this opportunity to ask our Old Girls to keep in touch with the school by sending us news of themselves and visiting us whenever possible. I assure them that they are always welcome. We would like our Old Girls all over the island to feel that their old school is the best school for their daughters and send them to us. Several of our Old Girls have gained distinctions in various fields of activity. It is not possible for me to refer to every one of them here, but I feel I may be allowed to mention the achievements of three of them as they have ventured into new fields.

Misses. Gnanambikai Kandasamy and Kirukambikai Ponnampalam

were successful at the last C. A. S. Examination and Miss. Sita Muthuthamby has secured her Master's Degree in Plant Breeding and Genetics. We congratulate them on their achievements.

Miss. S. T. Matthai and Miss. E. I. Kelk visited us during the Christmas holidays and Dr. Thillayampalam in February this year. Old Girls gathered in large numbers to meet them.

The increasing cost of living has raised the salary bill. The introducing of new subjects has necessitated additional staff and equipment. The whole cost of running the school has increased. Besides the current expenses, we need funds to improve and extend our play ground. We require better buildings, more and better equipment and Audio Visual Teaching aids. I have listed some of our needs because it is good for us to know what we want. Only then we may get them some day. And we who have benefited so much from the school cannot better show our thankfulness for all that the school has stood for in the past than by providing for its continuance under even better conditions in the future.

The introduction of the Swabasha Medium has brought about a deterioration in the standards of English. The Ministry of Education and the Training Colleges are from time to time inventing new techniques for teaching English as a Second Language but standards keep slipping because neither is the pupil anxious to learn English nor the teacher to teach it. The saying that a community gets the education it deserves

is true in this context. We muddle along without knowing what we actually want. We clamour for children science and more science and nothing but science. But if we want our children to learn science we cannot afford to be indifferent to the study of English because contact with the latest developments in science and technology has to be through English. The Swabasha Medium has its own limitations.

If a fraction of the time our pupils spend with private tutors who are expected to brush up their science could be devoted to special coaching in English it would prove fruitful.

Some years ago people were clamouring for girls to have the same academic education as their brothers. As a result the girl of today has varying and growing demands made on her and we see that there is an even increasing struggle for existence. She is driven by the circumstances in which she is placed to shape her life as though she was meant to be the Bread Winner and must replace man one day. Now that the G.C.E. (A.L) examination has become a bottle neck restricting the opportunity of the University Education, let us ask ourselves what sort of education we want for our girls. Do we want our daughters to be doing what mere man does or do we want also to fit her to be a more ideal wife and mother than her grandmother was?

The following Scholarships founded by generous friends have been of great help to our girls.

1. Mary and Rajah Hensman Endowment Fund donated by the late Mr. G. R. Hensman.

OUR PRIZE-DAY, 1968

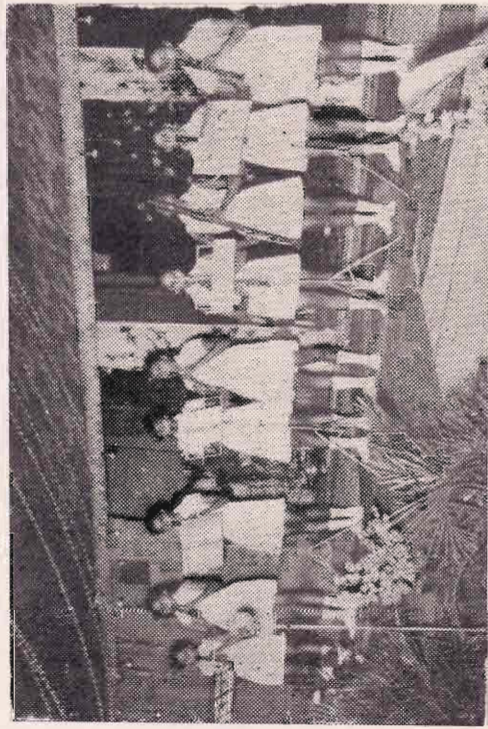
PROFESSOR GEORGE THAMBYAHPIILLAI
DELIVERING HIS PRIZE-DAY SPEECH

THE CHIEF GUEST AND THE STAFF.

ORISSA FOLK DANCE.

RECORDERS.

2. Daisy Retnanandhan Loan Scholarship Fund given by Mr. J. K. Retnanandhan.

I thank our Manager, Miss. M. Y. Muthiah for all her help and guidance in the day to day running of the school. My thanks are also due to Mr. C. A. W. Edwards and the members of the Welfare Association for their willing co-operation and help given to the school. I shall be failing in my duty if I didn't thank the Chairman, Professor J. L. C. Rordrigo and the members of the Governing Body for their advice and patience in dealing with our problems.

Before I conclude, I wish to thank all Prize Donors for their generous response to our appeal. It is encouraging to find that we are surrounded by so many well wishers.

Finally I thank all the members of the staff for their willing co-operation in the work of the school during the year and for all their tireless energy in making this day a success. May we with God's help do our utmost to continue the good work begun and maintained by our founder and those who have gone before us.

Prize Day Speech

made by

Professor George Thambyahpillai

The Ven. the Archdeacon, Dr. Miss. Thilliampalam, Mrs. Chelliah, Old Girls and Old Boys, Parents and Teachers, Friends and Well-wishers of Chundikuli Girls' CollegeIt gives me real pleasure indeed to find myself in your midst on this privileged occasion—your Prize-Giving. I am sure, that my wife finds even greater pleasure and happiness in being accorded this privileged position on the platform, for it would recall to her mind the happy days she spent here as a school girl. I am most certain that the high privilege you have accorded us also belongs to the parents of my wife—the late Mr. Gunasegaram

and Mrs. Gunasegaram—who have been most closely associated with this school in many ways for a long time. May I, therefore, on their behalf and on our own behalf thank you sincerely, Mrs. Chelliah and the Board of Management of this School for your very thoughtful gesture.

May I, first of all, thank you Archdeacon, for the kind and gracious sentiments you have expressed about us both. Your expressions mean much to me and I can only hope that I will continue to live up to the expectations you have of me. I may also add that it gives my wife

and myself a real pleasure to be associated today on this platform with Dr. Miss. Thillampalam, a great and devoted former Principal of Chundikuli.

I have been most impressed by the high standard of entertainment and the orderly conduct of the proceedings presented by the students of this School during this afternoon. The large number of prizes offered and won by the students, bears clear testimony of the high standard of scholarship maintained in this school. The Principal in her Report made many references to achievements of Old Girls of this school—both in the University and in the professional field. May I also make mention here, that in my position as a University Professor, I have noted time and again, that your girls in Peradeniya have proven themselves of high academic standards and generally excellent performances in the realm of sport and other extra-curricular activities. I should also refer here to the fact, that your girls in the University, have always conducted themselves with dignity and decorum befitting undergraduates. May I on this occasion, take this opportunity of both congratulating and offering a well-deserved 'thank you' on behalf of parents and well-wishers to Mrs. Chellian and her devoted band of teachers. There is no doubt that it is their efforts in having nurtured in their students a high sense of scholarship and deportment which have proven invaluable to these students in their future career. This is of significance because, while one hears of breakdown of discipline and falling-off

of standards of scholarship, private schools by their special efforts have continued to uphold the expected standards.

I am most certain that quite a number of you present here would wish me to say something relevant to 'education' in the context of my own position as a Professor of Ceylon's highest seat of learning. Of course, in recent times there has come to your knowledge, rather disquieting news of the Peradeniya Campus. Such information would have reached you via the Press or even as utterances made by some people in high places connected with education. May I first of all assure you that what is happening in Peradeniya is often clouded by the 'sensational news' that newspapers are seeking to put out. Some of the student unrest, some degree of indiscipline, and such like are not unusual in Universities in other parts of the world. I have myself observed such 'student unrest' in Universities in the United Kingdom and in Japan and we constantly read of such happenings in the United States, in Europe—almost all over the world. It is in this context that as one who is in the midst of Campus happenings, I would say that some of these are inevitable. Having been a Warden of a Hall of Residence for some time now, and therefore being able to come into contact with students directly, I would attribute the major cause of such 'unrest' to a sense of frustration as related to an unemployed future. On the other hand, one of the most redeeming features in Peradeniya is the amity that prevails between

the Sinhala and Tamil students and I am most certain that no kind of discrimination on a communal basis is tolerated in our University. You may yourself be aware of recent appointments to Professorial positions where academic merit has been the main criterion of such appointments. Some of you have asked me whether students were being admitted on criteria other than merit. I would as a member of the University Senate say most vociferously and most knowledgeably that merit is the only criterion adopted. The recent evidence for lesser number of students from Jaffna schools entering the Medical, Science and Engineering Faculties may be explained by a simple circumstance. Until recently the Sinhala-medium students have not had the full opportunity to study these disciplines because most rural schools were not equipped to teach science subjects. Since the programme by the Government to equip these schools for the teaching of science subjects was undertaken and rightly so, students from these schools being now given the opportunity are therefore entering the University. It is therefore time, that parents in Jaffna thought more of advising their children to read subjects other than those that would gain their children professional qualifications in medicine, engineering and physical science. Other fields like geology, nursing, nutritional studies, fine arts are being planned and much opportunity awaits the study of these allied subjects.

I would also wish to highlight the matter of the standard of English and the ability of students to use

the English medium for higher studies. As you are perhaps aware, the National Council of Higher Education and all University bodies like the Senate and Faculties have emphasized the need for an English background for those reading for higher studies not only in the Sciences but even in the Humanities. It is here that private schools like Chundikuli could take clear measures to include the teaching of English on a firm foundation to all students reading in the Swabasha medium. My own experience and those of my colleagues in Peradeniya is that while we are able to impart the basic knowledge of our subjects in the Swabasha media (Sinhala and Tamil), it is very necessary that every student be able to comprehend reference works in English. An undergraduate must 'read' on his subject and almost all advanced writings are available only in English or in some such European language. Even in Japan, where scientific studies of an advanced nature are carried out in Japanese, I have observed that English is much used and a knowledge of English is required of most students in most Universities. This imparting of English would mean a special effort on the part of the teachers who are already burdened with the programme of Swabasha teaching. But I am sure a remedial solution can be worked out.

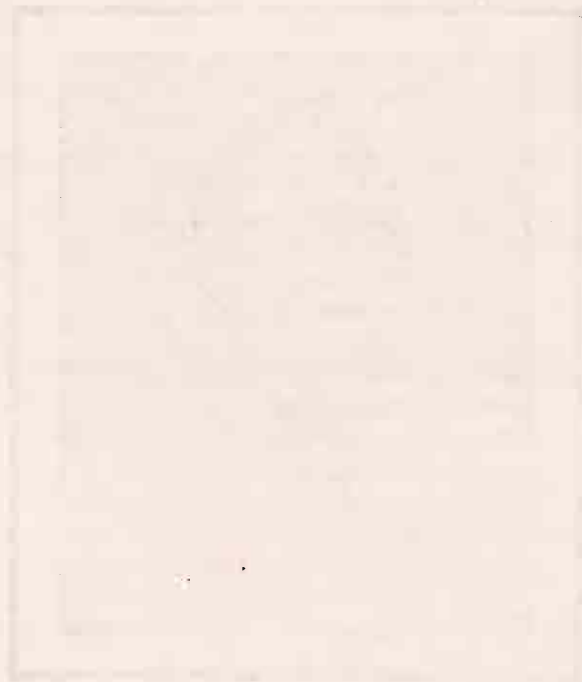
Another aspect which has struck me in Peradeniya is the need for an undergraduate to be equipped to be able to live together—boys and girls—in a closed community which the Campus surely tends to become. Even in the Halls of Residence,

where students, hitherto never having lived in boarding houses or school dormitories, find it difficult to adjust themselves to the new situation of sharing rooms. Again, an undergraduate, since leaving school, is for the first time left to himself to make all his decisions—the choice of subjects of study, the choice of friends of the opposite sex, the choice of disciplining himself or not either as a sportsman or as an academic individual—it is very necessary that he is already made ready for the new situation while yet at school. It is here that as I recall my own experience of being a freshman, I would wish to pay a tribute to the teachers of my own school—Jaffna College and the environment which that school was able to provide me while I was reading in the University Entrance class. I recall my teachers treating me as an adult thereby instilling a degree of confidence in myself, providing me the choice regards study time and work timetable and so on. I am sure that other private schools could also provide this very necessary climate of confidence and training in the higher forms.

Finally, I would emphasise that we who are teachers have a duty thrust upon us when parents repose in us the trust of teaching their children. It would not be sufficient to be only good teachers of the subject but we must also inculcate in our students a sense of belonging to a nation. I would specifically wish here to bring out that our students from the North have to live with their counterparts from the Sinhala speaking areas in Peradeniya and this means that our students

must learn to think of a common heritage—our Lanka. It is most vital particularly at this juncture, when language barrier may prove an impediment to enriching friendships in the University Campus, that we Tamils must not think communally but think in the context of Nationhood. We must not let our students unwittingly sink in the quagmire of minority communalism, but rather nurture in them an attitude of a commonness in our national cultural heritage. This must be done in schools so that our Tamil undergraduates should feel themselves as equal partners in a national University. It is heartening for me to say that upto now all student bodies have been representative of the many communities of our land. In all legitimate aspirations of the students expressed through Student Unions, they have acted as one community of Ceylonese. This is how it should be and it is thus our responsibility as teachers to continue to help in this process. The teachers in schools have therefore this unenviable responsibility and yet also a privilege towards their students.

One last word. As teachers we must also bear in mind that all knowledge that we have attained has been through the efforts of those who were our teachers. It is because our teachers with a sense of dedicated vocation sought under difficult circumstances of service, poor salaries, etc. did pass on to us their knowledge that we are now in this privileged position. It is unfortunate that the new generation of teachers tend to think of teaching as a profession and often tend to

MAINTENANCE RECORDS - 1950-1951

1. 1950-1951

2. 1951-1952

3. 1952-1953

4. 1953-1954

THE LATE MISS MARJORIE YOGAM MUTHIAH

Born: 24th September, 1895. Died: 29th October, 1968.

Teacher : 1914 — 1947

Vice-Principal : 1948 — 1950

Manager : 1961 — 1968

treat their occupation as temporary and continue to seek employment in more lucrative placements. The sense of dedication is most vital. I am sure that teachers in this school have in them a sense of dedication and they may take courage in the knowledge that Chundikuli is what it is today and it has achieved its inherent greatness simply because early missionaries sought to establish a school out of a sense of vocation to serve the Almighty. All successive Principals and teachers have also continued this dedicated service and it is left to this genera-

tion of teachers to maintain this dedicated service so that the continuity is maintained. Finally, I believe that all knowledge is from God—in whatever form we worship Him—and that we teachers—we in the University and you in the schools—have to remember that on us is reposed a great responsibility—that we teach as with dedication and we teach the truth and the truth alone.

May I again express on behalf of my wife and myself, our most grateful thanks for affording us this real privilege.

In Memoriam
Miss. Marjorie Yogam Muthiah
Editor

We received the sad news of the death of Miss. M. Y. Muthiah only after the Magazine was sent to the printers. The many tributes paid to her memory in the pages of this magazine bear enough testimony to the high esteem in which she was held by her friends, co-workers, pupils and others.

It is with very deep regret that we record the unexpected and untimely death of Miss. M. Y. Muthiah. She was connected with our college for sixty-three long years, first as a student from 1905 to 1913, then as a

teacher from 1914 to 1946, then as Vice-Principal from 1948 to 1950 and lastly as manager from 1961 to 1968. This, indeed, is a unique record of service for which Chundikuli will remember her for ever with fond affection and deep gratitude. Her sincerity of purpose, devotion to duty and above all, her broad and childlike smile won for her the affection and admiration of all those who came in contact with her. She has gone, but her spirit will always remain with us. We convey our deep sympathies to all the members of her family.

11

The past pupils of Chundikuli Girls' College and the friends of Miss. Muthiah cannot imagine that the charming and energetic personality we knew as Miss. Yogam is no more. Her work and her devotion however has been so great that she will be remembered and enshrined in the hearts and lives of one and all.

Miss. Muthiah was an excellent teacher, a teacher who took pains not only to teach but also to understand her pupils. This ability to understand made Miss. Muthiah a live personality, because she treated each one as an individual and this made herself endeared to us. Miss. Muthiah taught us English and Hygiene, and being full of life and zest she made her classes alive and full of interest. To Miss. Muthiah teaching was God's work.

"But bring the lost, the sick,
the lone,
The little ones to be Thine
OWN,
And look into Thy face."

The School was Miss. Muthiah's home. She worked for its welfare with missionary zeal. I remember Miss. Muthiah well, as she was then, about thirty five years ago. We were Senior

girls in the Hostel and she was not only our teacher and study supervisor and netball coach, but she was our friend, philosopher and guide. We picked up tennis balls for her and tried to imagine that we were tennis champions and badminton players like her. We tried to imitate her style of playing tennis as well as her style of handwriting. Miss. Yogam was our ideal in everything.

Miss. Muthiah after a long spell as a teacher was made Vice-Principal of Chundikuli. As an administrator and educator Miss. Muthiah used her inherent qualities of kindness, understanding and firmness so well that the school progressed by leaps and bounds.

After the take over of schools Miss. Muthiah became the Treasurer of the Chundikuli Welfare Board and Manager of the School. It was fortunate that the school had Miss. Muthiah to put it on a sound footing in its life as a Private non-fee levying school. Miss. Muthiah's faith can be put in the Hymn writer's words.

“O teach me Lord,
that I may teach
The precious things thou
dost impart

And wing my words, that
they may reach
The hidden depths of many
a heart."

I remember talking to Miss. Muthiah about the time she retired, wondering what this energetic personality so devoted to duty and school would do after she retired. Miss. Muthiah's contribution as educator, social worker and church worker cannot be measured. Miss. Muthiah was not only an outstanding teacher and administrator but she was more or less interested in all community activities. She had the touch of gold that turned everything she touched to success.

Miss. Yogam's voice which always led the singing in the church or in the school will be missed. She took up women's work in the church and became the moving force in the Mothers' Unions and Women's Fellowship Groups. She was Secretary of the Women's Centre at Maruthanarmadam where she was a source of inspiration to the working girls and orphans. The Y.W.C.A. and the Girl Guide Movement of which she was Commissioner in Jaffna for

a period of ten years benefited a great deal by her devotion.

Above all Miss. Muthiah was a person, a friend and an adviser. She was devoted to duty, devoted to her friends and devoted to church. God blessed her with His choicest blessings, but at the same time He has demanded a great deal from her. Miss. Muthiah, with her unflinching courage, with her unswerving faith in God and in others met the demands so that she would have earned the approbation "Well done thou Good and faithful Servant."

Miss Muthiah is no more, but the work she has done for the school, for the church and for the Community will remain ever fresh and will be remembered by all her pupils, and all her friends. Of Miss. Muthiah the following words from the Hymn writer can be used to give a picture of her life and work.

"O use me Lord use even me
Just as Thou wilt, and when
and where
Until Thy blessed face I see
Thy rest Thy joy Thy Glory
share."

III

By Mr. D. P. Sundarampillai

The demise of Miss. Yogam Muthiah has snatched away a gem of a lady that adorned the Chundikuli Girls' College for over five and a half decades and the Chundikuli Parish in entirety.

Born of a high social, yet humble parents and of a nobler Milieu she departed a humble soul. As teacher, hostel warden, Vice-Principal and of late as the Manager of this institution she burned herself to the finish like incense so that her associates and well-wishers could feel the delight of her existence.

Ethics and solicitude were the source and substance to her frail constitution which had a stoical contempt for frivolous indulgences. Her many pupils and charges miss her loss very much.

Much more distraught are her friends on whom, with a spontaneity that was matched only by her infinite tenacity, she lavished her sweet Socratic personality, simply for the love and pleasure of it.

Where St. John the Baptist Church activities are concerned, she has been a Beacon light and a tower of strength to the committee and management. She was a Sunday School Superintendent, Diocesan Coun-

cillor, Warden, and Treasurer of this church for a very long time and she gracefully discharged her duties to the entire satisfaction of the laity.

There was a large concourse of people to bemoan her death predominantly her past pupils whose destinies she was responsible for moulding and which has stood them in good stead to be ideal housewives or holders of responsible positions. Miss. Yogam had in her a sturdy competence and hard-headed common sense.

I was much impressed by her spiritual dignity. She was God fearing, very religious and an ardent social worker. On many occasions she has extended her generous hand to relieve the burdens of less fortunate people. Her assistance was not limited to material help alone. On numerous occasions her wise counsel was sought after and has prevailed. She was a firm believer of that saying, "It is more blessed to give than to receive."

We shall always remember her as a lady of intelligence, integrity, humility and kindness. May the good earth lie lightly upon her. May the grass grow greener there.

May her soul rest in peace and with the Lord for ever.

IV

By an Old Pupil

Miss. Yogam Muthiah is no more ! She has crossed the veil and gone to be with the Lord she served.

She belonged to that age, when women dedicated themselves for service. She was a gifted woman and she developed and used her talents to God's Glory. She could inspire much love in people who came into contact with her. She brought out the best in the girls she taught.

I had the privilege of having been a pupil under her and later a colleague. We loved her and she moulded us. At the most impressionable age we came under her influence. We watched her walk her carriage and her dress. We learnt our geography and history, physiology and hygiene and English Literature, art and needlework. We enjoyed our classes and she encouraged us with a smile. This was no age of specialists ! Grace Hensman and the Muthiahs were gifted efficient teachers who encouraged the senior girls to reach out to greater heights.

She was a strict disciplinarian, methodical and orderly. She could be very stern with those who did wrong or were careless. She had lived and moved with those early missionaries and was imbued with the spirit of

service. She had a strong sense of duty and a deep faith in her Lord and Saviour.

Miss. Yogam, as we loved to call her, was as enthusiastic in the games field as in the class room. She taught us to play tennis. She took us for netball matches even to Kandy. She sang in the choir and she taught us our Sunday school lessons.

She retired from active teaching when she was physically and mentally still quite young. She was called upon to help with several social service projects. She served as Girl Guide Commissioner for the North for ten years and as treasurer for St. John's Church for several years and she has served as manager for Chundikuli for the last few years.

She has contributed much to the life in Jaffna. Many of her Old Pupils both Christian and Hindu have gone out with her Christian ideals to serve as homemakers, doctors, and teachers.

She did not crave to wander far. She was content to bear witness from her home.

"The toil was pleasant the
reward is sure ;
Blessed are those who to the
end endure ;
How full their joy, how deep
their rest shall be,
O, Lord with thee !"

V

By Mrs. D. Coomarasamy

Miss. Yogam Muttiah, our revered teacher, retired Vice-Principal and Manager has gone away for ever from our midst. Her influence over the school has been over half a century and it seems hard to believe that she is no more. We can no longer run up to her for advice or hear her firm rebukes at our misgivings.

In writing about her, one wonders where to begin and what to leave out. Hers has been a life that Chundikuli could always be proud of, a model of faithful devoted service. Her loyalty saw her manager of the school, and treasurer of the church she loved, right to the end of her life. She could never stop serving them and so she did.

Even in early youth, she was far ahead of the women of her times. Distinguishing herself as the first Jaffna girl to enter the Government Training College, she further won fame as an excellent Tennis player and Games' coach. She associated herself with the Guide movement, and was Commissioner for nearly ten years. She made great contributions to the Jaffna Health League and to the Women's Centre.

She was a born teacher and was firm and confident in the class room. Though popularly known as a teacher of Hygiene and Physiology, I can never forget my first thrill in hearing Miss. Yogam read the love scenes from Shakespeare's *Tempest* and my feeling of pathos at Goldsmith's lament over the *Deserted Village*. Her lessons were invigorated by her frequent digressions on fashions, posture, diet and almost everything a girl ought to know. We thank God that though we have forgotten all the Hygiene and English she taught us, the ideals she set before us still remain.

Many women are clever and successful, but it is given to very few to win the true love and affection of so many in the course of attaining success. It was this love that secretly inspired so many Old Girls who came to pay their last respects to her, and earlier led them to call on her every year on the 24th of September, to wish her a happy birthday. A woman, simple, loyal and sincere, but a woman of great integrity and character. She meant what she said, and nothing else, and took no pains to hide her thoughts. A winsome smile, and a firm

voice won your love and confidence and before her you stood like a child wanting to convey all your doubts and fears. She never tricked you to gain her own ends or to get the information she wanted by artful means.

Miss. Muthiah has lived a full life, leaving an affectionate memory in the hearts of Old Girls, who thank God for having come under her influence. Her

footprints will remain not only on the sands of Chundikuli but on the hearts of the many whom she influenced.

"Lives of great men all
 remind us
 We too can our lives sublime ;
 And departing leave behind
 us
 Footprints on the sands of
 time

There goes a great woman
 For whose life we thank God!

VI

By Nirmala Sabapathypillai

G.C.E. (A.L.) Arts I

The morning of the 29th of October was very different from the hustle and bustle of the other mornings. The church bell tolled ominously. People spoke in hushed voices. On receiving the news, the Principal and the staff rushed to Miss. Yogam Muthiah's house and expressed to the family their deepest sympathy and their desire to have the funeral at the college. The staff had a meeting to decide on the arrangement. All the students assembled in the hall and the Principal announced the sad news. We observed two minutes' silence as a mark of respect to Miss. Mutiah. After assembly the bigger girls and the prefects helped the teachers

to arrange the hall for the funeral. The other children left the school quietly.

The morning of the 30th dawned; a pall of gloom lay over Chundikuli. The funeral of one of her greatest children was to take place. The dark clouds and the rain seemed to reflect the grief of all who knew Miss. Yogam Muthiah. The pupils were streaming in quietly and taking their places on both sides of the road from the school gate up to Miss. Yogam Muthiah's house. She had been part and parcel of Chundikuli during her long association with Chundikuli from early childhood. She had been pupil,

teacher, Vice-Principal and manager. Now death had claimed her and so all of us stood, grief-stricken and solemn awaiting in silent guard-of-honour as she was borne slowly to the college hall, there to lie in state where she had spent her whole life.

It was 9-45 A.M. as the procession headed by the choir, turned in at the gates. The guides and other pupils who were lined up from the gate to the hall presented the guard of honour. The teachers and friends with tear stained faces received the remains as it was brought into the hall which was draped in black and white. The assembly hall spoke of the stark reality of the sad hour. The mute walls themselves appeared to be moved with sympathy with the passing away of her dear child.

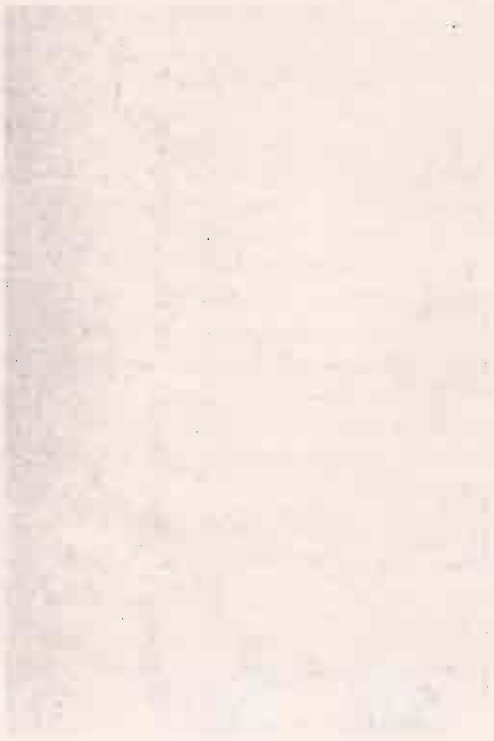
As we moved round the body in single file to pay our respects many were the tears that were shed and many were the sobs which were stifled. None of us had been her pupils but we knew everything about her because our parents had been her pupils and their grief was naturally registered on our faces too. The broken sobs which

came from the teachers who followed us were spontaneous because to most of them she had been a dear and revered teacher and friend.

The casket was left in front of the stage with a large number of wreaths beautifully arranged all around. Four guides took their turn in shifts near the four corners of the casket. The solemn melody of the college choir filled the hall. All morning and all afternoon a never ending stream of friends and past pupils paid their respects to her.

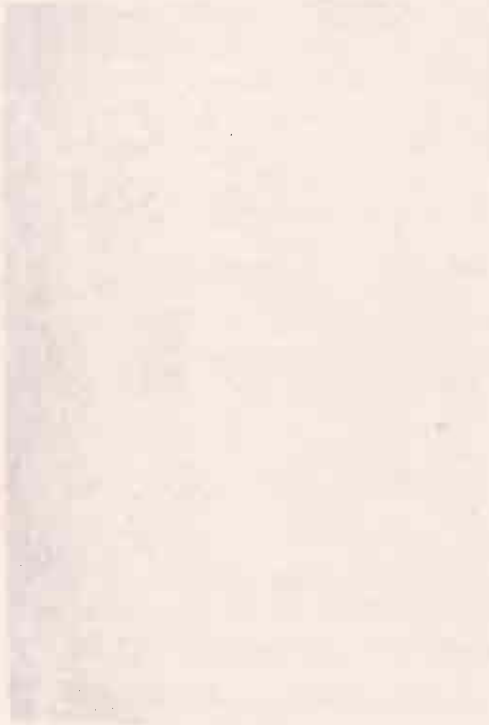
By 3 o'clock all pupils had re-assembled. In spite of the rain the hall was filled to capacity by relatives, friends and her pupils. The service conducted by the Rev. W. R. Cumaraswamy was solemn. Our Principal read the lesson. The service over, the casket was borne to its final resting place in the St. John's burial grounds; and so closed a chapter in the annals of our college. Truly she was a land-mark; the fading away of this land-mark leaves a void. Great is the loss inflicted on Chundikuli by the demise of Miss. Yogam Muthiah.

MARCH 1934

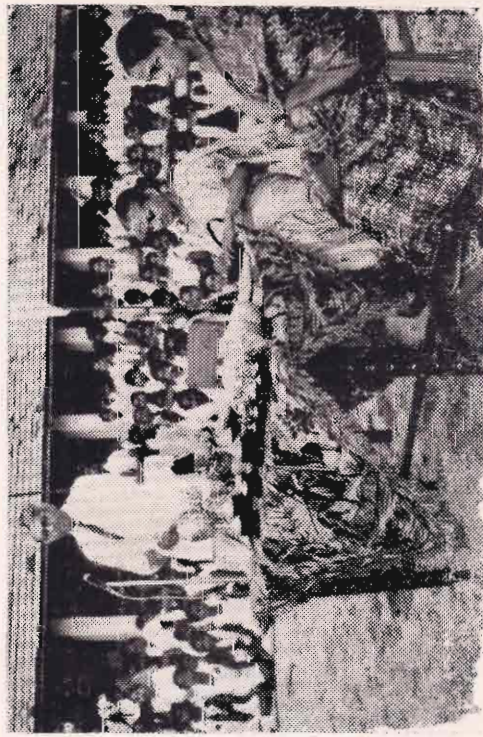
.....

.....

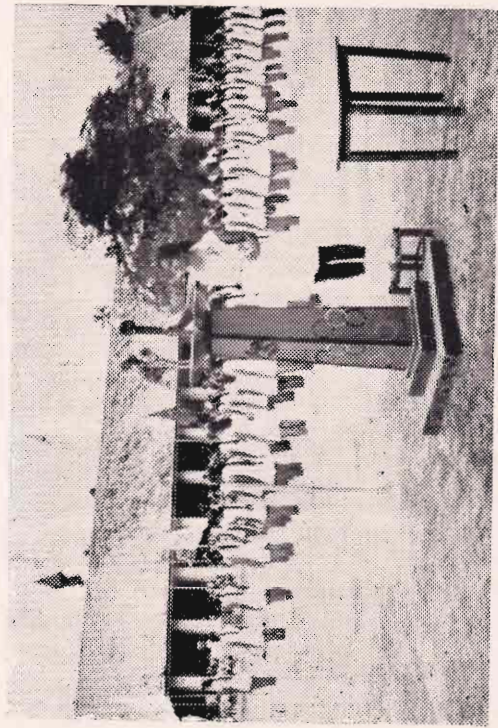

THIS INTER-ROSTER VOLUME NUMBER 4122

OUR INTER-HOUSE SPORTS MEET, 1968

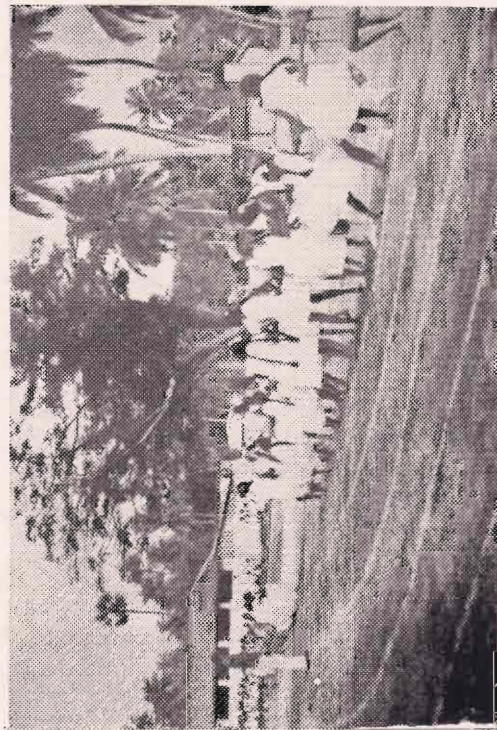
MR. R. E. J. A. SETHUKAVALAR DELIVERING
HIS SPEECH

LIGHTING THE TORCH.

MARCH PAST.

TUG OF WAR
STAFF Vs. STUDENTS

Chundikuli O.G.A. Report for the Year 67-68

It is my privilege to present the report for the year 1967-68 which has been a very eventful one.

The executive committee met several times this year.

In December we were happy to entertain Miss. E. I. Kelk and Miss. S. T. Matthai who were in Jaffna on a short holiday. Many Old Girls and friends invited them to lunch and dinner and made their stay happy and comfortable.

We also had the pleasure of entertaining Dr. (Miss) E. M. Thillayampalam to dinner in February.

The Annual Reunion in June was postponed to July due to various

reasons. It was an afternoon programme of Praise Service, tea and a concert by the Old Girls and Present girls. We had a good gathering and this time more young girls joined making the evening lively and happy.

Miss. Grace Drahim left us in July after a long and useful service to the school. We Old Girls have started a fund in appreciation of her kind service and wish her well.

Finally I wish to thank the members of the Executive Committee and the various sub-committees for their kind help and co-operation.

THEMBA GUNANAYAGAM,
Hony. Secy.

Games Report for the Year 1968

The untiring efforts of our girls have helped our school to maintain a fair standard in sports this year.

Badminton assumed pride of place among our sports activities in the first term. We had our Inter House matches. Hophen-Gartner House was the Badminton Champions in the Junior and Senior groups. Our School Junior and Senior Badminton Teams entered for the Inter School Badminton Matches organised by the Jaffna District Badminton Association. Both our teams came runners up in the final matches.

This year our Inter House Sports Meet was held during the First Term

under the distinguished patronage of Mr. and Mrs. R. E. J. A. Setukavalar. Page House came first by scoring the highest number of points, while Carter House was placed second and Good Child House third.

The Second Term began with the Inter Collegiate Athletic Meet. Our Athletes fared well and came second in the meet.

Our heartiest congratulations go to Shamini Samuel in the Junior group and Sarojini Nadarajah in the Intermediate group. Shamini won the Junior Championship cup and Sarojini won the Intermediate championship cup and also she set new records

in the 100 metres and 150 yards events.

The Net-ball matches were conducted during the third term. Hoppen-Gartner House was the winner in both Senior and Junior Net-ball matches. Our Junior and Senior Net-ball teams entered for the Inter school Net-ball matches.

I should like to appeal to all the House Captains as well as the girls themselves to show greater enthu-

siasm in future so that we may do our best.

I shall be failing in my duty if I forget to thank our Principal and the Games Committee for the encouragement they gave us. Last but not least our thanks are due to our games mistress, Mrs. J. Champion for her invaluable help.

RATHY RAJALINGAM,
Games Captain.

PAGE HOUSE

Staff Adviser : Mrs. M. Jeyasingam
House Prefect : Thayala Coomarasamy
House Captain : Shanthi Sabaratnam
Vice-Captain : Sivasakthy Mylvaganam

The Pageans have always displayed a spirit of co-operation and cheerfulness both in success and failure, and I would like to say that it has been true even this time.

In the field of sports we worked very hard and as a result were crowned with success. We could not have achieved this high honour if not for that spirit of cheerfulness and co-operation which I mentioned. This also brought us the much coveted Challenge Cup for March Past. Not only did every athlete do her best but the other members too contributed something towards this success. It was in recognition of this spirit that our house mistress took us to a film. Our congratulations to Annarane Ponnudurai for winning the Senior championship.

Shyamala Muthulingam, Jayanthi Sockalingam, Nalayini Kanagasingham, Kalyani Nadarajah and Annarane Ponnudurai represented the school in the Jaffna Girls' Schools Sports meet.

In every field we attempted we gave a good fight and often managed to secure places. Once again we won the second place in the cooking competition. In the Tamil singing competition we won many places. Special mention must be made of the Intermediate group. All the three places were won by Bavani Shanmugaratnam, Suganthi Karunanathan and Gnananandi Ponniah respectively. Our Juniors in the lower school won a number of prizes both in singing and elocution. Shanthini Sabaratnam, Annarane

Ponnudurai and Kalyani Nadarajah are in the college Netball team.

We are proud of the fact that Pamathy Vanniasingam, a Pagean was elected the Head girl. Maheswary Thambipillai is in the College Prefect body.

Sivaruby Sabaratnam and Haima Chellappah have kept our flag flying in the academic field by gaining admission to the University.

I say a big thank you to our house mistress, Mrs. M. Jeyasingam for all the kind advice and enthusiasm she

showed towards our welfare. Also I would like to thank Mrs. J. Champion, Mrs. J. Anandanayagam, Mrs. T. Navaratnarajah and Miss. L. Ariaratnam for helping us with the various activities.

In conclusion I feel it is my duty to express my gratitude to our house captain, vice captain and all the rest for their valuable assistance.

Good luck Pageans. May success crown all your endeavours!

THAYALA COOMARASAMY,
House Prefect.

CARTER HOUSE

Staff Adviser : Mrs. N. Jogaratnam
House Prefect : Nirmala Navaratnarajah
House Captain : Mahaluxmi Mahalingham
Vice-Captain : Shanti Daniel

It is with great pride and pleasure that I present the annual report of our house. As usual the year under review has been one full of events. Our girls have done well in all the college activities.

In the field of athletics we fared well and gained second place in the Annual Inter-House Sports Meet held in March, 1968. We are proud to record the creditable performance of Sarojini Nadarajah who created a new record in 100 metres and equalled the existing record in 200 metres in the Inter Collegiate Sports Meet. We are thankful to Rathy Rajalingam for bringing us the Senior Championship in Tenne-

koit. Florence Solomen was the runner up.

The singing competition held this year gave us great encouragement. We are fortunate to win the English singing shield. Above all, for our excellent performance in all the activities we won the all round prize—the Carter Shield.

Our heartiest congratulations go to Rathy Rajalingam on being elected the games prefect for 1968. We also congratulate Suganthini Thambiah who was our former Head girl.

In conclusion I wish to thank our staff adviser, Mrs. N. Jogaratnam for

her valuable help and guidance. I also thank our former Prefect and Captain—Manohary and Kumuthini who took great pains to bring success to our house. My thanks are

also due to our staff for their kind help and we look forward for their continued help in the years to come.

NIRMALA NAVARATNARAJAH,
House Prefect.

GOOD CHILD HOUSE

Staff Adviser : Mrs. K. Mangaleswaran
House Prefect : Indrani Chelliah
House Captain : Rohini Rajaratnam
Vice-Captain : Bhamini Jeyasingam

The year under review has been an eventful one. We have shown improvement in athletics but have not maintained our standard in Netball and Badminton. I am sure Good Children could do much better in athletics and games if they took more interest and stayed on for practices after school.

We congratulate Page House on becoming champions in athletics and Hophen Gartner House in netball. However Chitra Thanabalaratnam won the Junior Championship at our Inter-House Sports Meet. We are proud to record the fact that Shamini Samuel of our house won the Junior Championship at the Inter-Collegiate Athletic Meet.

We were also fortunate in winning the cup for cookery, Tamil singing and Tamil elocution and also the Needle-Work prize. We thank all the houses for the hard fight they gave us in all spheres of activities.

Our house has the largest number on the Prefect body. We congratulate Thangeswary Kandiah who has been selected to do medicine at the University.

We thank Mrs. S. Newton, our former house mistress, for all the encouragement and help she gave us in the past, and we welcome Mrs. K. Mangaleswaran, our new staff adviser and thank her for all the valuable help which she has given us during the short period of six months.

Before I conclude, let me thank our House Captain Rohini Rajaratnam and Vice-Captain Bhamini Jeyasingam, and all the Good Children for their whole hearted co-operation.

INDRANI CHELLIAH,
House Prefect.

HOPHEN GARTNER HOUSE

Staff Adviser : Mrs. P. Jeyaveerasingham
House Prefect : Nithiyaluxmy Rajasingham
House Captain : Rajini Sabaratnam
Games Captain : Ranjini Stephen

It is my privilege to review the activities of Hopphen Gartner House for the current year. I am happy to say that on the whole our activities have been successful. The success attained was due to the co-operation of all the Hopphen Gartnerers.

We offer our congratulations to the Pageans on their becoming the champions at the Inter-House Sports Meet. Although we fought neck-to-neck, we could not come up to the expected standard. However, we are proud to have become first in the March Past after a lapse of a few years. Most of our girls tried their best and got individual prizes. Some of them participated in the Inter Collegiate Sports Meet.

We are indeed proud that both our Junior and Senior teams gained the first place in both the Net Ball and Badminton Matches. Mabel Samuel was the Badminton Champion. Our heartiest congratulations to her. A few of our girls represented the school Net Ball team.

In the academic field too our members showed ability. We congratulate Thirumagal Thirunavukkarasu and Shanthini Ramalingam on their gaining admission to the Science and Arts faculties respectively. Shanthini Shanmugaratnam,

Jegatheswary Vettivelu, Shanthini Ramalingam and Thirumagal Thirunavukkarasu were appointed Prefects. We congratulate them.

We also gained places in singing and elocution. We carried away the Challenge Cup for English elocution. We won the second place in the individual Tamil Singing. We could not do well in cookery.

I take this opportunity to thank our former House Captain, Yogeswary Jeyaratnam and Vice-Captain, Joy Selvanayagam who spared no pains to improve the performance of the Hopphen Gartners in sports. I also thank the present committee for their co-operation.

Our record of events will be incomplete without mention being made of the untiring effort and guidance of Mrs. P. Jeyaveerasingham, Mrs. T. Navaratnarajah and Mrs. J. Champion. We heartily thank them and the other members of the staff who took interest in our house.

I hope more Hopphen Gartners will take interest and bring greater success next year. I wish them all the best. Finally a sincere "Thank you" to all the Hopphen Gartners for their kind co-operation.

NITHIYALUXMY RAJASINGHAM,
House Prefect.

G.C.E. (A.L.) UNION

Staff Adviser : Miss. C. Nadarajah
President : Nithiyaluxmy Rajasingham
Vice-President : Thayala Coomarasamy
Secretary : Ranjanadevi Kulasegaram
Treasurer : Jegatheeswary Vettivelu

"I slept and dreamt that life was beauty;
I woke and found that life was duty."

It is with the satisfaction of having done my duty for the sake of duty that I present the annual report of the G.C.E. (A.L.) Union for the year 1968.

"All your strenght is in your union,
All your danger is in discord."

All our achievements were mainly due to the co-operation of all the members. Everyone of them took a pride in contributing something towards the union's activities. Though the year under review has not been an outstanding one we did our best.

As in the previous years the year began with the election of office-bearers and the introduction of newcomers. Every fifth day we had our songs, quiz, impromptu speeches and debates on varied interesting topics. We had a debate with our G.C.E. (O.L.) Union and another with St. John's College on "Working women do not make good house-

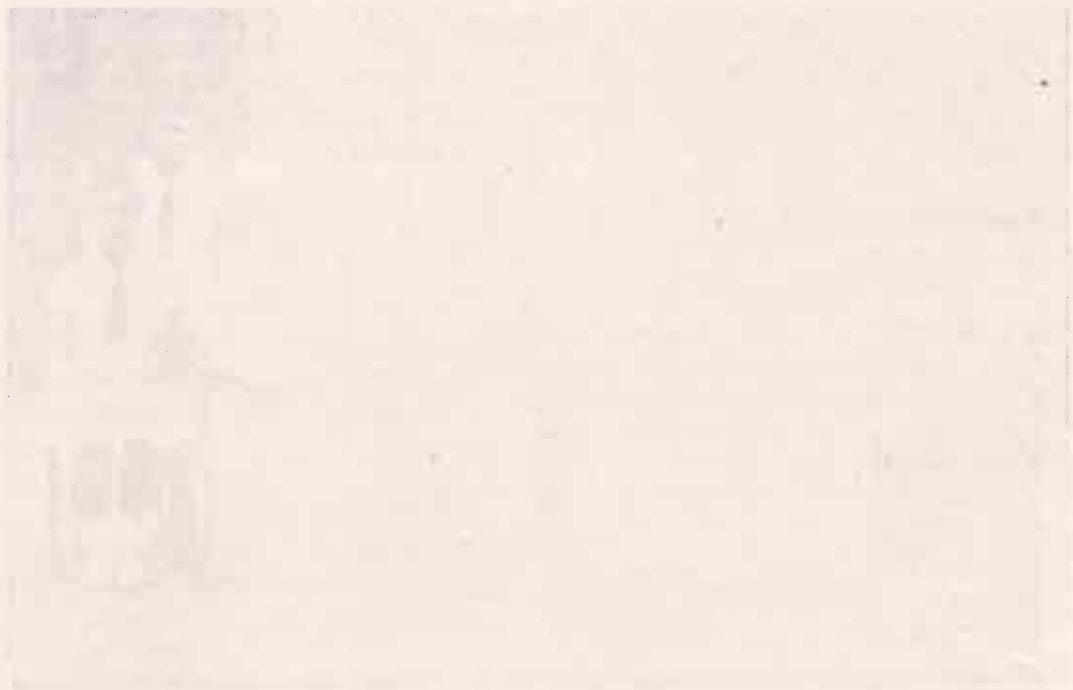
wives." Our sincere thanks are due to Mrs. Anne Job, a peace corp worker for giving us a talk on her life here and in America.

On the advice of our staff adviser we started a fund, each one of us contributing a rupee towards it. We met the expenses of the Union from this collection. Meetings were held regularly except on occasions when we had other school activities. We conducted our meetings both in Tamil and English.

The usual annual dinner of the Union has been fixed for October, 16th and many of our sister unions have been invited.

I shall be failing in my duty if I do not thank our staff adviser for her support, for the ready advice and encouragement rendered to us at all times. In concluding the report I extend my sincere thanks to the committee and other members for their ready co-operation.

RANJANADEVI KULASEGARAM,
Hony. Secretary.

...

...

...

...

TAMIL CHOIR

“நான் தேவனுடைய பீடத்தண்டைக்கும், எனக்கு ஆனந்த மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிற தேவன் அண்டைக்கும் போவேன்”

சாமானிய பதங்களினாலே வெளியிடக்கூடாத அதிநுட்பமான எங்கள் உள்ளத்தின் உணர்வை இசையின் வாயிலாக நாம் உணர்த்தக்கூடும். ஆதலால் நாம் நம்முடைய பாவங்களுக்காக மனஸ்தாப்பப்பட்டுப் புதிய தீர்மானங்களைச் செய்து நம்முடைய பரமபிதாவின் மன்னிப்பைப் பெறத் திருவிருந்தாராதனைக்குக் கூடிவந்திருக்கும்பொழுது அவரைப் பாடிப்பணிவது எவ்வளவு பொருத்தமாகும்.

தமிழராகிய நாம் எங்கள் சொந்த முறைகளில் ஆராதிக்க வேண்டுமென்ற எங்கள் மகாகனம் அத்தியட்சர் ஹறல் டி சொய்சாவின் விருப்பத்திற்கிணங்கக் கடவுளின் கருணையோடும், வணக்கத்துக்குரிய யாழ்ப்பாண ஆர்ச்சுடக்கன் நவரத்தினமவர்களின் வழி நடத்துதலோடும், எமது கல்லூரித் தலைவியின் ஒத்துழைப்போடும், இங்கிலாந்துத் திருச்சபைத் திருவிருந்து ஆராதனை வழிபாட்டு முறைகட்கு இசையமைத்தோம். படத்திற்காணும் எங்கள் கல்லூரிக் கிறிஸ்தவ பாடகர் குழுவினர் உதவியோடு இதனைக் கடந்த நவம்பர் மாதம் குரு அபிஷேக ஆராதனையில் அத்தியட்சர் முன்னிலையில் சபையாய் அர்ப்பணித்தோம்.

திரு. நிகுமதி இ. ஆனந்தநாயகம்:

BOARDERS' UNION

It is with great pleasure that we present the report of the Boarders' Union for the year 1968.

We had the pleasure of entertaining Miss. S. T. Matthai and Miss. E. I. Kelk, the former Principal and Vice-Principal very recently when they came to Ceylon.

Our boarders show a lot of interest in music and in sports. Nearly five of our boarders are in the English and Tamil singing groups. Two of our boarders, Mabel Samuel and Krishnaverni Subramaniam are in the school Net Ball team. Mabel Samuel did well in Badminton and was the Champion. Florence Solomon was Tennekoit Champion and she also received a prize.

We are proud to say that one of our boarders, Savithiri Narayanan got the first place in the N.P.T.A. Post Senior group Tamil elocution competition.

Some delegates for the C. S. I. Sunday School Rally who came from Colombo visited us last term. We had sing songs with them. The Guides camped in our grounds for two days. Their stay here was of much interest to all of us and our hostel Net Ball team played a friendly match with them.

Our best wishes to Miss. K. Kugathasan, one of our hostel teachers who married Mr. S. Mangaleswaran recently. We are happy that though she has changed her name she has not changed her abode and is still with us.

In concluding our report we wish to thank all the staff members, especially Miss. E. M. Deva for all the encouragement and help she gives us.

ARUNTHATHY RAJARATNAM.

SHANTHINI SHANMUGARATNAM.

Students' Christian Fellowship

<i>Staff Advisers :</i>	Miss. P. Ponnudurai Miss. S. Chelliah
<i>President :</i>	Thayala Coomarasamy
<i>Vice-President :</i>	Indrani Chelliah
<i>Secretary :</i>	Mahilini Rajasekaram
<i>Treasurer :</i>	Joy Selvanayagam

It is with great pleasure that I submit the report under review. We had regular meetings every first day of the week and tried to maintain the spirit of the S.C.F.

Occasionally we had Quiz competitions, Bible studies, sing song and outside speakers. We were fortunate to get Mrs. L. B. Arulpra-

gasam to speak to us. Her address was a great inspiration to all of us.

Many of our members attended the Youth Rally at Trimmer Hall, the Thanksgiving Service at Maruthanarmadam and the J. I. C. C. F. Rally at Fort Church. We contributed our annual collection to the women centre. Five of our members represented us at the Camp at Maruthanarmadam. Most of our members

subscribe to the pamphlet, "Sudar" issued by the J.I.C.C.F.

Let me thank our staff advisers for their ready help and guidance. I also wish to express my sincere thanks to the President and all the other members for their whole hearted co-operation. Above all, we thank God for having brought us safely through another year.

MAHILINI RAJASEKARAM,
Hony. Secretary.

எமது கல்லூரியில் கடைசியாக நடத்தப்பட்ட
பேச்சுப்போட்டியில்
அதி சிரேஷ்ட பிரிவில் முதற்பரிசுபெற்ற பேச்சு.

ஒழுக்கமும் மாணவரும்

விணக்கம். இப்பொழுது யான் உங்கள் முன்னிலையில் பேச எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் ஒழுக்கமும் மாணவரும் என்பதாகும்.

உலகிலுள்ள மனிதன் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவசியமான உறுப்பு கண். கண்ணிலும் மேலானது சிரசு. சிரசிலும் மேலானது உயிர். உயிரினும் மேலானது ஒழுக்கம். பொய்யாமொழிப் புலவர் திருவள்ளுவர் தமது அறிவுக் களஞ்சியமாகிய திருக்குறளிலே ஒழுக்கத்திற்கென ஒரு தனி அதிகாரம் வகுத்துள்ளாரெனின், ஒழுக்கத்தின் விழுப்பந்தான் என்னே! அவர்,

"ஒழுக்கம் வீழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப்படும்"

என்று நவில்கின்றார். நல்லொழுக்கம் மனிதன் ஒவ்வொருவனையும் மெருகிட்டுப் பிரகாசிக்கப் பண்ணுகிறது. ஒழுக்கமில்லாத மனிதனுக்குப் புகழில்லை, மதிப்பில்லை; அவன் பெரிய செல்வனா

யிருக்கலாம், கல்விமானாயிருக்கலாம். ஆனால், ஒழுக்கமில்லாதவனின் கல்வியும் செல்வமும் உயிரற்ற உடலைப் போலப் பயனற்றவையாகும். இதனால்ன்றோ திருவள்ளுவர்,

"ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை
இழுக்கத்தின் எய்துவர் எய்தாப்பழி"

என்று கூறுகின்றார். ஒருவனுடைய உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் காரணமாக விளங்குவது நல்லொழுக்கமேயாகும்.

பிறர் எவற்றை உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டுமென விரும்புகிறீர்களோ, அவற்றையே நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள் என்னும் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கும் அனேகர் பிறரிடம் தாம் எதிர்பார்க்கும் ஒழுக்கத்தைத் தாமே கடைப்பிடிக்கத் தவறி விடுகின்றனர். என்னே அறியாமை! சமுதாய ஒழுக்கநிலை வரவரக் கேவலமாகிக்கொண்டு வருவதற்குக் காரண

மாயிருப்பவர்கள் நாங்களே. இதைத் தவிர்ப்பதற்கு வருங்காலச் சமுதாயத் தூண்களாகிய மாணவர்கள் நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கப் பழகவேண்டும். ஒரு குழந்தை முதன்முதல் ஒழுக்கத்தைப் பற்றிக் கற்குமிடம் வீடாகும். தாயின் மடியில் கொஞ்சிக் குலவும் பருவத்திற்குள் ஒழுக்கம் வித்திட்டு வளர்ச்சிபெறும். “தொட்டிலிற் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்” என்பதற்கிணங்க ஒரு குழந்தை சிறுவயதில் எப் பழக்கங்களைக் கடைப்பிடிக்கின்றதோ அப் பழக்கங்களைத்தாம் அக் குழந்தை வாழ்நாள் முழுதும் கடைப்பிடிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. “ஐந்தில் வளையாதது ஐம் பதில் வளையுமா?” என்பதற்கிணங்க, சிறுவயதில் பழகிய தீய பழக்கம் வயது முதிர்ந்ததும் அற்றுவிடும் என்று எதிர் பார்க்கமுடியாது. எனவே, மாணவரது ஒழுக்க வளர்ச்சிக்குப் பெற்றோரே அடிப்படைக் காரணராக விளங்குகின்றனர்.

இவ்வாறு குழந்தையின் மனத்தில் பெற்றோரால் திட்டமிட்டு விதைக்கப் பட்ட ஒழுக்கமென்னும் வித்தைப் பாடசாலையில் உரம் போட்டும், தண்ணீர் ஊற்றியும் வளர்க்கவேண்டும். இவ்வாறு மாணவரின் மனத்தில் ஒழுக்கமென்னும் வித்து வேரூன்றிச் செழித்து வளரவேண்டுமாயின் குழல் நன்றாக அமையவேண்டும். கெட்ட குழலில் அவர்கள் இருந்தால் அவர்களுடைய தாய் தந்தையர், முதாதையர் எவ்வளவுதான் ஒழுக்கமுடையவர்களாயிருந்தாலும், “பன்றியோடு சேர்ந்த கன்றும் பல்வி தின்னும்” என்னும் கூற்றுக்கிணங்க அவர்கள் கெட்டவர்களாகின்றனர். எனவே, மாணவர்களது நல்லொழுக்கத்திற்கு அவர்கள் பாடசாலையிலிருக்கும்போது ஆசிரியர்களும் வீட்டிலிருக்கும்போது பெற்றோர்களும் ஓரளவிற்குப் பொறுப்பாளிகளாகின்றனர்.

பண்டைக்காலத்தில் ஒழுக்கம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஓர் இலட்சியமாக இருந்தது. ஆனால் தற்போது பெரும்பாலான பாடசாலைகளில் ஒழுக்கத்திற்கு முக்கிய இடம் அளிக்கப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. வெறும் விஞ்ஞானக் கல்விக்கே முக்கிய இடம் அளிக்கப்படுகின்றது. எந்த ஒரு மனிதனையும், அவன் அரசனாக இருந்தாலும்கூட ஆண்டியாயிருந்தாலும்கூட, அவனது ஒழுக்கத்தைப்பற்றி வர்ணிக்கையில் குருவுக்கு அடங்கிய சீடன் என்று வர்ணிக்கப்படுவது வழக்கம். ஏனெனில், குருவுக்கு அடங்கியவன் என்னும்போது அவன் குருபக்தி, கீழ்ப்படிவு, பொறுமை முதலிய நற்குணங்களைக் கட்டாயம் கொண்டிருப்பான். ஆனால் தற்காலத்தில் எத்தனையோ மாணவர்கள் ஆசிரியரைக் கேலிசெய்தல், கீழ்ப்படியாமை, பொய் பேசுதல் போன்ற தீய குணங்களை உடையவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்களிடம் ஒழுக்கம் என்பது மருந்திற்கும் கிடையாது.

இன்னும், இக்காலத்தில் எத்தனையோ மாணவர்கள் தமது பெற்றோரை ஏமாற்றுகின்றனர். அப்படிப் பெற்றோரை ஏமாற்றும்போது அவர்கள் தம்மைத்தாமே ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதை உணர்வதில்லை. அவர்கள் ஏமாற்றப்பழகிவிட்டால், அதை மாற்றுவது கடினமாகும். புத்தகம் வாங்குவதற்கெனப் பொய் சொல்லிப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அப் பணத்தை வீணாகச் செலவழிக்கின்றனர். சிலர் சினிமாப் பார்க்கின்றனர். சிலர் சிகரெட் புகைக்கின்றனர். இன்னும் சிலர் குடியைக் கெடுக்கும் குடிக்கு அடிமையாகின்றனர். இதனால் புத்தியிழந்து இன்னும் எத்தனையோ கெட்ட காரியங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். இதனால் அவர்கள் மட்டுமல்ல, அவர்களது பெற்றோர், உற்றார், உறவினர், அவர்கள் படித்த பாடசாலை, ஆசிரியர்கள்

முதலியவர்களும் அவமானமடைகின்றனர். இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம் அவர்களுடைய தீய ஒழுக்கமேயன்றி வேறொன்றுமன்று.

எனவே, மாணவரது தீய ஒழுக்கங்களை இளமையிலேயே கிள்ளிவிடவேண்டும். அதைவிடுத்து, “ஆறடி நிலமே தஞ்சமடா”, என்று கூறிக்கொண்டு சாவை எதிர்போக்கியிருக்கும் முதிர் பருவத்தில் கண்டிக்க முடியுமா? இல்லவே இல்லை. எனவே, மாணவராகிய நாம் பாடசாலையில் பாடங்களைப் படித்துப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தால் மட்டும் வாழ்க்கையில் முன்னேற முடியாது.

வாழ்க்கையென்னும் படகிலேறி வெற்றி என்னும் துறைமுகத்தையடைய ஒழுகாமென்னும் வெளிச்சவீடு அவசியமாகும். எனவே, நாமும் எமது வருங்காலச் சந்ததியினரும் நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து எமக்கும் எம்மையின்ற தாய்தந்தையருக்கும் எம் தாய் நாட்டிற்கும் புகழைத் தேடிக் கொடுப்போமாக! வணக்கம்.

சிவமலர் பொன்னுத்துரை,
G. C. E. (A.L.) Sc. II.

எமது கல்லூரியில் சடைசியாக நடத்தப்பட்ட
சிரேஷ்ட கட்டுரைப் போட்டியில்
முதற்பரிசு பெற்ற கட்டுரை.

சினிமாவும் சமூகமும்

பொழுது புலர்கிறது; மனிதன் துயில் நீங்கி யெழுமிருன்; குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்ற பொறுப்புணர்ச்சி அவனுள்ளத்தில் தலைதாக்குகின்றது. உடனே வேலைத்தலத்தை நோக்கியோடுகிறான். பகலெல்லாம் வேலைசெய்து, களைத்து இல்லம் மீள்கிறான். குடும்பப் பிரச்சினைகள் அவனை எதிர்போக்குகின்றன. அந்தப் பிரச்சினைகளிலே அவன் மூழ்குகின்றான். தனது நேரத்திலே ஒரு பகுதியையாவது உலகை மறந்து களித்துக் கழிக்க அவனுள்ளம் விழைகின்றது. அந்த விழைவின் பயனாக அவன் நாட்டியங்களையும், கூத்துக்களையும், நாடகங்களையும் கண்டு பிடித்தான். நாகரிகம் வளரவளர விஞ்ஞான அறிவும் வளர்ந்தது. அவ்வறிவின் விளைவாகப் பிறந்ததுதான் சினிமா என்னும் குழந்தை. அந்தக் குழவி பிறந்ததும் அசையாத கற்சிலைபோற் காணப்

பட்டது. பின்னர் அசைய ஆரம்பித்தது; ஆனால் அதனால் பேச முடியவில்லை. முடிவில் ஆராய்ச்சியாளர் பலர் அதற்களித்த வைத்தியத்தின் பயனாக அது பேசியது; பாடியது, ஆடியது. இன்று எல்லோர் கவனத்தையும் கவர்ந்த இளங் காளையாய் இறுமாப்புடன் திகழ்கின்றது.

சினிமா வந்த நாள் முதல் இன்று வரை மக்களின் கவலைகளை நீக்கி ஆனந்தமளிக்கும் இன்னுயிர்த் தோழனாய் விளங்குகிறது. சினிமா சமூகத்துக்குச் செய்த நன்மைகள் அளப்பரியன. சினிமாவின் உதவியால் வெளிநாடுகளைப் பற்றியும், அங்கு வாழ்கின்ற மக்களின் பண்பாடு, நடையுடை பாவனைகள் பற்றியும் அறியக்கூடியதாயுள்ளது. கடந்த கால மன்னர்கள், அறிஞர்கள் பற்றிய வரலாறுகள் திரைப்படமாகியுள்ளன. இப்படிப்பட்ட படங்களைக் கற்றறிந்த

மேதைகள் தொடங்கி, கல்லாத பாமரர் வரை பார்த்து ரசித்து மகிழக் கூடியதாயுள்ளது. அத்துடன் இந்த வரலாறுகள், அன்றைய மாந்தரைப்போலவே, இன்றைய மக்களும் வீரம், தியாகம் போன்ற பல்வேறு குணங்களைப் பெற்று வாழ உதவுகின்றன.

சமூகத்தில் மலிந்துள்ள ஊழல்களையும், பண்பாடற்ற செயல்களையும் கண்டிப்பதற்குச் சினிமா ஒரு சிறந்த கருவி. மக்களின் வாழ்வு சிறந்து விளங்குவதற்குச் சினிமாவில் புதுத்திட்டமும் பல உயர்ந்த கொள்கைகள் சிறந்த வழிகாட்டிகளாய்மைகின்றன. தினமும் மதுவருந்திப் பணத்தைப் பாழாக்கிக் கொண்ட மனைவியை அணுஅணுவாக வாட்டுகிறான் ஒருவன். அப்படிப்பட்ட ஒருவன், மதுவிலுள்ள தீமைகளைப்பற்றி எடுத்துரைக்கின்ற கதையம்சம் கொண்ட ஒரு படத்தைப் பார்த்துத் தன் குற்றங்களை உணர்ந்து புது ஜென்மமெடுத்து, புது மனிதனாய் வாழ்வானன்றோ. இங்ஙனம் கொலை, கொள்ளை, காமம் போன்ற இழிவான செயல்களில் ஈடுபடுபவர்களையும் சினிமா சிறந்த குணவியல்பு உள்ளவர்களாக்கி வாழ்வைப்பதை நாம் எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் அவதானிக்கலாம். வாழ்க்கைப்பிரச்சினைகளைப்பற்றி எந்நேரமும் சிந்தித்து மனம் சாம்புபவர்கள் நகைச்சுவையான கதையம்சமுள்ள திரைப்படத்தைப் பார்த்துப் பின்னர் துன்பத்திலும் சிரித்துப் பழகுவதைச் சொந்த வாழ்க்கையிலேயே நாம் காணலாம். கற்புநெறி தவறாத பத்தினிப் பெண்களாய் வாழவேண்டும் என்ற கருத்தையுணர்த்தும் எத்தனையோ படங்கள் வந்துள்ளன. விபசார வாழ்வு வாழ்ந்து சீரழிந்த பெண்கள் இப்படங்களைப் பார்த்து நேர்மையான பாதையிற் செல்லமாட்டார்களா?

இதுகாலவரையும் அருமையான இலட்சியங்களையும் கொள்கைகளையும் மனத்திலூட்டிச் சமூகத்தைத் திருத்

திய சினிமா இன்று சமூகத்தைப் பாழ்வுவளிக்கு இழுத்துச்சென்றுவிட்டது. இன்றைய இளைஞர்தான் வருங்கால அறிஞர்கள், தேசபக்தர்கள் என்ற அறிவைப் புகட்டிய அதே சினிமா, இன்று மாணவரைக் கயமைத்தனத்தின் எல்லைக்கு அழைத்துப்போய்விட்டது. எத்தனையோ நாத்திகர்களை ஆத்திகர்களாக்கிய சினிமா இன்று ஆத்திகரைக்கூட நாத்திகப்பேச வைத்துவிட்டது.

இன்றைய திரைப்படங்கள் யாவும் பொதுவாகச் சமூகத்தைக் கெடுப்பதற்கே வழி செய்கின்றன. கல்வியில்வதற்காகக் கல்லூரி செல்லும் மாணவர் பலர் வகுப்பறையில் இருக்க மாட்டார்கள், அவர்களில் அனேகரைச் சினிமாக்கொட்டகைகளிலும், கொட்டகைக்குள் நுழைவதற்கு நிற்கும் வரிசையிலும் நிச்சயமாகக் காணலாம். தப்பித்தவறி வகுப்பிற்குள் நுழைந்து விட்டாலும், அவர்கள் வாயினின்று புறப்படுவன ஆபாசமான திரைக்கானங்களும், திரைப்படங்களைப்பற்றிய விமர்சனங்களுந்தாம். மாணவர்கள் தொழுவது எல்லாம்வல்ல இறைவனின் பாதமலர்களை அன்று. சினிமா நடிகைகளினதும் நடிகர்களினதும் கவர்ச்சி வெறியூட்டும் நிற்படங்களைத்தான். இன்று “மாணவன் மாணவியை இழுத்துக் கொண்டோடினான்”, “மாணவன் மாணவியைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தான்” என்பதுபோன்ற பல செய்திகளைப் பத்திரிகைகளிற் படிக்கிறோம். பாலுணர்ச்சிதான் இதற்குக் காரணமென்று விவாதித்தாலும், அந்த உணர்வைத் தூண்டிவிடும் கருவிகளில் முக்கியமானது சினிமா என்பதை எவராலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது. பல கொலைகளும், களவுகளும் சமுதாயத்தில் நடைபெறுகின்றன. இவற்றுக்குக் கூடச் சினிமாவே காரணம் எனலாம். இன்று நல்ல கருத்துக்களை உடைய படங்கள் வராமலில்லை. ஆனால், களை

கள் வளர்ந்து நெற்பயிரை வளரவிடாது தடுப்பதைப்போல “வயதானவர்களுக்கு மட்டும்” என்ற குறிப்புடன் வெளி வரும் படங்களும் இரவில் நடைபெறும் சம்பவத் தொகுப்பைக்கொண்ட படங்களும் நல்ல படங்களின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து விடுகின்றன, பல குழந்தைகளைப் பெற்றபின்னர்கூட எத்தனையோ கணவன்மார் அன்பான மனைவியரைத் துறந்து, காமப்பசியால் விபசாரவிடுதிகளை நாடி ஓடுகின்றனர். இதற்கும் இன்றைய திரைப்படங்கள்தாம் முக்கிய காரணம். ஏனெனில், இன்றைய திரைப்படங்களிற் பெரும்பாலானவை இரவு விடுதிகளையும், அங்கு நடைபெறுகின்ற சகிக்கமுடியாத கூத்துக்களையும் கொண்டு பின்னப்பட்டுள்ளன. இப்படிப்பட்ட படங்கள் வளர்ந்தவர்களை மட்டுமன்றி, மீசை அரும்பாத இளம் பாலகரைக்கூடப் பாழாக்கி விடுகின்றனவே! இது பெரும் பாதகமல்லவா?

இன்றைய திரைப்படங்களின் சீர்கேடான நிலைமைக்குக் காரணம், திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்களினதும், இயக்குனர்களினதும் காசாசைதான். மக்களின் தூய இரசனையைத் தரங்கெடச் செய்தவர்கள் அந்தப் புண்ணியவான்கள்தாம். தயாரிக்கப்படும் படங்களில், சிறந்த அறிஞர்களின் கருத்துகளைத் தாக்கித் தங்கள் கருத்துக்கள்தாம் சிறந்தவை என்று திரைக் கதாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட தயாரிப்பாளரும், இயக்குனரும், கதாசிரியரும் திரைத்

துறையை விட்டு ஒழியவேண்டும். கலைக் காகச் சேவை செய்வதாகக் கூறிக் கலையைக் காசுக்கு விற்பவர்கள் இருக்கும் வரை திரையுலகோ, சமூகமோ உருப்படப்போவதில்லை.

எனவே, இனிவருகின்ற திரைப்படங்கள் சமூகத்தில் நேர்ந்த தவறுகளைத் திருத்தும் நோக்கத்துடன் தயாரிக்கப்படவேண்டும். நல்ல தயாரிப்பாளர்கள், கருத்தாழம் கூடிய திரைப்படமெடுக்கத் துணிவுடன் முன்வரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட இலட்சிய வேட்கையுள்ள நான்கு தயாரிப்பாளர்கள் இருந்தாலும் போதும். திரையுலகும், சமூகமும் சீர்பெற்றுவிடும். வழக்கி விழுந்த மாணவ இளைஞர் சமூகம் திரும்பவும் எழுந்து நேரான பாதையிற் செல்ல உதவும் வழிகாட்டியாகச் சினிமா விளங்கவேண்டும். அப்போது தான் சமூகம் கயமைத்தனங்களினின்றும் விடுதலைபெற்றுப் பண்பாடுகள் மலிந்து கிடக்கும் உலகில் சுதந்திரமாக உலவ முடியும். “சினிமா சமூகத்தைச் சிறப்பிக்கவும், மகிழ்விக்கவும் உருவாக் கப்பட்டதேயன்றிக் கெடுத்தழிப்பதற்கு அன்று” என்ற எண்ணம் ஒவ்வொரு தயாரிப்பாளனினதும், நடிகனினதும், இயக்குனனினதும், இரசிகனதும் உள்ளத்தில் இருந்தால், சமூகம் சீர்பெற்று விளங்கும் என்பதில் எள்ளளவேனும் ஐயமில்லை.

புஷ்பரானி வேதநாயகம்,

4ஆம் பாரம் A.

இலங்கையின் வரட்சிப் பிரதேச அபிவிருத்தி

அந்நியர் வருகைக்கு முன்பு நமது ஈழநாடு தனது உணவுத் தேவைக்கு மேலதிகமாக உணவுப் பயிர்களை உற்பத்திசெய்து பிற நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதிசெய்து வந்துள்ளது என்பது யாவரும் அறிந்த வரலாற்று உண்மையாகும். ஆனால், தற்பொழுது நாம் நமது உணவுக் காகப் பிற நாடுகளை எதிர்பார்க்கும் நிலையிலேயே இருந்துவருகிறோம் என்பது வருத்தத்திற்குரிய விஷயமாகும். பண்டைய அரசர்கள் நாட்டைப் பாதுகாத்ததுடன் அமையாது நாட்டைச் செல்வம் கொழிக்கும் திருநாடாக வைத்திருந்தனர் என்பதற்கு அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பெரிய குளங்களை சான்றுபகர்கின்றன. அவர்கள் விட்டுச்சென்ற பெரிய குளங்கள் அவர்களது புகழை இன்றும் அழியாது பாதுகாத்துவருகின்றன என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. பண்டைய அரசர்கள் விவசாயத்தில் காட்டிய பேருக்கமே மக்களை விவசாயத்தில் ஈடுபடுத்தியது. ஆனால், இப்பொழுது நம் நிலை வேறு. அந்நியர்கள் வருகையால் நம் நாட்டின் விவசாயம் சீரழிந்தது. அந்நியர்கள் தங்களது நலனுக்காகத் தங்களது வியாபாரத்தையே மேன்மேலும் வளர்த்தார்கள். அவர்கள் தங்களது வியாபாரத்தைக் கண்போல் பாதுகாத்து வளர்த்ததைப்போன்று நமது விவசாயத்தை அவர்கள் பாதுகாக்கவில்லை. இதன் பயன் பண்டைய அரசர்கள் விட்டுச்சென்ற பெரிய குளங்கள் பாழடைந்து விவசாயம் தாழ்நிலை யடைந்ததேயாகும்.

நம் நாடு விடுதலையடைந்தபின்பே அரசாங்கம் விவசாயத்தில் ஊக்கம் காட்டத் தொடங்கியது. இலங்கையில் பெருகிவரும் ஜனத்தொகைக்கு உணவு

போதாதது ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக இருந்துவருகிறது. இலங்கை அரசாங்கம் விவசாயத்தில் ஊக்கம்காட்டி மக்களுக்குக் கடனுதவி போன்ற பல உதவிகளை அளித்தபோதும் நாம் இன்னமும் நமது உணவுத் தேவையில் தன்னிறைவு பெறவில்லை. சில நாடுகளில் நிலம் போதாமை ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக உருவெடுத்துள்ளது. ஆனால், நம் நாட்டில் பயன்படுத்தாத நிலங்கள் பெருந்தொகையாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றை யெல்லாம் விவசாயத்திற்காகப் பயன்படுத்தினால் நாம் நமது உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியும்.

இலங்கையின் பெரும்பாகம் வரட்சிப் பிரதேசமாகவே காட்சியளிக்கின்றது. இலங்கையின் தென்மேல் பிரதேசமும் மலைநாடும் தவிரந்த பகுதிகள் யாவும் வரட்சிப் பிரதேசமாகவே விளங்குகின்றன. வரட்சிப் பிரதேசங்கள் சராசரியாக 50"—75" வரை மழை வீழ்ச்சியைப் பெறுகின்றன. வரட்சிப் பிரதேசங்கள் வடகீழ்ப் பருவக்காற்றாலும் மேற்காவுகையினாலும் குருவளிகளாலுமே கணிசமான அளவு மழையைப் பெறுகின்றன. இது தென்மேல் பருவக் காற்றிலிருந்து சொற்ப மழைவீழ்ச்சியையும் பெறுவதில்லை. தென்மேல் பருவக்காற்றானது மலைநாட்டைக் கடந்ததும் வரண்ட காற்றாக மாறிவிடுகிறது. மலைநாட்டை விட்டு விலகி வீசும் இக் காற்றைத் தடுத்து ஒடுங்கப்பண்ண மலைகள் போன்ற தடைகள் இல்லாமையினால் இக் காற்று வரட்சிப் பிரதேசங்களுக்கு மழையைக் கொடுப்பதில்லை. வரட்சிப் பிரதேசங்களின் மேற்குப் பாகமும் தென்கீழ்ப் பாகமும் 50 அங்குலத்

திற்குக் குறைவான மழைவீழ்ச்சியையே வருடச் சராசரியாகப் பெறுகின்றன. இதனால் இவற்றை அதிவரண்ட பிரதேசங்கள் என அழைப்பதுண்டு. குறைந்த மழைவீழ்ச்சியைப் பெறும் வரட்சிப் பிரதேசங்களில் நீர்ப்பாசனம் இன்றி விவசாயம் செய்ய முடியாது. நீர்ப்பாய்ச்சலின் தேவையைப் பண்டைக்கால மன்னர்கள் உணர்ந்தே பாரிய குளங்களை அமைத்தனர்.

நம் நாட்டில் அதிகரித்துவரும் மக்களுக்கு வேண்டிய உணவைப் பெறுவதும் காடுகளைக் களனிகளாக்கி நிலத்தை விருத்திசெய்வதும் ஈரவலயத்தின் குடிப் பெருக்கத்தைக் குறைப்பதுமாகிய இந்நோக்கங்களுக்காகவே வரட்சிப் பிரதேச விருத்தியில் அரசாங்கமும் மக்களும் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். வரட்சிப் பிரதேசங்கள் நிலவளம் பொருந்தியிருந்தும் நீர்வளம் இன்மையால் பயன்றதாகப் போய்விடுகின்றன. இதன்பயனாகவே காலத்துக்குக் காலம் கைவிடப்பட்டுக் கவனிப்பாற்றுக் கிடந்த பல குளங்கள் அண்மைக் காலத்தில் புதுப்பிக்கப்பட்டு அபிவிருத்தியடைந்துள்ளன. நாட்டில் அதிகரித்து வரும் ஜனத்தொகைக்கு வேண்டிய உணவைப் பெறுவது அதிக நிலப்பரப்பை உள்ளடக்கிய வரட்சிப் பிரதேசங்களிலேயே தங்கியுள்ளமையால் அப் பிரதேசத்தை விருத்திசெய்து வருகின்றனர்.

வரட்சிப் பிரதேசங்களை விருத்தி செய்வதற்காக அரசாங்கம் பல குளங்களைத் திருத்தியமைத்தும் பல பயன்தரும் திட்டங்களைச் செயலாற்றியும் நாட்டின் பெரும் பங்கு உணவுத் தேவையைப் பூர்த்திசெய்துள்ளது. சில திட்டங்கள் செயல்பட்டு வருகின்றன. பல பயன்தரும் திட்டங்கள் வரட்சிப் பிரதேசங்களிலேயே நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளன. பராக்கிரம சமுத்திர திட்டம், மின்னோரியாத் திட்டம், மினிப்பே திட்டம், காலவீவாத் திட்டம்,

லெகராத் திட்டம், கல்லோயாத் திட்டம் என்னும் ஆறு திட்டங்களும் பயன்தருகின்றன. கல்லோயாத் திட்டம் நல்ல வெற்றியை அளித்ததோடமையாது நல்ல பலனையும் அளித்துள்ளது. சில திட்டங்கள் இன்னும் முடிக்கப்படாது உள்ளன.

கல்லோயா அபிவிருத்தித் திட்டம் பல பயன்கள்தரும் திட்டமாகும். கல்லோயாத் திட்டமானது இலங்கை விடுதலை அடைந்தபின்னர் தொடங்கப்பட்ட முதலாவது பெரிய நிலவிருத்தி நீர்ப்பாய்ச்சல் திட்டமாகும். இத் திட்டம் கிழக்கு மாகாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுப் பூர்த்தியடைந்துள்ளதோடு நல்ல பலனையும் அளித்துள்ளது. கல்லோயா ஆற்றின் நீளம் 62 மைலாகும். இவ்வாறு 360 சதுரமைல் நீரேந்து பரப்பினையுடையது. இவ்வாறு அதிகஅளவு மழைவீழ்ச்சியைப்பெற்றும் நீர்முழுவதும் மக்களுக்குப் பயனளியாது கடலுடனேயே சங்கமம் ஆயிற்று. அத்துடன் கழிமுகத்தை அண்மியிருந்த வயல்களையும் வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்து வந்தது. இப் பிரதேசத்தின் இயற்கைவளம் நீரைத் தரைக்கீழ் வடிகாலாகத் தேக்கி நிற்கக்கூடிய தன்மையற்றிருக்கின்றது. இத்தகைய பல பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவே இத்திட்டம் அமைக்கப்பட்டது.

இத்திட்டத்தின் பின் 1,30,000 ஏக்கர் நிலத்தில் நெல் பயிரிடப்படுகிறது. இங்கு ஆண்டிற்குச் சராசரியாக 45 இலட்சம் புசல் நெல் கிடைக்கிறது. நெல்லைத்தவிர சிகரெட் புகையிலை, மிளகாய், காய்கறிவகை, தோடை, எலுமிச்சை முதலியனவும் சிறு தானியங்களும் பயிரிடப்படுகின்றன. அத்துடன் பருத்தி, கரும்பு என்பனவும் பயிராகின்றன. கல்லோயாவின் விருத்தியடைந்த கிழக்குப்பகுதிக் கடற்கரையில் தென்னை நடப்பட்டுள்ளது. தற்பொழுது இலங்கை சீனியைப் பொறுத்தமட்டில்

பிற நாடுகளையே நம்பியுள்ளது. இந் நிலையை மாற்றும் நோக்கத்துடன் பெரும்பகுதிகளில் கரும்பு பயிராகி வருகின்றது. வரட்சிப் பிரதேசத்தில் அபிவிருத்தியடைந்த கல்லோயாத் திட்டத்தின்கீழ் 2000 த்திற்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டு 60 புதிய கிராமங்களையும் வளர்த்துவரும் 15 புதிய நகரங்களையுமுடையதாக இப் பிரதேசம் விளங்குகிறது.

பராக்கிரம சமுத்திரத் திட்டம் பராக்கிரம சமுத்திரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு பொலநறுவைப் பிரதேசத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. பராக்கிரம சமுத்திரத் திட்டம் சமதரையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பகுதியில் பாயும் மகாவலிகங்கையும் அதன் கிளை நதியான அம்பன் கங்கையுமே வருடம் முழுவதும் நீரைக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்பகுதியின் சில பாகங்கள் வெள்ளப்பெருக்கால் பாதிக்கப்படுகின்றன. இப் பகுதியின் தாழ்நிலங்களில் நெற்செய்கை நடைபெறுகின்றது. பராக்கிரமத் திட்டத்தின்கீழ் நெற்செய்கை நல்ல பயனை அளித்துவருகிறது என்பது மறுக்க முடியாத தோன்றாகும்.

வளவகங்கை வடிநிலத்தின் மேல் பகுதியை விருத்திசெய்யும் நோக்கத்துடன் உடவளவைத் திட்டம் 1963ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வருடந்தோறும் வளவகங்கை வெளியேற்றும் 1,10,000 ஏக்கர் அடிநீரைச் சிறந்தவழியில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடனேயே இத் திட்டம் அமைக்கப்பட்டது. உடவளவைத் திட்டத்துடன் தொடர்புள்ள பல வேலைகள் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இத் திட்டம் பூர்த்தியாக்கப்பட்டபின்னர் கல்லோயாத் திட்டத்தைப்போல நாட்டின் முன்னேற்றப்பாதையில் இன்னுமொருமைல் கல்லாக இது இருக்குமென நம்பலாம்.

மகாவலிகங்கையை எங்களுடைய விலைமதிக்கமுடியாத மாணிக்கம் எனக் கூறலாம். ஈழத்தின் தற்சமயப் பொருளாதாரப் பிரச்சினையை நிவர்த்திசெய்வதற்கு இந் நதியின் நீர்வளம்தான் பெரும்பாலும் உதவியாகும். இலங்கையிலுள்ள ஆறுகளில் மகாவலிகங்கை மிகவும் முக்கியத்துவம்பெற்றது. இந்த நதியின் வடிநிலத்தில் வடியும் மழையும் 200 மைல் தூரம் பாய்ந்து கொட்டியாரக் குடாவில் மனிதனுக்குப் பிரயோசனம் அற்றதாய்க் கலக்கின்றது. இவ்வாறாக மத்திய மலைநாட்டில் உற்பத்தியாகி மலைச்சாரலில் வீழ்ந்து கிழக்கு மேற்குத் திசைகளில் பாயும் மற்றும் ஆறுகளைப் பின்பற்றாமல் வட திசையை நோக்கித் தனக்கென ஒரு புதுப் பாதையை அமைத்துப் பல கிளை நதிகளையும் சேர்த்துக்கொண்டுகம்பிரமாகப் பாய்ந்து கொட்டியாரக் குடாவில் இந்து சமுத்திரத்தைச் சேருகின்றது. மலைகளினூடாகவும் சமவெளிக்கூடாகவும் பாயும் இந் நதி வருடம்பூராவும் நீர் வற்றாது என்றும் நிறைந்த நீர்வளமுள்ளதாக விளங்குகின்றது. வருடந்தோறும் 60 லட்சம் ஏக்கர் அடி நீர் மகாவலிகங்கை நதியில் பாய்ந்து மனிதனுக்கு அதனால் எதுவித நன்மையையும் கொடாமல் வீணே கடலில் வீழ்கின்றது. இவ்வளவு பெருந்தொகையான நீர் மக்களுக்குப் பயன் படவேண்டும் என்னும் நோக்கத்திற்காகவே மகாவலிகங்கையைத் திருப்பும் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இதன் நீர்வளத்தைக்கொண்டு ஏறக்குறையப் பத்துலட்சம் ஏக்கர் நிலம் விவசாயத்திற்காகப் பயன்படுத்தமுடியும் என நம்பப்படுகிறது.

இருபத்தைந்து லட்சம் ஏக்கர் விசாலமான மகாவலிப் பள்ளத்தாக்கில் தேயிலை, றப்பர், தென்னை, நெற்பயிர் ஆகிய பயிர்நிலங்களும் மற்றும் பொது மக்கள் வசிக்கும் கிராமங்களும் நகரங்

களும் இருக்கின்றன. இதன் மலைநாட்டுப் பக்கத்தில் உள்ள நிலம் அதிகமாகக் கற்பாறையாக இருப்பதால் விவசாயம் செய்வதற்கு ஏற்றதாக இல்லை. ஏறக்குறைய மூன்றரை இலட்சம் ஏக்கர் நிலம்தான் பயிர் செய்யப்படக்கூடிய நிலையில் இருக்கின்றது. இந்த நிலத்தை விருத்திசெய்வதற்கு ஓரளவு நீர் போதுமானது. மிகுதிரீரை மகாவலிப் பள்ளத்தாக்கின் அருகில் உள்ள நிலங்களுக்குத் திருப்பிவிட்டால் அங்கு வரட்சியால் பாழடைந்துகிடக்கும் நிலங்களை விருத்தியாக்கிக் கமங்களை உண்டாக்கலாம்.

மகாவலி ஆற்றைத் திருப்புவதன் மூலம் அனுராதபுர மாவட்டம் இரண்டு லட்சத்துப் பதினையாயிரம் ஏக்கர் நிலத்திற்கும்தமன்கடுவைப்பகுதியில் ஒரு லட்சத்துப்பத்தாயிரம் ஏக்கர் நிலத்துக்குமாக மொத்தம் மூன்று லட்சத்து இருபத்தையாயிரம் ஏக்கருக்கு நீர்ப்பாய்ச்சல் வசதியளிக்கப்படும். இடையில் நிறுவப் படவிருக்கும் மூன்று நீர்மின் நிலையங்கள் மூலம் இரு லட்சத்து அறுபதினாயிரம் கில்லோவாற் மின்வலுவும் உற்பத்தி செய்யலாம் எனவும் எதிர்

பார்க்கப்படுகிறது. இத்திட்டம் நடைமுறையில் நிறைவேறுமாயின் இலங்கையின் பொருளாதாரம் அபிவிருத்தியடையும்.

இலங்கையின் எதிர்கால முன்னேற்றத்தின் திறவுகோல் உலர்ப் பிரதேச விருத்தியெனின் அது மிகையாகாது. உலர்ப்பிரதேசம் நெற்பயிர்ச் செய்கைக்கு மட்டுமன்றிப் பருத்திகரும்பு, பழவகை, சிறுதானியம் முதலியவற்றைச் செய்கை பண்ணுவதற்கும் பாற்பண்ணைத் தொழிலை விருத்திசெய்வதற்கும் ஏற்றதாயிருப்பதனால் அப் பிரதேசத்தைச் சிறந்த முறையிற் பயன்படுத்துவதன் மூலம் நாம் எமது உணவுத் தேவையைக் கணிசமான அளவு பூர்த்திசெய்யலாம். இதனால் பெறுமதியுள்ள வெளிநாட்டுச் செலாவணியைப் பேணலாம். மேற்கூறியன போன்ற வெற்றியளிக்கும் பல பயன்தரு திட்டங்கள் மூலமே இலங்கை சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் நாடாக மாறமுடியும்.

சாதா சாம்பசிவம்,

க. பொ. த. (உயர்தரம்)

கலைப்பிரிவு II.

நம் நாட்டு உணவுப் பிரச்சினை

இலங்கையில் இப்பொழுது அரசியல் பிரச்சினை, மொழிப் பிரச்சினை, சாதிப் பிரச்சினை, வேலையில்லாப் பிரச்சினை என எத்தனையோ பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று உணவுப் பிரச்சினை. இது மிகவும் முக்கியமான ஒரு பிரச்சினை. ஏனெனில், உணவு இல்லாமல் உயிர் வாழமுடியாது. இப் பிரச்சினையைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வாம்.

நம் நாட்டைச் சுதேச மன்னர்கள் ஆண்டகாலத்தில் உணவுவளம் சிறந்து விளங்கியது. இலங்கையில் அப்பொழுது

உணவைப்பற்றிய பிரச்சினையே இருக்கவில்லை. விவசாயத்தை விருத்திசெய்வதற்குச் சுதேச மன்னர்கள் குளங்கள் பல வெட்டி நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்தனர். அக்காலத்தில் உணவு இங்கிருந்து பிற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதெனச் சரித்திரவாயிலாக அறிகிறோம்.

ஆனால், இலங்கை அந்நியர் வசப்பட்டதும் இந்த நிலை மெல்லமெல்ல மாறியது. இலங்கை மக்களின் உணவான நெல் உற்பத்தி அந்நியரின் கவனத்தைப்

பெறவில்லை. அவர்களின் கவனம் தேயிலை, இறப்பர், தென்னை, கொக்கோ முதலிய வியாபாரப் பொருட்கள் மீதே இருந்தது. இதனால் நாளடைவில் மக்கள் நெல் உற்பத்தியிலீடுபடாமல் வியாபாரப் பொருட்களை உற்பத்திசெய்வதிலீடுபட்டனர். அத்துடன் பலர் கல்வியின்று அரசாங்கசேவையிலீடுபட்டு வந்ததாலும் நெல் உற்பத்தி குறைந்தது. நாளுக்குநாள் ஜனத்தொகை அதிகரிக்க நெல் உற்பத்தி நாளுக்குநாள் குறைந்து கொண்டு வந்தது. இதனற்றான் இலங்கையில் உணவுப் பிரச்சினை எழுந்தது.

ஆனால் இன்று அந்நியரின் ஆதிக்கம் ஒழிந்து இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்து ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. இலங்கை அடைந்தது அரசியல் சுதந்திரமே ஒழிய பொருளாதாரச் சுதந்திரமன்று. உணவு உற்பத்தியில் இலங்கை தன்னிறைவு காணாமட்டும் பொருளாதாரச் சுதந்திரம் அடைய முடியாது. பொருளாதாரச் சுதந்திரம் அடைந்தாற்றான் உலக நாடுகளுடன் நம்நாடும் சரிசுகர் சமானமாகத் தலை நிமிர்ந்துநிற்க முடியும்.

இதை இன்றைய அரசாங்கம் உணர்ந்துதான் மாகாணங்கள் தோறும் விவசாய முகாம்களை நிறுவி விவசாய உற்பத்தியில் கவனம் செலுத்தி வருகின்றது. படித்த வாலிபர் விவசாயத்திட்டம், படித்த பெண்கள் விவசாயத்திட்டம், குடியேற்றத் திட்டம், விவசாயப் படை முதலியவற்றை உண்டாக்கியிருக்கின்றது. புன்செய் நிலங்களை யெல்லாம் நன்செய் நிலங்களாக்குகின்றது. நெல் பயிரிடக்கூடிய காணிகளை விவசாயத்திலீடுபடுபவர்களுக்கு இனாமாகக் கொடுக்கிறது. இதுமட்டுமல்லாமல் விவசாயப் படையிலுள்ளவர்களுக்குச் சம்பளம், உணவு, உடை முதலியவற்றையும் கொடுக்கிறது. அத்துடன் விவசாயக் கருவிகளையும் இலவசமாகக் கொடுக்கின்றது.

விதை நெல்லையும், களை கொல்லி மருந்துகளையும் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கிறது. ஆண்டுதோறும் ஆகக் கூடிய அளவு நெல் அறுவடை செய்பவர்களுக்கு விவசாய மன்னர் என்னும் பட்டம் சூட்டிப் பரிசில்களையும் வழங்குகின்றது. இன்னும் அரசாங்கம் விவசாயத்தை ஊக்குவிப்பதற்காகப் பாடசாலைகளிலும் விவசாயத்தை ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கின்றது.

தற்பொழுது மக்களும் உணவுப் பொருள் உற்பத்தி இயக்கத்தில் பங்கு பற்றி அரசாங்கத்திற்குப் பெரும் உதவி செய்துவருகின்றார்கள். முன்பு அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்கு மட்டும் ஆதரவளித்து வந்தவர்கள் இப்பொழுது விவசாயத்திலும் ஈடுபட்டுழைக்கின்றனர். கல்விகற்றுப் பட்டம் பெற்ற இளைஞர்கள் பலர் உணவு உற்பத்தியிலீடுபட்டு உழைக்கின்றனர்.

இன்று இலங்கையில் குறிப்பிட்ட சில தொழில்களில் பாண்டித்தியம் பெறுவதற்காகப் பிற நாடுகளுக்குச் செல்கிறார்கள். அதேபோல் நெல் உற்பத்தியை அதிகரிக்க நெல்லை எங்களுக்கு அனுப்பும் நாடுகளான பர்மா, சீனா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளுக்கு நம் மவர்களை அனுப்பி அங்கு அவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கவேண்டும். நாட்டுக்கு இதனால் பெரிய நன்மைகள் கிடைக்கும்.

சனத்தொகை நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்க புதிய விவசாய முறைகளையும் புகுத்தவேண்டும். ஆனால், இலங்கை விவசாயத்துறையில் இன்னும் போதிய அளவுக்கு முன்னேறவில்லை. நவீன இரசாயனக் கருவிகள்மூலம் நிலத்தைப் பண்படுத்திச் செயற்கைப் பசளைகளை உபயோகித்து நெல் உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும். அந்நியரின் எத்தனையோ நாகரிகப் பழக்கவழக்கங்களைப் பின்பற்றிவரும் நமது சமுதாயம் ஏன்

அந்நியரின் நவீன விவசாய முறைகளைக் கையாண்டு நெல் உற்பத்தியைப் பெருக்கக்கூடாது?

அரசாங்கம் நெல் உற்பத்தியை எப்படிப் பெருக்கலாம் என்று திரைப்படங்கள் மூலம் கிராமவாசிகளுக்கு எடுத்துக் காட்டலாம். திரைப்படங்கள் மூலம் புதிய பூச்சி கொல்லி மருந்துகள், பசுனிகள் முதலியவற்றை எப்படி உபயோகிக்கவேண்டும் என அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டலாம். அத்துடன் கூடிய விளைச்சல் தரும் புதிய இன நெல்வகைகளையும் விவசாயிகளுக்குத் திரைப்படங்கள்மூலம் காட்டலாம்.

இன்று தூர்ந்த நிலையில் காணப்படும் சுதேச மன்னர்கள் கட்டிய குளங்களை அரசாங்கம் திருத்திப் புதிய நீர்ப்பாசன வசதிகளை அளிக்கவேண்டும். மகாவலி கங்கையை வடபால் திருப்பும் திட்டத்தை விரைவில் செயற்படுத்தவேண்டும். பல புதிய குளங்களையும் கட்டி அரசாங்கம் நீர்ப்பாசன வசதிகளை அளிக்கவேண்டும்.

இலங்கையில் விவசாயத்திற்குரிய விளைநிலங்கள் காடாகக் கிடக்கின்றன. இந்த நிலை மாறவேண்டும். இலங்கையில் குடியிருக்கும் நிலங்களைத்தவிர மற்ற இடங்களில் எல்லாம் விவசாயம் செய்தால் நம் நாடு உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு காண்பதுமட்டுமல்லாமல் வெளி நாடுகளுக்கும் நெல் ஏற்றுமதி செய்யும்நிலை சீக்கிரம் வரும். எல்லாவற்றிலும் மேலாக இலங்கையிலுள்ள விவசாயிகளின் வாழ்க்கைத் தரம் உயருவதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்யவேண்டும்.

தனி மனிதர்களும் எல்லாவற்றிற்கும் அரசாங்கத்தையே நம்பியிராமல் தம்மாலானதைச் செய்யவேண்டும். படித்துப் பட்டம்பெற்று வெறும் நாற்காலி உத்தியோகங்களுக்குக் காத்தி

ருந்து ஊர் சுற்றும் இளைஞர்கள் விவசாய உற்பத்தியி லீடுபடவேண்டும். அதிக பணம் வைத்திருக்கும் முதலாளிகள் ஏழை விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த வட்டிக்கு அல்லது வட்டியில்லாமல் பணத்தைக் கொடுத்து அவர்களை விவசாயத்திலீடுபட ஊக்குவிக்கவேண்டும். நம் வீடுகளுக்கு முன்னால் எவ்வளவோ நிலத்தைப் பூந்தோட்டங்களுக்கென உபயோகிக்கிறோம். இதனால் என்ன பயன்? பூந்தோட்டங்களுக்குப் பதிலாக ஏதாவது உணவுப்பயிர்களைப் பயிரிட்டு வீடுகளுக்கு முன்னால் அழகுபடுத்தினால் என்ன? அவை மிகவும் அழகாயும் இருக்கும். அத்துடன் நாம் உணவு உற்பத்தி அதிகரிப்பு இயக்கத்திற்கு எவ்வளவோ உதவியும் செய்தவர்களாவோம்.

இலங்கையில் நெல் உற்பத்தி அதிகரித்தால் மட்டும் நம் நாட்டு உணவுப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடாது. நெல் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதுடன் உப உணவுப் பொருட்களின் உற்பத்தியையும் அதிகரிக்கவேண்டும். இன்று உப உணவுப் பொருட்களின் உற்பத்தியில் சிறிதளவு அபிவிருத்தி ஏற்பட்டு வருகிறது. உப உணவு உற்பத்தியில் போதுமான அளவு அபிவிருத்தி ஏற்பட்டால் நம் உணவுப் பிரச்சினையில் பாதி யளவு தீர்ந்துவிடும்.

இலங்கை ஒரு தீவு. நாலுபக்கமும் கடலால் சூழப்பட்டது. ஏராளமான மீன்கள் இந்து சமுத்திரத்தில் இருக்கின்றன என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். ஆயினும், இலங்கையில் அனேகர் பாவிப்பது தகரங்களில் அடைத்துப் பிறநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மீன்கள். ஏன் இந்த நிலை? வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிறது என்ற மோகமா? அல்லது தகரத்தில் அடைத்த மீன்களை உண்பதுதான் நாகரிகமா? அல்லது உண்மையான பற்

ருக்குறைதானா? இலங்கையில் மீன் பிடித் தொழில் அபிவிருத்தி செய்யப் படவேண்டும். ஆழ்கடலில் பிடித்த மீன்கள் கரைசேரும்வரை கெடாமல் இருப்பதற்குக் குளிருட்டப்பட்ட அறை களைக்கொண்ட கப்பல்கள் ஏராளமாகச் செய்யப்பட வேண்டும். இலங்கையில் தகரங்களில் மீன்களை அடைப்பதற்கு ஒரு தொழிற்சாலை விரைவில் நிறுவ வேண்டும். இலங்கையின் கரையோரப் பகுதியிலிருக்கும் மீன்களைத் தகரங் களில் அடைத்து இலங்கையின் மலைப் பிரதேசங்களுக்கு அனுப்பி விற்பனை செய்யலாம். அத்துடன் தகரங்களில் அடைத்த மீன்களை வெளி நாடுகளுக்கு மேற்றுமதி செய்யலாம்.

இலங்கையின் வடபகுதியில் பனை மரங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

பனம்பழத்திலிருந்து எத்தனையோ வகை யான உணவுப் பண்டங்களைத் தயாரிக் கலாம். பனம் பழத்திலிருந்து தயாரிக் கப்படும் பழப்பாணியைத் தகரங்களில் அடைத்து வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யலாம்.

இப்படியாக எல்லாத் துறைகளி லும் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டால் கட்டாய மாக நமது நாட்டின் உணவுப் பிரச் சினை தீர்வதுடன் பிற நாடுகளுக்கும் நாம் எமது உணவுப் பொருட்களை ஏற்றுமதிசெய்யலாம். அரசாங்கத்துடன் பொதுமக்களாகிய நாமும் ஒத்துழைத்து உணவுப்பொருள் உற்பத்தியை அதிக ரித்து நம்நாட்டு உணவுப் பிரச்சினை யைச் சுமுகமாகத் தீர்ப்போமாக.

வசந்தமல்லிகா தியாகராஜா,
5ஆம் பாரம் A

காந்தியடிகள் ஒரு சாதாரண மனிதர்

இவ்வுலகில் எத்தனையோ மனிதர் பிறந்து இறக்கின்றனர். சிலர் இலை மறை காய்போல் தமது வாழ்நாளைக் கழிக்கின்றனர். ஆனால், சிலரோ அழி யாப் புகழை இவ்வுலகில் நிலைநாட்டிச் செல்கின்றனர். இவர்களுள் காந்தி யடிகள் தலைசிறந்தவராவர்.

இந்தியநாடு பெற்றெடுத்த செல்வப் புதல்வனான காந்தியடிகள் இந்தியாவில் வாழும் கோடானுகோடி மக்களுக்குச் சுதந்திரத்தை ஈட்டிக் கொடுத்ததனால் பெரும் பேரும் புகழும் பெற்றார். ஆனால், இவர் புகழை நாடிச் செல்லவில்லை. புகழ் இவரை நாடி வந்தது. சத்தியம், அகிம்சை, அன்பு என்பவற்றை உயி ரினும் மேலாக மதித்து வாழ்ந்தவர் காந்தியடிகள். இவர் ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழ்ந்து பொதுமக்களிலும் ஒருபடிகூட நிற்கவேண்டுமென்று ஒரு

போதும் விரும்பவில்லை. ஏழை மக்க ளுள் ஒருவனாகத் தான் வாழவேண்டு மென்பதையே தன் இலட்சியமாகக் கொண்டவர். அவரின் வாழ்க்கையில் நடந்த பல சம்பவங்கள் இதை விளக் குவனவாக அமைந்துள்ளன.

காந்தியடிகள் ஆபிரிக்காவில் வழக் கறிஞராகத் தொழில் புரிந்த நாட்களில் தான் நீதிமன்றத்திற்கு அணியும் உடை முதலாகச் சகல உடைகளையும் தாமே சலவை செய்தார். இதைக் கண் ணுற்ற மற்ற வழக்கறிஞர்கள் இவரது உடை நன்றாகச் சலவை செய்யப்பட வில்லை என்று இழிவாகக் கூறினர். இதற்குக் காந்தியடிகள், “இது ஆரம் பமாகையால் நன்றாக இல்லை. இன்னும் சிறிது காலத்தில் ஆபிரிக்காவிலே நான் தான் சிறந்த சலவைத் தொழில் செய் பவனாக இருப்பேன்” எனப் பதிலி லுத்தார்.

ஆபிரிக்காவிலிருந்து இந்தியா திரும்பியதும் காந்தியடிகள் சென்னைக்கு விஜயம் செய்தார். அங்கு அவருக்கும், அவரது மனைவி கஸ்தூரிபாய்க்கும் பல பாராட்டுரைகள் வழங்கப்பட்டன. இதற்குப் பதிலிறுக்கும்போது அடிகளார், “நான் இந்திய மக்களது சுதந்திரத்துக்காகப் போராடினேன். இந்தப் பணியில் எல்லாருக்கும் என் பெயரும், என் துணைவியின் பெயருமே பகிரங்கமாகத் தெரியும் விதத்தில் நாம் கடமையாற்ற நேர்ந்தது எனது துர் அதிர்ஷ்டமேயாகும்” என்று கூறினார்.

ஒருசமயம் கஸ்தூரிபாய் உணவு சமைத்துத் தனது கணவருக்குப் பரிமாறிவிட்டுத் தானும் உண்டபின் உறங்கச் சென்றுவிட்டார். அப்பொழுது சில விருந்தாளிகள் காந்தியடிகளிடம் வந்தனர். அவர்களுக்கு உணவு சமைக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆனால், தனது மனைவியை எழுப்ப விரும்பாத காந்திஜி தானே சென்று உணவு சமைத்தார். அப்பொழுது ஏற்பட்ட சிறு சத்தத்திற்கு எழுந்து வந்த கஸ்தூரிபாய் காந்திஜி உணவு சமைப்பதைக் கண்டதும், “என்னிடம் சொல்லியிருந்தால் நான் செய்திருக்கமாட்டேனோ?” என்று முறையிட்டுக் கொண்டார்.

ஒருமுறை சரோஜினி நாயுடு அவர்கள் காந்தியடிகளைப் பார்க்க வந்தார். அப்பொழுது அடிகளார் நிலத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். இதை எதிர்பார்க்காத சரோஜினி நாயுடு, “இவரயார், இந்த ‘மிக்கி மௌஸ்’?” என்று கேட்டார். ஆனால், இவர்தான் காந்தியடிகள் என்பதை அறிந்தபின் வியப்பெய்தினார். ஆனால், அவர் காந்திஜி தன்னை ஈர்த்துக் கொள்ளுவார் என்று எண்ணிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. இருந்தும் பிற்காலத்தில் அவர் காந்திஜியுடன் சிறந்த முறையில் ஒத்துழைத்தார்.

காந்தியடிகள் தமது அன்றாட வாழ்க்கையில் நாலுமுழக் கதர்த் துணியையே உடுத்தார். தனக்குத் தேவையான துணிகளைத் தாமே நெசவு செய்துமல்லாமல் தனது ஆதரவாளர்களுக்கும் அவ்விதமே செய்யத் தூண்டினார். அவர் தம்மிடம் வருபவர்களிடம் பேசும்போதும் நெசவுசெய்துகொண்டே பேசுவார். சிறையில் இருக்கும் நாட்களிலும் ஒரு மணித்தியாலத்திற்காவது நூல் நூற்பது அவரது வழக்கம். காந்திஜி தம்மை இந்தியாவின் பாமர மக்களுடன் முற்று முழுவதாகப் பிணைத்துக் கொள்வதற்காகவே இவ்விதம் செய்தார். அடிகளார் இங்கிலாந்தில் கடுங் குளிரில் வாழும்போதும் கதர்த் துணியாலான அரைக் கச்சையையே அணிந்திருந்தார். பக்கிங்ஹாம் மாளிகையில் அரசரைச் சந்திக்கச் சென்ற போதுகூட இக் கதர்த் துணியையே அணிந்து பாதரட்சைகள் எதுவும் அணியாமலே சென்றார். அவரை அரைநீர் வாண மனிதர் என ஆங்கிலேயர் பலர் இழிவாகப் பேசினார்கள். ஒருநாள் லண்டன் தெருக்களுடாகக் காந்திஜி சென்ற போது ஒரு சிறுவன், “ஓ, காந்தி உங்கள் காற் சராய்கள் எங்கே?” என்று கேட்டபோது அவர் வாய்விட்டுச் சிரித்தேவிட்டார். ஆடம்பரமான உடைகளை அணியவேண்டாமென்று மக்களை வற்புறுத்தினார். காந்திஜி இலங்கை வந்தசமயம் கொழும்பில் நடந்த மாபெரும் கூட்டமொன்றில் உரை நிகழ்த்துகையில், “அந்நியர் நடை, உடை, பாவனைகளைக் கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றாமல் ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியுள்ளார்.

பிரயாண விஷயத்திலுங்கூடக் காந்தியடிகள் ஒரு சாதாரண மனிதரைப் போலவே நடந்துகொண்டார். அவர் புகைவண்டியில் மூன்றாம் வகுப்பிலேயே

பிரயாணம் செய்தார். ஆனால், அதிலும் குறைந்த வகுப்பொன்று இருந்திருக்குமானால் அவர் அதிலேயே பிரயாணம் செய்திருப்பார் என்பது திண்ணம். அடிகளார் ஒருமுறை இங்கிலாந்தில் புகையிரதமூலம் பிரயாணம் செய்யச் சென்றபோது அங்கே மூன்றாம் வகுப்பு ஆசனங்கள் இருக்கவில்லை. ஆனால், அவர் அதிலும் கூடிய வகுப்பு ஆசனங்களில் பிரயாணம் செய்ய மறுத்துவிட்டார். கார்திஜி கப்பலில் பிரயாணம் செய்யும்போது மேல்தட்டிலேயே பிரயாணம் செய்தார். இந்துக்களுக்கும், முஸ்லிம் களுக்குமிடையில் சமரசம் ஏற்படுத்து முகமாக அடிகளார் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் கால் நடையாகச்சென்று மக்களைச் சந்தித்தார்.

காந்தியடிகள் தீண்டப்படாதவர்கள் என்று சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டவர்களைக் கடவுளின் குழந்தைகள் என்னும் கருத்தமைந்த ஹரிஜனங்கள் என்று அழைத்தார். தான் அமைத்த சபர்மதி ஆச்சிரமத்தில் இவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டார். அவர் பொதுச் சமையலறைக்குச் சென்று காய்கறிகள் நறுக்குவதுபோன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுவார். அத்துடன் மலங்கழிப்பதற்குக் குளிகள் வெட்டுதல், அழுக்குத் துணிகளைத் துவைத்தல் போன்ற வேலைகளைத் தாமும் ஹரிஜனங்களுடன் சேர்ந்து செய்தார். இதனால் இந்தியா முழுவதிலுமிருந்து அடிகளாருக்குப் பலத்த எதிர்ப்பு உண்டாகியது. ஆனால், அவர் பின்நிற்கவில்லை. அவர் ஒரு ஹரிஜனச் சிறுமியையே தனது சுவீகாரப் புத்திரியாகக் கொண்டார். ஒருமுறை காந்திஜியை நீண்டகாலம் சந்திக்காத நண்பர் ஒருவர், "உங்கள் குடும்பத்தைப்பற்றி

ஏதாவது செய்தியுண்டா?" என்று கேட்டார். அதற்குக் கார்திஜி, "கிராமப்புற மக்கள் யாவரும் எனது குடும்பத் தவர்தானே" என்று பதில் கொடுத்தார்.

தீண்டாதவர்களுக்குத் தனித் தொகுதி நிறுவப்படவேண்டுமென்ற அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்தில் அதிருப்தி அடைந்த கார்திஜி ஏழு நாட்கள் உபவாசம் இருந்தார். இது சம்பந்தமாக இந்திய மந்திரிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன் என்றே கருதுகின்றேன்" என்று எழுதியுள்ளார். அவர் சத்தியாக்கிரகம் செய்தபோது பாலைக் கூடக் குடிப்பதில்லை எனச் சபதம் செய்தார். மருத்துவர்கள் அளித்த சிகிச்சையையும் ஏற்க மறுத்துவிட்டார். அவர் ஒரு நாளில் ஐம்பதுமைல் நடந்தாலும் சாப்பிடுவது பழங்கனும், பருப்பு வகைகளும் தாம். தமது சீடர்கள் ஏதாவது தவறிழைத்துவிட்டால் அதற்காக அவர் ஏழு நாட்கள் நோன்பிருப்பார்.

இவைகளிலிருந்து காந்தியடிகள் சாதாரண மனிதராக வாழ்ந்தார் என்பதை நாம் அறியக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. வித்தியாசம் எதுவும் காட்டாமல் எல்லாரையும் ஒருவிதமாக நடத்திய இந்த மகானுக்கு நிகராக இன்று இவ்வுலகில் எவருமே இல்லை என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. மனிதகுல மாணிக்கமான காந்தியடிகளின் பூதவுடல் மறைந்தாலும் புகழுடல் மறையவில்லை. அவரது சாதாரண வாழ்வு என்றும் மனிதகுலத்துக்கு வழிகாட்டியாக அமைவதாக!

நாகேஸ்வரி கேதுகாமணி,

4 ஆம் பாரம் A.

சினிமாப்பாட்டுப் படுத்தும் பாடு

“ஏண்டி மோகனா, நம்ம வகுப்புக்குப் புது ஆசிரியை வரப்போகிறாராமே. உனக்குப் புதினம் தெரியுமா?” என்று கேட்டவாரே வகுப்பறைக்குள் புருந்தாள் நீலா. (இவரின் முழுப்பெயர் நீலாயதாச்சி. சற்றுநாகரிகமாயிருக்கட்டு மென்பதற்காகத் தனது திருப்பெயரின் கடைசி நான்கு எழுத்துக்களையும் குறைத்துக்கொண்டவள்).

“ஐயோ, பெரிய பாவம்! நம்ம கைக்குள் அகப்பட்டு என்னபாடு படப்போகிறாரோ. சீ, சீ, பெண்ணாய்ப் பிறந்தவளுக்கு நான்காம் பாரத்துக்குள் நுழைவதற்கான நிர்ப்பந்தத்தை இறைவன் ஒருபோதும் அளித்திருக்கவே கூடாதடி” என்றாள் குயிலி. (இவளுக்குக் குயிலிதான் பெயரென்றாலும், குரலென்னவோ கர்ணகரோமாக ஒலித்தது).

“உஸ்...சைலென்ஸ், சைலென்ஸ்... புதுஆசிரியை வரப்போகிறாரே; சற்று அமைதியாக இருப்போம்; நல்ல பெயர் வாங்குவோமே என்ற எண்ணம் இந் தப் பெண் ஜென்மங்களில் ஒன்றுக்காவது இல்லை. எல்லோரும் அவரவர் ஆசனங்களில் போய் அமருங்கள்” என்று கண்டிப்பாகக் கட்டளை யிட்டாள் தலைமை மாணவி நிரஜா தனக்கே உரித்தான மிடுக்குக் குரலில். (இவள் தந்தை ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியாதலால் அவரது செய்கைகள் யாவும் மகளின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் வெளிப்பட்டன).

கட்சிப்பென்று எல்லோரும் அடங்கி விட்டனர். மாலதி மட்டும், “மாரியது நெஞ்சம் மாற்றியவர், யாரோ” என்று இராகமிழுத்தவாரே போய் மரவும், (இவளுக்குத் தமிழ் உச்சரிப்புச் சரியாக வராது) ஆசிரியை வகுப்புக்குள் நுழையவும் சரியாக இருந்தது.

“அடே, அமைதியான வகுப்பாயிருக்கிறதே” என்று வியந்துகொண்டிருந்த ஆசிரியையை, “வரணும், வரணும், மகாராணி” என்ற சாதனுவின் பாடலும், “நினைத்தேன் வந்தாய் நூறு வயது” என்றார்பித்த நீலாவின் பாட்டும் வரவேற்றன. “ஆடிவா, ஆடிவா, ஆடிவா, ஆடப் பிறந்தவளே ஆடிவா” என்று தொடங்கிய சித்திராவுக்கும், “நலம் தானா, நலம் தானா, உன்றன் உடலும் உள்ளமும் நலம் தானா” என்றார்பித்த ஷாமீனாவுக்கும், நீரஜாவின் கண்களில் தேங்கியிருந்த கடுமையைக் கண்டதும் சப்த நாடிகளும் ஒடுங்கிப் போய் விட்டன.

“உன்னை ஒன்று கேட்பேன், உண்மை சொல்லவேண்டும்” என்றவாரே எழுந்த தாரிணி, “தங்கள்பெயரை அறிந்துகொள்ள.....” என்று இழுத்தாள். அதற்கு ஆசிரியை, “எனது திருநாமம் புஷ்பவல்லி. நான் அவதரித்திருந்தபோது எனது இடை வல்விக் கொடி போன்றும், பாதங்கள் செந்தாமரை போன்றும், கன்னங்கள் ரோஜாமலர் போன்றும், கரங்கள் காந்தள் போன்றும் இருந்தமையால் எனக்கு அத் திருநாமம் சூட்டப்பட்டது” என்று நகைச்சுவை ததும்பப் பதிலளித்தார்.

“எக்ஸலன்ட், மாவலர்ஸ், பிழுட்டி புல்” என்று விஜயா ஆசிரியையின் வர்ணனையைப் பாராட்டவும், அதற்குப் பக்க வாத்தியமாகத் தாரிணி, “ஒரே முறைதான் உன்னோடு பேசிப்பார்த்தேன்; நீ ஒரு தனிப்பிறவி” என்று பாட்டிசைக்கவும், வகுப்பிலிருந்து கொல்லென்று சிரிப்பெழவும் புது ஆசிரியை புஷ்பவல்லி முகத்தில் அசடு வழியவும் சரியாக இருந்தது.

நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டவாரே, “மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்” என்று

விஜயா மீண்டும் ஆரம்பித்தாள். அதே கணம் நாதஸ்வர ஓசை போன்று ஏதோ சத்தம் பின்புறமிருந்து எழவே, எல்லோரும் குரல் வந்த திசையை நோக்கினர். கடைசி வாங்கில் அமர்ந்திருந்த குழுதாதான் அழகாகக் குறட்டைவிட்டவாறே தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். (இவள் கும்பகர்ணக் குழுதா என்று பலரிடம் சான்றிதழ் பெற்றவள்.)

“காலமிது காலமிது கண்ணுறங்கு மகளே, காலமிதைத் தவறவிட்டால் தூக்கமில்லை மகளே” என்ற பத்மினியின் பாடலைத் தொடர்ந்தெழுந்தது மல்லிகாவின் “மலர்களைப்போல் தங்கை உறங்குகிறாள்” என்ற பாட்டு. (மல்லிகா தமிழ்ப் பண்டிதர் மகளாதலால் உவமைகள் எல்லாம் அவளுக்குச் சினிமாப் பாட்டு உருப்பெற்று எழுந்தன.

மேசையையே பஞ்சணையாகவும், பத்மினியின் பாட்டையே தாலாட்டாகவும் கொண்டு துயின்றகொண்டிருந்த குழுதா மெல்லத் தன் நீள் விழிகளைத் திறந்தாள். சித்திரை மாதமாகையால் குயில் ஒன்று குரலெழுப்பியது. “குயில் கூவித் துயிலெழுப்ப” என இசைத்தவாறே சோம்பல் முறித்த குழுதாவைக் கண்ணுற்ற ஆசிரியை, “ஐயையோ ஊரு கெட்டுப்போச்சு, அம்மாடி காலம் மாறிப் போச்சு. இந்தக்காலத்துப் பெண்களுக்குக் கனவிலோ நினைவிலோ சினிமாப் பாட்டுத்தானா?” என்று அங்கலாய்த்தவாறே தமிழ்ப் புத்தகத்தை விரித்தாள்.

“முன்னொரு காலத்திலே ஒரு மன்னனுக்கும், அரசிக்கும் ஒரேயொரு புதல்வன் இருந்தான்” என்று பாடத்தை ஆரம்பித்த ஆசிரியை, “ஒரு மகாராஜா, ஒரு மகாராணி இந்த இருவருக்கு மிவன்...என்று இழுத்த சபிதாவிடம் ஒரு பயங்கரப் பார்வையை வீசியவாறே

தொடர்ந்தாள். “அவன் தனக்கேற்ற பெண்ணுக்காகப் பார்முழுதும் சுற்றினான். அவன் பாராத பெண்ணில்லைப் பூலோகத்தில், அந்த மேலுலகத்தில், இன்னும் பாதாளத்தில், அப்படித்தானே?” என்று பாட்டாலேயே வினாவினாள் சரிதா. “ஸ்ரோப் திஸ், பிளீஸ்” என்று மேசையைப் பலமாகத் தட்டினாள் புஷ்பவல்லி.

“உன்றன் பொன்னான கைகள் புண்ணாகலாமா, உதவிக்கு வரலாமா” என்று மோகனா பாடியது ஆசிரியையின் காதுகளில் பட்டும் படாமல் விழுந்தது. “உன் கன்னம் சிவந்தது எதனாலே?” எனத் தன் கீச்சுக்குரலில் ஆரம்பித்தாள் கிரிஷா. இப்பொழுது நிஜமாகவே தலையைப் பிடித்துக்கொண்டார் புது ஆசிரியை புஷ்பவல்லி. இந்த வானரங்களைச் சமாளிப்பது எப்படி என்று தீவிரமாகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த ஆசிரியை காதில் பாடசாலை மணியின் டாங்டாங் என்ற ஓசை தேவாமிர்தமாய் இனித்திருக்குமல்லவா?

மேசையிலிருந்த தனது புத்தகங்கள் எல்லாவற்றையும் அரைகுறையாக வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு, தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று எண்ணியபடி சட்டென்று எழுந்த அவரது காதுகளில் “மெல்லப்போ மெல்லப்போ மெல்லிடையாளே” என்ற மல்லிகாவின் பாடலும், “சந்திப்போமா, இனிச் சந்திப்போமா” என்ற விஜயாவின் இராகமும், “நீ போகுமிடமெல்லாம் நானும் வருவேன்போ, போ, போ” என்ற மாலதியின் குரலும், “என்னைவிட்டு ஓடிப்போக முடியுமா” என்ற மோகனாவின் பாட்டும் விழுந்திருக்கும்.

மாணவிகள் எல்லோரும் எழுந்தனர். “மிஸ், நாங்கள் எல்லோரும்...”

என்றாரம்பித்த பல குரல்களுக்கிடையில் நடுநாயகமாக எழுந்தது நீரஜாவின் குரல். “மிஸ், நீங்கள் புதிய ஆசிரியை என்று சற்று குறும்புத்தனமாக நடந்து விட்டோம் மன்னிக்கவேண்டும்.”

“ஆசிரியத் தொழிலில் பல வருட அனுபவமுள்ள எனக்குப் பிள்ளைகளைப்

பற்றி நன்கு விளங்கும்தானே. மன்னிக்க வேண்டியது என் கடமையல்லவா?” என்று புன்னகைபூத்தவாறே புது ஆசிரியை புஷ்பவல்லி வெளியே சென்றார்.

கமலாம்பிகை ஐயாத்துரை,
4ஆம் பாரம் A:

விடுதிச்சாலையில் எங்கள் அறை

1968ஆம் ஆண்டு மலர்ந்தது. விடுதி மாணவிகளுள் ஏழாம் எட்டாம் வகுப்பு மாணவிகளைக் ‘கெல்க்’ அறை இருகரம் நீட்டி வரவேற்றது. மகிழ்வுடன் அதனுள் அனைவரும் நுழைந்தோம்.

பதின்மூன்று பேரை அடக்கிய அறையும் தலைவியாக இராஜேஸ்வரி சோமசுந்தரம் நியமிக்கப்பட்டார். மற்ற அறைகளைவிட எங்களுடைய அறை கவர்ச்சிப் பொலிவுடன் விளங்கவேண்டுமென்ற பேரவாவால் அறையைத் தூய்மையாக வைப்பதில் அனைவரும் தினமும் ஒன்றுகூடி ஈடுபடுவோம்.

எமது அறையை ஒரு குட்டிப் பல்கலைக்கழகம் எனலாம். நடிப்பு, நடனம், சங்கீதம் போன்ற சகல துறைகளிலும் எமது அறை மாணவிகளுக்கு ஈடுபாடுண்டு. நாகேஸ் என எம்மால் அழைக்கப்படும் நளாயினி எம்க்கு வயிற்றுவலியை உண்டாக்கும் சிறந்த கோமாளி. இராஜேசின் கிராமிய நடனங்கள் எமது அறையில் தான் அரங்கேற்றப்படும். அவள் எதிர்காலத்தில் நாட்டியப் பேரொளியாக விளங்க வேண்டுமென்பது எமது பேரவா. பத்ம தேவி கடந்த ஜென்மத்தில் கன்னனாகப் பிறந்திருக்க வேண்டியவள். இல்லையேல்

பசி என்று கூறி வாய் மூடுமுன் உணவுப் பொருட்களை வாரிவழங்குவாளா? எந்நேரமும் படிப்பதனால் ‘சப்பி’ என்று பட்டம்பெற்ற இராஜேயாகம் ஒரு கியூரிஅம்மையாகவோ, ஜளவையாகவோ பிரகாசிப்பாள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஜெகதாம்பிகையின் சங்கீதத்தைக் கேட்டு மயங்காதமனமும் உண்டோ? டி. கே. பட்டம்மாளும், எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மியும் எங்கள் சங்கீத சரஸ்வதியிடம் பிச்சை வாங்கவேண்டும். எங்கள் வீட்டு மாம்ரம் வாழைக்குலை ஈன்றது என்று புழுக்குமுட்டைகளை அவிழ்ப்பதில் ஜெயந்திக்கு நிகர் ஜெயந்தியேதான். பொழுது புலருமுன்னரே துயில் நீங்கும் ரபீக்கா இருளில் கட்டில்களுடனும் வாளிகளுடனும் முட்டி மோதி எம்மிடமிருந்து அர்ச்சனைபெறும் பாக்கியவதியா வான். இந்தக் கும்பலுக்குள் வந்து அகப்பட்டுக்கொண்ட அமைதியான நங்கை லோகநாயகி நாம் ஆடும் கூத்துக் களைக் கண்டு இரசிப்பதோடு மட்டும் நிறுத்திக்கொள்ளும் நல்லபெண்.

இத்தனை கிரகங்களும் ஓரிடத்தில் சந்தித்தால் கேட்கவாவேண்டும்? வகுப்பில் பாடங்கள் அனைத்தும் முடிந்த மறுகணம் எமதறையில் எம்மைத் தரிசிக்கலாம். அரட்டையடித்துப் பண்ணி

சைத்து நடம்புரிந்து கும்மாளமிட்டு விடுதி மாணவியர்க்கும் தலையிடி வருவிப்பதில் நாம் கைதேர்ந்தவர்கள். இருள் படர்ந்து அனைவரும் உறங்க ஆரம்பித்த பின் எமது அறை மாணவிகள் குசு குசுக்கத் தொடங்கிவிடுவர். திடீர் திடீரென ஒரே குரலில் அனைவரும் இருமி நகைத்து மற்றவரின் உறக்கத்தைக் கலைத்துவிடுவோம். எமதறைத் தலைவி எம்மையடக்கப் படும்பாடு சொல்லிலடங்காது. அவளின் வார்த்தைகள் செவிடன் காதில் ஓதின சங்குபோல் ஆகிவிடும். எங்கள் தொல்லை பொறுக்காது ஆசிரியை எழுந்துவருவார். அவர் காலடி ஓசை கேட்டதும் நாம் ஏதுமறியா அப்பாவிசுப்போலப் போர்த்துக் கொண்டு படுத்துவிடுவோம். சில வினாடிகளில் எமது குறட்டையொலி ஆசிரியையின் செவிகளைத் தாக்கும். இந்தக் கள்ளத்தனமெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாதா? அவர் ஒருகாலத்தில் எம்மைப் போல் இருந்தவர்தானே? தமது உறக்கத்தைக் குலைத் ததா லுண் டா ன கோபத்தை வார்த்தைகளில் கொட்டி விட்டுச் சென்றுவிடுவார். அதுவரையும் அடக்கிவைத்திருந்த சிரிப்பு அவர் சென்றபின் வெளிக்கிளம்பும். எங்கள்

குறும்புத்தனத்தால் எத்தனைபேரின் சாபத்தைப் பெற்றோமோ!

விடுமுறைநாட்களில் ஓய்வு நேரங்களில் மட்டரகமான சினிமாப்பாட்டுக்கள் தொடங்கிக் கர்நாடக சங்கீதம் வரைக்கும் பாடிப் பொழுதைக் கழிப்போம். எமது பசியைத் தீர்க்கும் அருமருந்தாக விளங்குபவையே இப்பாடல்கள். விடுதித் தலைவி அருந்தி வலம்வருகையில் நாங்கள் போடும் ஒலி அவர் காதுகளைத் துளைக்கும். அவர் எம் அறையை நோக்கி வருகிறார் என்ற தகவல் கிடைத்ததும் இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்று எண்ணும் அளவுக்கு ஓடிப் பதுங்கிவிடுவோம்.

இங்ஙனம் ஏராளமான குறும்புடன் செய்து பிறரால் கண்டிக்கப்பட்டாலும் நாம் எவராலும் வெறுக்கப்படுவதில்லை. விளையாட்டில் செலுத்தும் ஆர்வத்தைப் படிப்பில் பிரயோகிக்கிறோம். எனவே, எங்களுக்கு வீட்டைப் பிரிந்த கவலை எழுவதில்லை. பள்ளி வாழ்க்கையின் மனோகரமான பகுதிகள் என்றும் எம் அனைவர் உள்ளத்திலும் பசுமையாய் நிலைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மாலினி இராஜரத்தினம்,
3ஆம் பாதம் A.

எமது பாடசாலைத் தோட்ட ஆசனத்தின் சுயசரிதை

டங்ங்.....டங்ங்.....ஆ..., என்னுடைய உடம்பு உடைந்து விழுகின்றதே. பிள்ளைகளே, இதை யார் கூறுகின்றார் என்பதை எண்ணித் திரும்பிப்பார்த்து வியப்படைகின்றீர்களா? அது நான் தான். நீங்கள் ஒவ்வொருநாளும் வந்து

இருந்து விளையாடுகிற தோட்ட ஆசனம் ஆகிய நான்தான் கூறுகின்றேன். நான் இப்போதிருக்கும் பரிதாபநிலையை நீங்கள் பார்த்தால், நான் ஓர் உயிரற்ற பொருள்தானே என்று எண்ணிச் சென்றுவிடக் கூடும், எனது வாழ்க்கை

முடியப்போகின்றது. எனது சுய சரிதையை இந்தத் தறுவாயிலாவது கூற விரும்புகிறேன். தயவு செய்து கேளுங்கள்.

எனது உடம்பில் இப்பொழுது என்ன விழுந்து இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அன்று வீசிய குருவளியினால் ஒரு மரம் வேர்கள் பெயர்ந்து என்மேல் சாய்ந்து நிற்கின்றது. ஒரு சிறிய உடம்பையுடைய நான் எவ்வாறு அதைத் தாங்குவேன். நான் அதற்குத் துணையாக இருப்பேன் என்ற நிலைவில் அம் மரம் என் உதவியைக் காத்து நிற்கின்றது. நான் இப்போது இருக்கும் நிலை மிகவும் பரிதாபகரமானது. ஆனால் நான் முன்பு இருந்த நிலையை நீங்கள் அறியவேண்டும்.

நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு பாடசாலைப் பிள்ளைகள் இருப்பதற்காக என்னை இங்கு கட்டினார்கள். முதலில் இரும்புக்கம்பிகள் வைத்துப் பின் என்னைச் சீமேந்தினால் பூசியபொழுது நான் இருந்த அழகைக் கூறமுடியாது. புதிதாகக் கட்டப்பட்ட என்மேல் உங்களைப்போன்ற பாடசாலைப் பிள்ளைகள் வந்து சந்தோஷமாக இருப்பார்கள். அவர்கள் விளையாடுவதற்கேற்ற இடத்தில் நான் அமைந்திருந்ததனால் அவர்கள் என்மேல் ஏறி இறங்கி இன்புற்றார்கள். என்னைச் சுற்றிவர அழகான நறுமணங் கமழும் புஷ்பச் செடிகள் இருந்தன.

காலை ஒன்பது மணி தொடக்கம் பிற்பகல் நாலுமணிவரை வகுப்பில் அடைபட்டுக்கிடக்கும் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் விடுதலைபெற்ற பறவைகள் போல என்னிடம் பறந்தோடிவந்து என்மேல் இருந்துகொண்டு கடலை, கச்சான் போன்றவற்றை உண்பார்கள். எனக்கு அவர்களைப்பார்க்க ஆசையாயிருக்கும். நானும் மனிதப்பிறவி எடுக்க வில்லையே என்று துக்கப்படுவேன். நான் பாடசாலையின் முற்பக்கத்தில் கட்டப்பட்டிருப்பதால் எனது தோழி கடலைக்காரியாவாள். மத்தியான நேரங்களில் பாடசாலைப்பிள்ளைகள் அவளைச் சூழ்ந்திருப்பதனால் அவள் என்னைக் கவனிக்கமாட்டாள். எனவே, அந்த நேரங்களில் எனக்கு அவளிடம் பொல்லாத கோபம் வரும். இப்படியாக நான் சந்தோஷமாகவும் கோபமாகவும் வாழ்ந்துவருகிற காலத்தில் நான் இந்நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். எனது பரிதாப நிலையை நீங்கள் உங்களது ஆசிரியருக்குக் கூறி என்னை முன்போல் அழகானபொருளாக்குவீர்கள் என நம்புகிறேன். இவ்வளவு நேரமும் எனது பரிதாபமான கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்ததற்காக எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

கௌரி கந்தையா,

3 ஆம் பாரம் A.

அதிட்டத்தின் போக்கு

ஒரு நாள் நான் பாடசாலை நூல் நிலையத்திலிருந்து பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டிருந்த போது அதிட்டச் சீட்டுகளின் பக்கத்தைத் திருப்பியவுடன் முதல் பரிசு இலக்கம் 10 K 8467 எனக் காணப்பட்டது. அது எனது இலக்கம்தானே. உடனே நான் ஆனந்தத்தால் துள்ளிக் குதித்தேன். என் பக்கத்திலிருந்த சினேகிதியாகிய துஷ்யதி சிரித்த சிரிப்பால் வாசிகசாலையே அதிர்ந்தது. அங்கிருந்தவர்களுக்குப் புதினம் பரவியதும் ஒரே அமளியாயிருந்தது. வாசிகசாலைத் தலைவிகோபித்து எங்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டார்.

பின் நாங்கள் இருவரும் வகுப்பிற்கு ஓடி வந்து நடந்ததைக் கூறினோம். உடனே என் வகுப்பு மாணவிகள் பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பின் நான் அதை என் வகுப்பு ஆசிரியையிடம் கூறினேன். அவர் என்னைத் தலைவியிடம் போய்க் கூறும்படி அனுப்பினார். நான் போய்த் தலைவியிடம் கூறினேன். அவரும் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார்.

அன்று என்னால் படிக்கவே முடியவில்லை. நான் அவ்வளவு பணத்தையும் எப்படிச் செலவு செய்வேன் என்று மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தேன். மோட்டார்வண்டியை அப்பாவிடமும் பணத்தை அம்மாவிடமும் நான் கொடுத்து ஒரு பகுதியைத் தேவாலயத்திற்கும் மற்றப் பகுதியை என்

பள்ளிக்கூடத்திற்கும் கொடுக்கும்படி கேட்பேன். என் வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு விருந்து கொடுக்கவும் தீர்மானித்தேன். எனக்கு ஒரு துவிச்சக்கரவண்டியும் என் தங்கைக்கு ஒரு விளையாட்டு மோட்டார்வண்டியும் வாங்கும்படி கேட்பேன் என்று மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டே இருந்தேன்.

வீட்டுக்குப் போகும்போது துள்ளிக்கொண்டே போய் நடந்ததை அம்மாவிடம் கூறினேன். அதைக்கேட்ட அம்மா, “எங்களுக்கு இவ்வளவு அதிட்டமா?” என்று கூறி மகிழ்ந்தார். அதன்பின் அதிட்டச் சீட்டை அனுப்பு வதற்காக அதை எடுத்து அதன் இலக்கத்தை நோக்கினேன். அதில் 10 K 8647 காணப்பட்டது. திரும்பவும் பத்திரிகையைப் பார்த்தேன். அதில் 10 K 8467 இருந்தது. எனக்கு வந்த துக்கத்துக்கு அளவையில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் சிநேகிதிகளையும் தலைவியையும் எப்படிச் சந்திப்பது என்று நினைத்தபோது கண்ணீர்தான் வந்தது. என் மனக்கோட்டை எல்லாம் இப்பொழுது இடிந்துவிட்டதே! என் அம்மா சிரித்துவிட்டு அடுத்ததவை அதிட்டச்சீட்டை வாங்கும்படி சொல்லி என்னைத் தேற்றினார். நான் இனி அதிட்டச்சீட்டே வாங்குவதில்லையென்று தீர்மானித்தேன்.

சு.கேந்திரினி பிரான்சிஸ்,
முதற்பாரம் A;

எனது நாய்

எனக்கு இந்தமுறை பிறந்ததினத் திலன்று என்றுமில்லாத மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது. ஏனென்றால் எனது மாமா எனக்கு ஓர் அழகான நாய்க்குட்டியைப் பரிசாகத் தந்தார். அதற்கு நான் ஜிம்மி என்று பெயர் வைத்தேன். அது என்னுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும். நான் அதற்கு ஓர் அழகிய கழுத்துப்பட்டை வாங்கிக் கட்டினேன். ஜிம்மிக்கு விளையாடுவதென்றால் மிகவும் விருப்பம். வீட்டிற்கு வரும் ஆட்களை யெல்லாம் கண்டவுடன் எழுந்து நிற்கும். அவர்கள் மிகவும் பயப்படுவார்கள். ஆனால் ஜிம்மி ஒன்றும் செய்யாது.

ஜிம்மி விளையாடுவதற்காகப் பக்கத்து வீட்டிற்குப் போகும். அவ் வீட்டில் ஒரு கிழவி வசித்துவந்தாள். அவளிடம் நான்கு கோழிகள் இருந்தன. ஜிம்மி அக் கோழிகளுடன் சேர்ந்து விளையாடும். அவைகளில் ஒரு கோழி ஒவ்வொருநாளும் ஒரு முட்டை இடும். ஒரு நாள் திடீரென்று அம் முட்டை காணாமற்போய்விட்டது. உடனே அக் கிழவி எனது அம்மாவிடம் சென்று ஜிம்மிதான் முட்டையைத் திருடுவதாக முறையிட்டாள். எனது அம்மாவும் உண்மையென்று அவளுக்கு ஒரு முட்டைக்குரிய காசைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார். இப்படிச் சில நாட்கள் நடந்துவந்தன. எனக்கு ஜிம்மியில் கொஞ்சம் சந்தேகம் வரத் தொடங்கியது. நான் அதை ஒரு மரத்தில் கட்டி அடித்தேன். அதை வீட்டைவிட்டுத் தூரத்திவிட்டேன். அது வீட்டைவிட்டுப் போய் நான்கு நாட்கள் சென்றன.

ஆனால் அப்போதும் முட்டை திருடிக்கொண்டுபோகப்பட்டது. அப்பொழுதுதான் எல்லோருக்கும் ஜிம்மி

முட்டையைத் திருடவில்லையென்று தெரிந்தது. அப்பொழுது நான், “ஐயோ! நானும் எனது குற்றமில்லாத ஜிம்மியை அடித்தேனே” என்று கூறி அழுதேன். என் அம்மா என்னைத் தேற்றினார். அதை நான் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. உடனே நானும் எனது வேலைக்காரனும் ஜிம்மியைத் தேடிப் புறப்பட்டோம்.

ஜிம்மி ஒரு பற்றைக்குப் பின்னால் படுத்திருந்தது. நான் உடனே “ஜிம்மி, ஜிம்மி” என்று கூப்பிட்டேன். ஜிம்மிக்கு என்னைக் கண்டவுடன் அளவிலா மகிழ்ச்சி உண்டாகியது. என் மேல் துள்ளிப்பாய்ந்தது. நானும் எனது வேலைக்காரனும் அதைக் கூட்டிக்கொண்டு எமது வீட்டை அடைந்தோம். உடனே ஜிம்மி அக்கிழவியின் வீட்டை உற்றுப் பார்த்தது. நான் அது என்னதான் செய்யப்போகிறதென்று ஆவலோடு காத்து நின்றேன். அது அங்கு சென்று ஒரு கீரியை வாயில் கௌவிக்கொண்டு வந்தது. உடனே கோழிகள் பயம் நீங்கிக் கொக்கரித்தன. இக் கீரியே ஒவ்வொரு நாளும் முட்டையைத் திருடியது. இப்பொழுது ஜிம்மி இல்லாததால் மிகவும் துணிவாக அங்கே முட்டையைக் குடித்தது. இப்படி இது குடித்துக்கொண்டிருந்தபொழுதுதான் ஜிம்மி அக் கீரியைப் பிடித்தது. அக் கிழவிக்கு இருந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. அவள் ஜிம்மியைக் கட்டியணைத்தாள். நானும் எனது ஜிம்மியைக் கட்டியணைத்து உள்ளம் பூரித்தேன்.

யாழினி கோபாலாத்தினம்,
முதற்பாடம் A

MISS S. T. MATTHAI AND Miss E. I. KELK WITH THE STAFF.

TREE PLANTING CEREMONY — COLLEGE BIRTH DAY.

THE RACE THEY RUN

The race they run is a difficult one
They hard must strive till their goal is one.
Determined eyes to books close pressed,
The A.L. lasses of C.G.C. seem sorely perplexed.

Parties and films they have firmly forsaken,
And at their bleak future casting fearful looks,
With others of Lanka they in the race must run,
Admission to gain, the goal of all and one.

And among them is Mary of sweet seventeen
Who, in this tough race to partake is keen,
Knowledge she must seek with tuitions recall,
Come what may, her efforts shall conquer all.

At her home the atmosphere is strictly still,
Little sisters and brothers have curbed at will
Their noisy tongues though muttering, "It's a botheration
Sister Mary is cramming for the examination".

To dinner she is late but the little ones wonder
Whether mother has of late of Mary grown fonder,
Why of eggs and meat and rich chicken roast,
Mary's plate has of late been favoured most.

So loving and tender her mother's attention
Makes Mary shudder at the wretched examination.
What fate has in store one never could say,
To the Almighty she must unfailingly pray.

With others of Lanka, she in the race has tried,
The end of the year her fate will decide,
She will be brave, she will not be distressed
Accept what God wills and deem it best.

THAYALA COOMARASAMY,
G.C.E. (A.L.) sc. II.

THE WORTH OF A SMILE

There was much excitement when the teacher announced that she had just received a notice from the Art gallery about a competition. It was a class where most of the girls were interested in Art and no doubt good in it. "But I'll have to face the difficulty of selecting the competitors, as only three are allowed" the teacher continued. "So girls you may submit your drawings and I shall select from it".

Of course, it was pleasant news to Shomi, who welcomed competitions. "Yes!" thought Shomi, "this time I must try hard and must give a pleasant surprise to my parents, who feel sorry that I always come fourth in a race." Her determined mind made her to plan for the competition. "Indeed I should not bother my parents for all the cost I may have to incur. I shall spend my money which I saved with much effort went on her thoughts. "Hello Shomi! What land are you in? No word about the competition" an encouraging voice distracted her from her buried thoughts. "I am just thinking about it, but the hitch is that I must get a nice idea to draw" replied Shomi. She worked hard, but everything was worth the trouble as she was selected as one of the competitors.

The thrill in practising and collecting ideas for the expected competition was rather interesting. Every thrill was shared by the class girls. "I suppose you will be given figures to draw" said one. "If so, for heaven's sake don't frighten the judges by

drawing the size of our Bulldozer" added one winking at the girl with the same pet name. "Oh! then what about a mier-mini skirt and 'Bahawathar' (Beatle's) hair style?" piped another mocking voice. "Ah! I've just got a brain wave. I suppose 'Chemba's' nose would add luxury to that figure" voiced one closing her own nose. All the noise ceased at the "chirk chirk" sound of the slippers.

Within a month all the excitement over the competition died down. Shomi waited in tense expectation for the results. At last it was announced and there was no bound to her ecstasy when she heard that she was awarded the first prize. That was, she would be receiving Rs. 50/- and a medal. "Oh!" she exclaimed. "How lovely it is" her hopes and plans to buy a lovely present for her father made her jump with joy. It was only a day more for her father's B'day. After getting the prize from the Principal she went to a shop together with her friends and bought a nice present for her father.

With joy she made her way home with the lovely present. All along the way she had been thinking of the kind words of affection which her father would shower on her for the creditable performance, of the possible reaction of her father for the pleasant surprise she had in store for him, of the promise she once made to her father that she would buy him a present with her own money and how God had helped her to fulfil her promise... With

such expectations she hurried home to face a happy atmosphere, but oh.....the almighty had thought in a different way.

When she stepped inside the house there was absolute silence! The sweet faces which she expected at the entrance were not to be seen. Only her small sister was found seated in front. Every thing stood still for a moment.....as she heard "Dad is not well. All are inside the bed room!" Alas! she ran to her

father who was lying motionless on the bed. It was the hour that he was gradually losing his grip in this world. "Daddy, I...I...have won the prize in the competition. Here is the present I promised to buy for you" said Shomi, tears rolling down her cheeks. Though Shomi's father had lost all his ability to talk, yet he appreciated with a smile. Yes! a Smile.....

NITHIYALUXMY RAJASINGHAM,
G.C.E. (A.L.) II Sc.

THE VALUE OF NEWSPAPERS

The newspaper is one of the most powerful influences in the life of the people. From the time printing press started to function news has travelled all over the world. In the modern world everybody looks forward to reading his morning paper. It brings the whole world more or less to one's door step. In every country the government which is not a democratic government has a control over its newspaper. In a democratic country, however, the newspaper can influence the policy of the country. The newspaper publishes the views of people opposed to the government and therefore the government is always careful to do what is right. Every newspaper has an editorial which touches on problems which face the government of the country. This enables government to know what people think of their policies and helps them to adopt suitable measures which would be acceptable to the people.

There are various other powerful influences exerted by the newspapers. It is able to spread knowledge by printing articles which touch on various aspects of modern life. It brings forward to the attention of the people, what great men are doing all over the world in advancing knowledge, in the removal of poverty and in the teaching of moral values. People are able to know about events which happen in other parts of the world. They become aware of the good work being done by various world-organisations like the U.N.O., F.A.O., World Bank etc. People are made to contribute in order to alleviate famine and suffering when they read about it in the newspapers. The newspaper therefore can be considered to be a store house of knowledge.

In the world of commerce newspapers have an important part to play. New inventions and new drugs are brought to the people's notice

through the newspapers. Advertisements enable the people to know the places where the goods can be bought at the cheapest price. It enables people to know the different types of machines, motors etc. and the uses to which they can be put to. People are also able to advertise the goods they wish to sell and dispose of them quickly. Newspapers also help in the detection and prevention of crime.

The modern newspaper caters to the tastes of different ages. The sportsman is interested in the page which reports on sporting events throughout the world. The teenager is interested in the page reserved for youngsters. The commercial man is interested in the advertisements in the sale of commercial items like

tea etc. and the price of shares. The man who wants to relax is interested in the page dealing with humorous sketches. The ordinary man is interested in what happens in parliament and what has been achieved by his member of parliament.

Thus in the modern world the newspaper has become the most powerful influence from the time the person is able to read and his life is influenced by what he reads in the newspaper. In a country where there is no freedom of the press the newspaper becomes only a mouth piece of the government. But in a democratic country it can influence every aspect of a people's life.

RAJINI SABARATNAM,
G.C.E. (A.L.) Sc. I.

THE CONQUESTS OF PEACE ARE SUPERIOR TO THOSE OF WAR

The greatest conquests of man have been during times of peace. He has conquered time, distance and diseases. Today the bicycle, the motor car, the train—all these make travelling easier and quicker for us. By the jet plane we are able to fly to any part of the world in a few hours. When the hovercraft is improved, man will be able to travel anywhere he wants in this vehicle by land, sea and air in a short time. New discoveries in the medical field are eradicating diseases. Transplant of heart and other organs are being carried out.

Many social reformers too, in whom the feeling of benevolence was born have succeeded in their efforts for improving the conditions of their fellow-men. In England many humanists appeared and worked for the welfare and advancement of the people. Elizabeth Fry's efforts to reform the prisons were successful. She made them realise that however criminal the prisoners may be love and kindness could win them over to the side of the law. Sir Robert Peel by passing the Corn Laws saved thousands from starvation. By the unceasing efforts of

William Wilberforce slave trade was abolished in England and thereby a great crime against an unfortunate race was stopped. By toiling hard Lord Shaftesbury persuaded the Parliament to pass an act abolishing child slavery.

When India was under the British rule, Mahatma Gandhi with his followers launched the non-violence campaign and fought for the freedom of India. Though the British tried to suppress the demonstrations of Gandhi and his followers by violence, they were unsuccessful and India won her freedom. Though at this time the British tried to suppress these staunch patriots of India, in their heart of hearts they were full of praise for them. When Nehru died, the tribute that he was one of the greatest patriots of India who had worked tirelessly for the freedom of his country, was paid to him by the man who had been Prime Minister of England during India's rebellion for freedom.

Though maintenance of a peaceful and prosperous world is the desire of almost all humanity, there have been politicians who are ambitious for power. Throughout the ages the pages of the history of man have been stained by that menace of war. Many ambitious leaders have created complicated problems by conquering other powers, some of which

still affect the world. It is true that some rulers tried to make reforms in the countries they conquered, but their efforts were of little avail. Conquests of countries led to many racial strifes some of which are still raging. Rhodesia was occupied by the British and some Englishmen settled down there. These white settlers have formed a break away regime and refused to give the coloured people their correct place in the administration of their country. Palestine was conquered by Muslims and some Arabs settled down here. Some of the Jews were converted to Islam and married amongst the Jews. These mixed Arabs occupied part of Palestine. This created enmity between the Jews and the Arabs which resulted in the Arab-Israel war in 1965.

Thus conquests of countries form complicated problems as well as cause further wars. But conquests of peace make life easier and happier for the people, eradicating the evils in society. Conquests of war lead to disastrous circumstances, claiming the lives of millions and in their wake leave behind poverty and disease, but conquests of peace pave the way for a happy and contented life for the citizens of the world.

SAVITHRI JESUDASON,
G.C.E. (A.L.) Sc. I.

DISCIPLINE

Discipline—the word all children and young people abhor. To them it means doing something they do not like, because they are told to do so, or being prevented from doing something they desire, because they are ordered to do it.

Discipline is not restraint as most people imagine. The word discipline comes from disciple which means a learner. Therefore, discipline means learning, to adapt oneself to the conditions of life.

We cannot live happily in a society without some kind of discipline. The basis of discipline should be a desire to do one's share in making life as easy as possible for the majority. For example, one may like to tune the radio loud, late in the night, because he desires to do so, but if he is a disciplined individual, he will not do something that will inconvenience his neighbours.

"Train up a child in the way he should go, and when he is old he will not depart from it." Discipline should begin from the cradle. "Let thy child's first lesson be obedience and the second will be what thou wilt," wrote Franklin. The "do as you're told" days, simply because you have been told to do so, are fast disappearing. Wise parents will not impose their will upon their children to enforce their authority. They will explain to them why they wish them to do or not do certain things, so that reason and not fear will rule the children's behaviour. Discipline ruled by fear does not last long, for when the object of

fear is removed, confusion will result, as "when the cat is away the mice are at play."

There is much more indiscipline among the modern youth, than in our grandma's days. Many are the stories we read in our daily newspapers of strikes and demonstrations of students, and shocking rudeness and disrespect to teachers. But little do they realise that the success of a school and its students lies in its good discipline.

The highest form of discipline is self-discipline—the power to refrain from doing things one desires to do because it is not good, and the power to do the things that are good, though we do not like to do them. Very often we would rather fritter away precious time in idle chatter rather than spend each moment in useful work. Repeated actions make habits, and habits make character, and no man can have a truly great character unless he is able to discipline himself. If one cannot control oneself, one is not fit to control others. Many a man who could have been a great success in life has ruined his career due to lack of self-discipline. Many great tragedies in history have also been caused by a lack of self-discipline. Hitler, though he ruled his party with a rod of iron, had no control over his own mind to keep it within the bounds of reason and law. Napoleon let his ambitions rise to such heights that it led him to destruction. "It is duty often times to do what thou wouldst not;

thy duty, too, to leave undone that thou wouldst do," wrote Thomas A. Kempis.

There is discipline even in Nature. Everything in Nature acts in conformity with law—the seasons, the order of the tides and the sun, moon and stars in their courses.

Self-reverence, self-knowledge and self-control are the key factors in a disciplined life.

JAYANTHI WATSON,

G.C.E. (A.L.) I Sc.

The International Guide Camp to Celebrate the Golden Jubilee of the Girl Guide Movement

It was a great privilege that I happened to be one of the guides who participated in the International Camp which was organised to celebrate the Golden Jubilee at the Race-Course, Colombo. It started on the 14th of February and ended on the 23rd. We travelled on the 12th evening to Colombo as we had to arrive early to set up our tents. Guides from Kandy, Colombo, Batticaloa and Point Pedro were in the Ceylon contingent. We were divided into Houses and then into patrols so that we could sleep under our tents in small numbers. Guides from Canada, Australia, Japan, Hong-Kong, India, Denmark, Israel, Luxembourg, Maldives Islands and New Zealand also came to join us in this International Camp. Everyday we had to get up at six in the morning, wash our faces, dress and then go to the Arena where we sang the Ceylon National Anthem. Then the flags of all countries were hoisted up. After this we lined up and went to our sub-camps.

In our camp there were four patrols; each had to either cook or clean up the camp grounds or wash plates, mugs etc. or bring water to wash utensils everyday. We had fun bringing the water in big buckets spilling it on top of everyone's legs and frocks so that some of us had to run back and get into new clothes. The difficult part of our work was the transport of water for our use and we had to do more than twenty trips to fill all the big pots and pans with water. The cooking was very interesting. We enjoyed the cooking and we felt nice and fresh in the open air.

We were very busy all the morning and after lunch we were expected to rest so that we would be fresh and be able to participate in the evening programmes we were allowed to go anywhere inside the camp-site till seven-thirty in the evening. We ate and drank at the cafeteria and enjoyed ourselves thoroughly. In the evenings there were various pro-

grammes of entertainment given by guides from other countries. We learnt many songs in different languages. Everyday, there was a camp-fire when we all sat round it, sang songs and acted plays.

There was also a guide shop which sold all guide equipment, Golden Jubilee souvenirs and camp newspapers. A van came and delivered vegetables so that we had no difficulty with our marketing. We had an exhibition. It contained items of Guide interest and handicraft displays of different divisions. A field hospital manned by the Saukyadana Movement functioned at the camp-site. Any ailment, however small, was reported to the Division commandant. There was also a post office which was open daily. Lady Badenpowell was our chief guest. She was the founder of our Guide

Movement. Mrs. R. T. Christmas, a guider from Canada, stayed with us in the Jaffna division. She was known to all as "Mother Christmas."

We worked together as a team and we had the opportunity to practise acts of courtesy and consideration and good comradeship and to appreciate the wonders of nature. By attending this camp I made many friends from various countries and I still correspond with them. I enjoyed this camp thoroughly and I think like myself there would have been many guides who would have benefited from this rich experience and thus strengthened the golden links of Guiding!

SHIRLEY SABARATNAM,
Form V D.

THE PREFECT IN A DILEMMA

The bell rang at St. Mary's. There was a clatter on all sides. All the girls trailed off to their class-rooms. The Fifth Form girls with faces eager and tense, trooped off to their study whispering to one another. It was clear that they were up to some mischief. The Senior Prefect came behind them with her books under her arm. She wondered what her classmates were up to. But she couldn't guess.

It was two weeks since Sandra Hurst was appointed Senior Prefect. She was very popular among the students and was in the good books of her teachers.

"There'll be a lot of fun at the creek tonight," somebody whispered. "Ssh, Sandra will hear," somebody else warned. But it was too late. Sandra had heard the last bit. She was alarmed. Going to the creek meant breaking bounds. She hid her alarm and followed them quietly.

That whole day Sandra could not concentrate on her lessons. She looked at the excited faces of her friends. She smiled to herself. But there was a big battle raging in her mind. She didn't know whether to report the matter to the Principal or not. "Should I turn

the matter over to the Principal or not. But that will be deceiving them. Suppose some danger confronts them at the creek, they won't be able to get any help also, as it is a deserted place. My duty is to report it to the Principal. The poor things. I just don't have the mind to give them up.....but." Sandra's mind was in a confused state.

"Sandra, are you in the History class or somewhere else?" the sharp voice of Miss. Evans cracked like a whip.

After tea Sandra decided not to tell the head about it. "If I report it to the head they won't trust me or respect me. I will be left out of everything. Oh! that will be miserable." With thoughts racing across her mind Sandra retired to bed.

As the night crept on the Fifth Formers got ready for their feast. It was Gwen's birthday, and they had decided to have the feast at the creek.

The clock struck ten. All the lights were out. Something stirred in the darkness. Sandra got up and saw that the Fifth Formers were creeping stealthily one after another. She saw them down the stairs and on the lawn and along the street.

Sandra stood still gazing at the darkness. She did not know what to do. Suddenly something took her flying to the Head's room. "Miss. Baldwin, Miss. Baldwin" Sandra called. The Head came out in her night clothes. Sandra blurted out the whole story. The Head's face clouded.

"Oh, Miss. Baldwin, please don't be too hard on them. I didn't mean to

come and tell you this" stammered Sandra. The Head smiled to herself. "Well, you need not tell me how to deal with them. Now run along and go to bed."

The next morning Sandra got up and went about her duties as usual. She knew that a storm awaited her at the study. She entered the study quietly. Twenty pairs of eyes stared at her in disgust. Everybody was boiling with rage.

"You sneak" hissed Gwen, "You are the one who sneaked to the Head about our feast. Didn't you? Now, are you satisfied?"

"We only backed you when your name came in the Prefects' list. Now, you're the one who has betrayed us! I now regret that I never voted for a girl of such mean character" said Betty.

"Oh, no, dear girls, the Prefect must do her duty!" another chirped in with a bit of sarcasm in her voice.

Sandra knew that she had to face a terrible ordeal and face it alone! Even her friends didn't back her up, though they didn't speak against her.

Sandra was nearly in tears. "Well, girls, I didn't mean to tell this to the Head. But I....."

"Now listen, we are not going to hear your silly explanations. That's all!" With that Sheila went out of the room followed by the others. Sandra collapsed into a chair and started sobbing. It was only two weeks since she was made Prefect. Was she going to be a flop?

The breakfast bell rang. All the girls assembled in the big hall. The Head also entered the hall. She seldom came there and had her meals with the girls. The Grace was said and the Head got up. A hush fell over the hall as she got up. "I have an announcement to make" she began. "Last night there was a land slide and some rocks had collapsed at the creek. Two men were injured. Some of the girls here tried to break the school rules and go to the creek. They should be thankful to Sandra Hunst who helped us to stop them in time. If not for her.....you can imagine what would have happened." The Head sat down. All of them were tongue tied for a moment.

After the breakfast there was a big crowd around Sandra. All the Fifth

Formers had gathered around Sandra to thank her. "Thank you very much Sandra. If not for you, we would all have been buried under the rocks," said Gwen.

"We are all very sorry Sandra that we were nasty to you this morning," mumbled Sheila. "Oh, that's nothing. I did my duty. That's all," said Sandra blushing but happy at the thought that her friends no longer suspected her.

"Anyway you saved us from a great danger, and this has taught us a very good lesson," said Betty. The school bell rang and they all raced to the assembly hall cheerfully.

NIRMALA RAJASINGAM,
Form V D.

COMETS

From the beginning of time man has been gazing at the stars, the moon and the sun. But only since the invention of the telescope has man been able to get a clearer vision of the heavenly bodies — the meteorites, the shooting stars and the comets.

Comets appear in the sky off and on. There are thousands of comets but only a few can be seen by the human eye. A comet appears to be like a star with a tail. Scientists say that the comet is a luminous body consisting of a nucleus and a tail. The nucleus is supposed to be made of hard rock like substance and the tail of gas molecules, which are widely spaced. The comet moves across

the sky and as it approaches the sun due to some force, the tail appears. The luminous nature of the comet is due to the reflection of the sun's rays.

I have heard my grand mother speak of the famous Halley's comet which appeared in 1910. It had a tail, 70 million miles long and is supposed to reappear in 1986, because it will take 76 years to go round the sun. Some comets will never appear again probably having collided with some heavenly body on their path. Others may not be seen for thousands of years.

Man has viewed comets with fear and superstition. When a comet appeared in

1811 many thought it signified the end of the world or a great calamity. It so happened that Napoleon, the great hero, was defeated by the Russians.

Scientists say that the star which guided the wisemen to Bethlehem may have been a comet.

I had the good fortune to see the famous comet "Ikeya Seki" which appeared in September, 1965.

My brother who was preparing for his examination during those days woke up unusually early one morning. As he looked out of the window he saw a streak of light in the sky. He was reminded of what he had read about the comet. He woke me and both of us rushed out. We could see the comet in the east.

To my dismay, as the sun rose it gradually disappeared and for several days we were up at 4 a.m. to see the luminous body in the eastern sky.

This comet was first seen by two Japanese—"Kaoru Ikeya" and "Tsuto Seki". Kaoru was a teenager who had watched the sky with his own hand made telescope. The other man Tsuto Seki was an amateur astronomer and this comet was named after them.

Since seeing the "Ikeya Seki" my brother and I have been watching the sky. Perhaps many of us may be lucky enough to see the world famous Halley's comet in 1986.

KARUNARANIE JESUDASON,
Form V D.

MOD CLOTHES AND THE TEENAGERS

I was walking along a busy street in Colombo with my uncle in a companionable silence, when I saw two teenagers clad in the latest mod fashion—tight pants and boots and to top it all with the shortest hair cut "twiggy style" walking a few yards ahead of us. Naturally I took them for boys. At the turn of the street we saw a group of boys on their cycles coming towards us. Suddenly we saw them purposely going straight on to the two teenagers walking ahead of us. All of a sudden the calm atmosphere was changed by the loud and noisy remarks, which the group of boys were passing. I had a terrible shock,

when the two screaming teenagers turned back and ran straight on to us, as though expecting safety from us. I saw that the two teenagers whom I mistook for boys were actually girls. In the meantime my uncle had intervened and admonished the rowdy gang. They quickly dispersed. My uncle said that the two girls deserved to be punished for trying to be too modern. On the way my uncle gave me a lecture which absorbed me and set me thinking and hence I write this article.

What a lot of time we teenagers are wasting. Instead of studying hard and

helping ourselves, which means helping the nation as well, we are spending our time and money on clothes, which do not become us at all. We must not let our elders feel that we are irresponsible youngsters. To please our elders we must wear decent clothes. We must not wear the latest minis, hipsters and tight pants which are not only indecent but also uncomfortable. Boots were made for walking on snow specially for the people in the cold countries. It is interesting to notice here that it is being worn by people living in the warm countries. Girls are having their hair cut short in the latest twiggy, beatle or hippie style while the boys are growing their hair as long as possible.

In U. K. and U. S. A. the latest fag is flower power. According to the children who call themselves nature or flower children wear hardly any clothes. They adorn their bodies with flowers and leaves.

Ceylon too is fast adapting the Western ways. Instead of wearing sarees and looking graceful as swans, we are wearing clothes which are not suitable for us or for our figures thus breaking our customs and traditions. Ceylonese girls are aping the boys and are wearing tight pants, shorts and mini skirts, while the boys are aping the girls and are wearing gay and colourful shirts, trousers and sarongs. Girls are spoiling their natural beauty by using make up. Mod clothes and mod styles are not the most important things in life. By wearing mod clothes we are not going to gain anything. So we must break away from it, study hard and grow up to be wise and useful citizens.

RANJANA VYRAVIPILLAI,
Form V D.

OUR CLASS

We are the infamous creatures of G. C. E. "D". Our class is a bundle of mischief, a mixture of big and small, fat and lean, the quiet and the noisy.

I shall begin with Shamina and Premilla who are ardent fans of Jim Reeves. Renuka and Jayanthi will do anything for you if you give them a picture of M. G. R. Shirley is the busy bee of our class with sweat pouring down her face like a stream. She is a Jack of all trades. Rubini has the sharpest tongue. Be careful, or you will also get a couple of her sharp stings.

Karuna, the wise sage, always on the look out for books is the professor of our class. Kami and Pathmi—their motto is "thei, thei, thei, and tham, tham, tham". Saratha is a pretty girl who likes to be the queen of our class and rule everybody. Mala and Punitha are the sannyasis who will never open their mouths even to say "yes" or "no". Siva is the peace maker of our class. She is the daughter of the "Justice of Peace." Vathana and Jeya are the best of friends you can ever see because Vathana is naughty and Jeya is quiet.

Ranjani, Chaya, Vimala and Sri like to play a game called "Jam Butter" "Butter Jam." Our boarder's clique contains Sunda, Saro, Susi, Zoon, Krish and Kiru. Their only ambition is to dodge the hostel warden whenever they can. The two dwarfs in our class are Nirmala Hitchie and Ratnes who are always neat and tidy whereas the athlete Gnana and the giggling Shanthini are rather untidy. Valli who hails from Tinnevely is the grandma of our class. Shantha is the mod queen who changes her hair style frequently. Ranjana, the shepherdess,

preaches the whole day. Nirmala Raj is the famous singer who will melt the hearts of the audience. These are all the students in our class. Mrs. Rasaratnam, our class teacher, gives us advice every day. We are the noisiest and naughtiest class in the school. In fact we are called the "doom! doom! class" because of the noise we make when we climb the stairs to visit our librarian and the library.

SHIRANJINI JEYARAJAH,
Form V D.

THE ADVENTURES OF JOAN AND SUSAN

Joan and Susan were two very good friends, studying at the same school. When their last term had ended they were to go to Joan's aunt's house, which was a small cottage facing the sea to spend the vacation there.

When they arrived at aunt Molly's, they had a bath in the sea and came into the little cottage to have the delicious tea that aunt Molly had prepared for them, and to unpack their bags.

After they had finished having their tea and had unpacked their baggage they set out for a little walk along the beach, and to explore the many caves that were scattered all along the beach. On their way they saw a surly faced man watching them. The two friends did not like the look of the man at all. After walking a little distance they saw a small dark cave, and immediately

Susan decided that she must explore the cave. But Joan stayed out of the cave as she did not want to explore such a spooky cave, especially so soon after seeing the doubtful character.

As Susan entered the cave she was startled to hear voices emanating from within the cave. As the detective instincts of brave Susan were suddenly aroused, she ventured further into the cave and was amazed at the sight she saw inside. It was a scene of big burly men seated on wooden boxes counting something that glittered in the dark. When Susan saw this she slowly and carefully moved out of the cave and told Joan all that she had seen and added that she thought they were smugglers using the cave as their den. When she had told Joan, they both thought it best to inform the nearest police sta-

tion. After leaving a sign outside to identify this particular cave later on, they started running.

When they got to a nearby phone box they phoned the nearest police station.

Soon the smugglers were arrested and a few days later Joan and Susan received their reward for the good deed they had done.

DAYALINI MATHER,
Form V C.

OUR VISITORS

This year is a memorable one for Chundikuli, because two of our past Principals, Dr. (Miss.) E. M. Thillayampalam and Miss. S. T. Matthai and a former Vice-Principal, Miss. E. I. Kelk visited us. They have given of their best to the school and Chundikuli is what it is today because of their efforts.

Miss. Thillayampalam and Miss. Matthai have visited us on previous occasions after their retirement. They write to us and never fail to send us Christmas and New Year wishes every year. They have even spent part of their savings to come and see us. They have helped the school in various ways. Miss. Thillayampalam saw the urgent need for drainage in Chundikuli, and got it installed through her own efforts. Miss. Matthai and Miss. Kelk have donated money and books to improve our library. We are indeed very thankful to them.

We are very happy that Miss. Thillayampalam has now come back to her native place after working in India and America. She has taken charge of the Women's Centre at Maruthanarmadam. She is just the right person and we have

no doubt that this centre will progress under her guidance. We were honoured to have her with us at the last Prize Day function, and we hope to see her more frequently in school

Miss. Matthai and Miss. Kelk came to Ceylon during the Christmas holidays and our school re-opened earlier this year to welcome them as Miss. Kelk had to get back by a chartered plane.

We had a variety entertainment for them. Miss. Kelk used to train the students in drama and singing. They must have been happy that our standard had been kept up. After the entertainment Miss. Matthai unveiled the photographs of Miss. A. Lawrence and Miss. Kelk. Photographs were taken when Miss. Matthai and Miss. Kelk planted trees.

The staff took them out on a picnic to Kankesanturai beach. The Old Girls too invited them to tea.

We wish them each a very happy and long life.

JAYANTHI STEPHEN,
Form IV A.

SUPERSTITION

Superstitious beliefs are so much a part of our upbringing in the East that although most people refuse to admit that they are superstitious, their behaviour is very often guided by superstitious beliefs.

"Superstition is the religion of feeble minds" wrote Burke. Primitive people were always superstitious. Their knowledge was so small that they were always afraid of what may happen to them. To their minds Gods were vindictive, and had merciless and cruel characteristics who unless they were appeased, would take revenge on unfortunate people.

Most of the superstitions which have survived until modern times are strangely meaningless. For example, if a mirror breaks people imagine it is a forerunner of seven years of bad luck. One must not walk under a ladder and if one does so one must cross one's fingers. A journey cannot be undertaken if one hears a gecko chirp just as one steps out. The hooting of an owl in the night is a bad omen foretelling death in the family.

There is a very common superstition that if one walks into or past a cemetery one will encounter spirits. There is a story that a man walked past a cemetery one night. Suddenly a moving black figure loomed up in front of him. He thought that he was seeing a ghost and stood paralysed with fear and gave such a shriek that rent the air, that a few men came running to see what it

was all about. When they heard the man's story, they flashed their torches, only to see that it was a bullock cart stacked with hay that had scared the man so much.

How often sweet babies are smeared with big round blotches to avoid the so called evil eye. I have heard of a story related by my grandmother of how she had a good milking cow — "Seedevi" as it was called. One day her cousin came home and admired the cow and said, "Oh! what a fine cow you have. It must be giving you bottles and bottles of milk." My grandmother said that the next morning this healthy cow was found dead. Immediately she attributed it to the evil eye of her cousin. But later it was discovered that it was a snake that killed the cow.

Although we are educated some of these old habits still cling to us. We wear charms and mascots and are willing to do anything that is supposed to be 'lucky' for us, especially on important days in our lives. It is ridiculous for cultured men and women to believe in superstition. Unfortunate events have taken place, but more often than not, they are mere coincidences. As Bacon has written, "The general root of superstition is that men observe when things hit and not when they miss; and commit to memory the one, and forget and pass over the other."

DILEENI WATSON,
Form IV A.

AN INTERESTING PERSON I MET

It was very unusual that the train we travelled in during the last holidays to Colombo, was not much crowded. Usually when the train arrives at the Jaffna railway station, it is a mad rush, some even clinging on to the entrance of the compartments when the train is still in motion. They not only endanger their lives but even of others who wait patiently to board the train.

My father, mother, sister, two brothers and I found a compartment in a corner of which sat only one person. On seeing us, he promptly got up and helped us in arranging our luggage. It is about this person I wish to write.

He was dressed in a spotless white verty. An equally clean shawl covered his body above his waist. His hair was curly and reached up to his neck. He wore a beard, and when he smiled, a perfect set of white teeth shone like pearls. His face was so calm and peaceful that I really thought he was a saint. My little brother who seldom makes friends with strangers, went to him when called, as if he had known him quite well.

This stranger fell into conversation with my father. He was well educated, having studied in a leading Colombo college and further in the U.K. He

had been a fine sportsman too and though he said his age was over fifty, he did not look a day older than thirty. He said jokingly that he was fit enough to run a mile with anyone half his age and beat him too.

When my father asked him as to what faith he believed, he smiled, sighed, and whispered, "Truth is my religion, my heart is my temple" and went on speaking on what he believed. He said that the people all over the world were God's children. No religion encouraged anyone to be bad but only taught everyone to be good.

One was considered good or bad according to one's conduct. He seemed to have read a lot on every religion for he quoted from the Bible, the Quran, and the Gita, to make some points clear to us.

It looked as if he would have gone on talking in his soft voice much longer, but unfortunately the train reached Polgahawela where he had to get down and take the up country train. When my father invited him to come home when he next visited Jaffna, his answer was, "God willing."

ANUSHIYA THIAGARAJAH,
Form IV A.

I LIKE JAPAN

My greatest ambition is to visit Japan. The chain of islands making up the Japanese territory is situated in the northern part of the Pacific Ocean. From my early years I was interested in Japan and its people. Ever since I saw a beautiful coloured picture of Fujiyama, I have been dreaming of that beautiful country.

I like Japan for it is a beautiful country. The wonderful rock gardens and carved bridges add much to the beauty of the country side. The Japanese people love beauty and have gardens with roses and chrysanthemums. In summer the cherry trees are in blossom. Shining pieces of furniture, bright curtains, cushions and vases full of flowers

make the houses very beautiful. Bright kimonos make the women look even lovelier than they are.

One of the oldest and most beautiful customs in Japan is the tea drinking ceremony. Children hold their dolls' day and many other national functions. From their very early years they learn to make dolls, toys and ornaments, to arrange flowers and to make their homes beautiful.

The Japanese pay much attention to beauty. They are hard workers and clever craftsmen.

NAGAPOOSHANY GANESHADASAN,
Form IV B.

AN AERIAL VIEW

As a little girl I have often watched the birds fly on high, and wondered what the world looked like to them from above. However, I soon had the opportunity of experiencing this view on my first flight from Jaffna to Colombo. It happened several years ago, but I remember vividly what a joyous experience it was.

As I stepped into the plane, I took a seat near a window. The air hostess strapped me to the seat and handed me cotton wool to plug my ears. As the plane took off and rose higher, my spirits sank lower and I shut my eyes. In a few minutes we were up in the air.

Very soon I felt at ease and quite thrilled to see that I was flying above house tops and tree tops. People at the aerodrome and on the streets looked like tiny specks moving about. Palmyrah palms looked erect and stately. Tarred roads were like narrow strips of ribbon. As we rose higher many objects were lost to view.

The ocean looked so blue and magnificent with silvery waves breaking on the shore. Rivers and streams were like snakes glittering in the sunshine. They ran over rocks and plains, through lonesome forests and fell into the mighty ocean. Tree tops and plains looked

very green. As we flew higher, we could see fleecy clouds floating beneath and around us. It was so wonderful.

A smart air hostess served us sweets and drinks. Very soon we were above the Colombo harbour. Many ships were visible. Busy streets and crowded buildings of Colombo were within sight. They looked a grand spectacle from above.

As we reached Ratmalana the plane descended lower and landed at the airport. What seemed a toy land from above, was now a million times larger. From a beautiful dream land we came back to reality.

VIJANTHINI SELVANAYAGAM,
Form III A.

AN INDIAN FOLK TALE

Balu with his soft pink toes, and bright black eyes, sat gazing into the water. He could see the dirty tadpoles playing between the water plants, the dragon flies busy over the tangle of water lilies.

But he was not thinking of them. He was dreaming of the fish with bright silvery scales. When his father returned he would bring a boat full of them, and tomorrow he would be given a net for his birthday, so that he would catch fish in this tank.

Though he had never been under water, he knew that the water was light green at the top, but as you went down it grew darker, dark green and then dark blue.

Just then he saw a gleam under the water, and knew it was a silver fish. The next moment he had jumped in to catch the silver fish. But he missed it, and now was going down. He tried to cling to the lotus stems, but they too came down with him. Down—down—

down where everything seemed to be black.

On the river bank, Palani was busy with a little net. He was thinking of his dear little boy. His wife was at home busy sewing a red shirt for her son. She had to hurry, as tomorrow was his birthday.

The sun went down. The mother was waiting for her boy. The father, still busy over the net, thought he was with his cousins. They went to bed without him. The mother reminded Palani to bring some fish early, so that she could make a curry for him.

Very early next morning Palani was at the tank. As it wasn't day light yet, he could not see the fish that was caught. But as he touched it he knew the wet hair—the wet clothes—It was his little boy caught in his own net.

CYNTHIYA NAVARATNAM,
Form III A.

MY VISIT TO THE DENTIST

During the last holidays I went to have my teeth checked up. I was very nervous about this trip as I had experiences with a dentist when I was six years old and since then I was frightened of dentists. After the dentist looked at my teeth he told me that two of my teeth had to be filled and wanted me to come back the next day.

The next day I went to his clinic at ten in the morning and waited for my turn feeling nervous all the time. When my turn came I went in with trembling legs and sat on the dentist's chair. Then he pressed something under the chair and the chair went up with me.

He was a very kind dentist and explained that the teeth needed to be cleaned first and then be filled. Telling me to open my mouth he took a long frightful looking instrument in his hand.

At the sight of it I jumped up and shouted, "What is that?" and refused to open my mouth. Then he said, "All right, I'll try something else" and took a smaller instrument in his hand. Again I asked him, "What is that?" He laughed and said that it wouldn't hurt much and cleaned the cavity in my teeth.

After that he took something to a syringe and I shouted again, "What is that?" and laughingly he asked, "What, are you afraid of water too?" Then he washed my teeth with that water and filled the teeth with a white substance and asked me to go giving me a pat on my shoulder. I left his clinic happy that after all I did not have any pain, and all that nervousness was in vain.

PADMINI SOMASUNDARAM
Form III A.

MY FIRST EXPERIENCE IN COOKING

One day my mother was ill. So I took it as a good opportunity to try some cooking to prepare our lunch. First I washed all the vessels and swept the kitchen. Then I arranged all the things in perfect order.

Next I started to cook. First I cut the cabbage and the carrots. When I was cutting them my finger got cut and I dressed it and continued my work.

Afterwards I put the cabbage and the carrots with chillies and onions into a sauce-pan and boiled them. I washed

the rice and put it in the water. Afterwards I made tomato salad. I put enough salt for the curries and went to prepare a drink. When I was preparing the drink I sensed a strong smell of something burning. So I ran to the fire and found that the cabbage curry was burnt. So it was a very big disappointment.

Then I went on to prepare the drum stick curry. The drum stick curry turned out with a nice flavour and I was very happy.

I arranged the table with plates, spoons and glasses. I dished out all the curries and rice and informed all at home to have their lunch.

They started to eat and my brother said, "The cabbage does not taste well." My sister said, "The tomato salad is very saltish." I was very disappointed

and I started to cry. So my mother sympathised with me and told the others not to pass any remarks. She cheered me up saying that the curries were really good for a first attempt.

RAJINI RAJASEGARAM
Form III A

THE AIR PORTS IN CEYLON

An air port is a place where planes of different types carrying passengers and their personal luggage arrive and depart to the other countries.

In almost all countries there are airports. In some countries there are more than one airport.

In Ceylon there are six airports which are now functioning. These are Katunayake, Ratmalana, Palali, Chinabai, Batticaloa and Amparai.

There are other small airports which are used only as occasional landing grounds on special occasions. Three such landing grounds are situated at Anuradhapura, Vavuniya, and Galle.

Two main airports in Ceylon are Ratmalana and Katunayake. Planes going through Ceylon from other foreign countries must either stop at Ratmalana or Katunayake. The planes that belong to T. W. A. and B. O. A. C. usually come to these airports to pick up passengers going to other countries and some of these are jet planes and they can only land at Ratmalana or Katunayake.

Of these two airports Katunayake is larger and more important than Ratmalana. This was recently rebuilt by the Ceylon Government with Canadian aid. This airport is situated 24 miles from Colombo on the road to Negombo. Recently I had the pleasure of visiting this airport to bid good-bye to my aunt and cousin who were leaving Ceylon for Kuala Lumpur.

It is a huge building and inside is air-conditioned. There are many comfortable chairs for the passengers and their friends and relations to relax.

Inside the main lounge there are small cubicles. One of these is used for sales of cups of Ceylon tea. In another, information can be obtained about Ceylon from a lady who is seated in that stall. She gives information to tourists. In another stall inquiries can be made of flights of planes and passengers who are going off or arriving. Another section of the airport is enclosed by a glass wall all around. There is a place where the passengers obtain their air flight tickets and where the

baggages are examined by the customs officers to prevent articles being smuggled out of Ceylon or brought to Ceylon. In this section the passengers are weighed and checked before they are allowed to emplane.

The visitors who wish to see their friends or relations entering the plane or

see the plane take off will have to go to the viewing platform. My mother, father, my sisters, brothers and I went to the platform to see my aunt and cousins take the plane.

JAYANTHI NAVARATNAM,
Form II A.

MY STAY AT HALI-ELLA

Last April an uncle of ours invited us to spend the holidays with him at his estate bungalow. Since he lived in a tea estate in the up country we readily accepted his kind invitation as we were longing to get away from the unbearable heat of Jaffna during April.

When we reached our destination we were thrilled with the beautiful scenery before us, the rows and rows of green tea bushes covering the mountain sides and small streams running down the hill side. Here and there were large flowering trees covered with beautiful flowers. Lovely birds with brightly coloured feathers flew from one tree to another.

On the mountain opposite the bungalow was a large tea factory. We were happy when we were allowed to visit the factory and to see for ourselves how the fresh tender tea leaves were converted into dry tea leaves and sifted and packed ready for export.

The cool climate gave us the necessary energy to explore mountains or to walk to the nearest town. But all good things come to an end. So after a happy holiday we packed up and came home in time for the new term.

VASANTHI BALASANTHIRAN
Form II B.

MY FIRST VISIT TO THE GUIDE CAMP

When three other Guides and I were at school, our Guide captain told us that we were to go for a Guide camp at Pandateruppu, on the 27th of October 1968.

We were very happy that we were going to a camp as we had never attended one. Later we went home and asked permission from our parents. When they said, "yes" we thanked them and started

packing our things which we had to take to the camp.

Next day the four of us and our Guide captain went to the camp.

The first day we erected the tents and made gadgets to keep the clothes and other things.

The night set in and we slept in the tents. At about 12 p.m. it began to rain suddenly. The rain beat into the tent and the mattresses were all wet. I tried to wake the other girls but they turned and slept. Later, all the girls got up and found that their mattresses and the clothes were wet. The captain saw our condition and told us to take all our things and go to the hall. All of us

went and for our luck the rain too ceased.

Next day we went tracking. On the last day we made a bridge and two of us walked across that. Then we dismantled all our tents. At 5 o'clock our guide captain came to take us. We were sad to leave the camp. Then we packed our things and bade good-bye to all the Guides and the teachers and left the camp.

We enjoyed ourselves at the camp. We are waiting to go to another camp next year.

NAYANTHARA NAVARATNAM
Form II B.

MY FALL FROM THE CAR

It was an evening in June. I was returning home from school. I was sitting in the front seat of the car with two other students. As usual our car was fully packed.

The car turned into the lane where our house is. Suddenly the front door opened and I fell out. I was frightened and I held on to the foot board. My leg was a few inches from the back wheel of the car. I was dragged along with the car for a short distance. My mother who was at the back, shouted, "My child, My child." The car stopped. I was thrown to the side of the road.

My mother got down from the car, and as soon as she came to me, I caught hold of

her. My face was pale and I was trembling with fear. But I wasn't hurt much. I had a few abrasions. We went home.

My mother went quickly into the house and told the sad news to every body. Then I was taken to the hospital. I screamed when the doctor cleaned the wounds.

The sad thing was I couldn't go to school for a week. After ten days I was all right.

I am sure it was God who saved me from getting hurt badly. Don't you agree ?

SUGANTHI HENSMAN
Form I A.

MY BROTHER

1. I love little Mithiran,
He is not small,
He studies at St. John's
Just over our wall.
2. He wakes up at mornings
With a shout and a cry,
"What shall I eat now
With hunger I die."
3. Some cheese with two biscuits,
Or plain butter and bread,
He always must eat
With his coffee in bed.
4. At eight o'clock sharp,
He's ready for school.
No one can stop him
He is there as a rule.
5. He loves to be helpful
We help him too.
In drawing or painting
Or handwork to do.
6. He's helpful to mother
In remembering things.
He runs to the shops
And everything brings,
7. I once had another
Just older than 'me,'
Lord took him for ever
And sent Mithiran to me.
8. So we all love him
Though naughty he be
God bless him and keep him
Our dear little thambi Mithi.

THANJA COOMARASAMY
Form I A.

MY STAY IN NIGERIA

I was six years old when my family went to Nigeria, a country in Africa. Our house was near the school, NOTRE DAME HIGH SCHOOL where my parents taught. We had a vegetable garden at the back of our house. A little away from our house was the house of Mr. and Mrs. Mayoll who were English. They were both teachers in the school where my parents taught. They had a son named Christopher, who was younger than I. We played games with him.

The people in Nigeria are different from us. They are dark and have thick curly hair. Sometimes in the evenings we went by car to a swimming pool. There were many people. Among the many who came there most were English. I couldn't swim. So I had to use a rubber tyre to keep myself from going under water. There were two swimming pools, one small and the other big. We swam in the big one. There were

also dressing rooms, one for boys and one for girls. It was enjoyable in the pool because it was a warm country.

Sometimes in wet weather we bathed outside for fun. We soaped and splashed one another. Sometimes we went to visit friends in the neighbouring towns. Once we went for a picnic with a servant. We went up a hill. The path was wide and down we could see the country clearly and there we saw a man leading a string of tall, strong, white bullocks towards us. We then stopped the car to take a photograph of them. We went round the country till evening and returned home.

For a year we stayed and then left for Ceylon. I enjoyed my stay there but I could never forget the swimming pool which was the most enjoyable place for me.

VASANTHI JESUDASON
Form I A.

A DAY I CAN NEVER FORGET

It was a great shock to me when I heard in the evening after returning from school that our house had been burgled in broad day light. I saw a number of police constables in charge of our house.

My mother's jewel box had been forced open, and the contents all removed. The shelves in our almyrah looked neat and tidy but when we looked into them carefully we found that we had lost all our cash. My wristlet which was also in the box of ribbons was missing. My sister looked into her shelf and found that a ring which she had in a purse was not there too. We got very frightened to see all this. The police warned us not to touch any of those articles if we wanted our things back.

The finger print expert spent long hours examining the articles the thief might have handled and the finger-prints of the household occupants were taken. This expert was able to tell us there and then that there was a finger-print other than ours on some of the articles. We were not allowed to get near any of the almyrahs and so we had to manage with borrowed clothes from our cousins that evening. This ended the day which I can never forget for many years to come.

THAYALINI ARIARATNAM,
Form I A

A DREAM

It was the last full moon day. I was doing my home work. After I did my work I took a story book and went to bed. The story was interesting. While reading the story I fell asleep. All of a sudden I saw a flash of light before me. It was a fairy.

A kind smile was on her rosy lips. She stretched her beautiful hand and touched me. Then she said, "My child, I was pleased with your ambition. I shall lend you my wings with the help of which you can fly to any place you wish. No one can see the wings. In a week you must finish your trip".

I jumped for joy. First I visited Kashmir. I was in Kashmir admiring the beautiful scenery. Kashmir is famous for its beautiful silk sarees. From there I went to

Russia. There I met the Russian President and he gave me a warm welcome.

It was too cold in Russia and I could not stay there for long. So I flew to London. I was not able to meet the Queen as she was away on an important matter. I visited parliament. I had only a little time to visit America. So I returned thinking that I could see the whole of America on my next trip. When I reached home it was 8 a.m. I decided to go to school. Suddenly I found that my wings had disappeared. I cried aloud. I woke from my sleep. Then I knew it was only a dream. I told this wonderful dream to all my friends in school.

SHANTHAMALAR SELVADURAI,
Form I A

THE NEW AERODROME

My aunt was coming from Nigeria and we were going to see her and at the same time we were anxious to see the new International Aerodrome at Katunayake. When my mother told us that we were going the following day to the new aerodrome, I was thrilled at the idea and could not sleep the whole night.

At last Monday dawned and we left in the afternoon from Puttalam. We were there by night fall. The building was quite a huge one, and we went round looking at all the rooms. The rooms were very cold inside.

The verandah was so long that it took some time for us to walk from one end to the other. The bath rooms were spick and span. There were hot water and cold water taps, and also a tap of soap water. The landing of the plane with lights was a beautiful sight at night. After the plane landed we were delighted to see aunt walking down towards us. We took our aunt home with us happily.

DUSHYANTHI SNELL
Form I A.

A RAINY DAY

All school children love a rainy day. I too like it very much. When it rains there are small pools all round and I always make paper boats and let them sail. My sister too loves to play in the water. Sometimes we bathe in the rain and paddle in the water pools. We watch the water bubbles and clap our hands when they break. My

brother opens out his umbrella and walks about in the rain. All the plants and flowers enjoy the rain and look very fresh. Sometimes our mother scolds us for getting wet, but we don't mind it because we enjoy playing in the rain.

SHANTHILA CHELLIAH
Std. 5 A.

A TRIP TO MADHU

During my holidays my uncle asked my parents to come to Mannar. So mum said, "From Mannar we can go to Madhu Church." Mum called me and asked me whether I wanted to go. I said, "yes". At about 3 o'clock we went to the bus-stand to take bus to Mannar. At about 9-30 p.m. we reached Mannar. The next day we got up at about 5-30 a.m. and got ready. At 6-30 a.m. our van came. We took pans, jugs etc. I was very anxious to go. At last we came to Madhu Church. Dad went to get a room to do our cooking. At last he showed us a room which was near a tap.

Mum and my aunties did the cooking. We also did a little work such as cutting onions and carrying water. But my dad and uncles did not do any work. When the food was ready we went to the church first and prayed. We also lighted candles. After that we came back and called the people who were round there to come and eat the food. In the evening we came back home. I enjoyed the trip. I hope I will be able to go again next holidays.

MARY ANNA RATNAM
Std. 5 A.

THE DAYS I SPENT IN HOSPITAL

One day my father took me to the hospital for a throat test. The doctor said, that I had to be operated and stopped me. He ordered a blood test and gave me a bed in a small room. I was very frightened and started crying. My father brought chocolates and sweets for me. I went to my cousin who was in the doctors' quarters and quietly stayed there. That day I could not sleep thinking of the operation.

In the morning my mother came with a white night dress and got me ready for the operation. I had no food or drink. They took me to a room near the theatre. I saw many small children with their mothers. They were all crying. I tried to be brave, but when the nurse gave me an injection I started crying. My father came and blessed me. Then I went with my cousin to the theatre and she stayed close to me.

One doctor gave me an injection and I felt I was going up some where. After that I didn't know what they did. When I opened my eyes I was in my bed, in my small room with my parents by my side. My throat was paining and I was thirsty. But they told me to wait. In the evening they gave me an iced drink. The next day I was better. They gave me lovely iced puddings, jellies and ice cream. I enjoyed them. My English teacher also came with some icy chocs which I love. I shared them with my brother. Very happily I ran about the wards behind my cousin and her friends. The doctors asked me to sing to see whether my throat was better. Then after three happy days I had to return home.

VANITHAJOTHY COOMARASAMY
Std. 5 A.

MY LITTLE SISTER

I have a little sister. Her name is Sharmini. She has lots of curls and is very proud of them. My sisters and I like her very much. She is a very naughty girl. She plays with her doll every evening. She walks quickly. She has lots of nice frocks. She talks like a granny. She carries a little doll and pretends that it is her own baby. She is a pet to all of us at home.

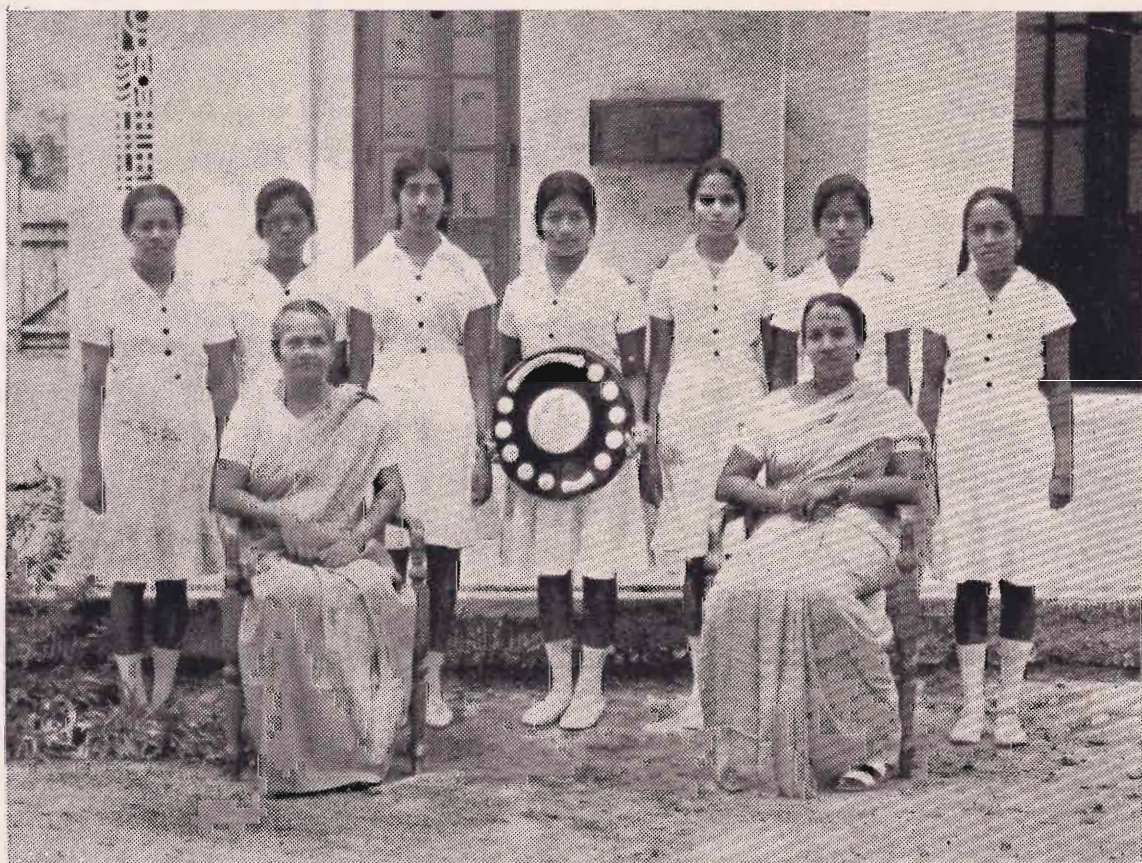
She has lots of story books. She can write her name in English. She goes to Sunday school. She knows all the hymns that we sing in Sunday school. She will be five years next year and will be going to school. I am very proud of my little sister.

CARMINI CHELLIAH,
Std 5 B

AUTOBIOGRAPHY OF A RAIN-COAT

Three years ago a lady and her little daughter came and bought me from one of the shops in Colombo. The little girl liked me because I was of a lovely maroon colour. So her mother paid the money for me and I was packed and handed over to them. After a few days of their stay in Colombo I travel-

led with them by Yal-devi to their home in Jaffna. The little girl opened her suit-case with much joy and showed me to everybody at home. They all said that I was lovely and that I would be very useful to her during the rainy weather. Within a few weeks of my arrival in Jaffna the rains started. The

The First Aid and Home Nursing teams of the College St. John Ambulance Division which won the Thinakaran Challenge Shield for First Aid and were runners up for the Lockwood Challenge Shield for Home Nursing.

It is the policy of the Government to provide for the health and safety of the people of the United States. This policy is based on the principle that the Government has a duty to protect the health and safety of its citizens.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

The Government is committed to the principle that the health and safety of the people is the highest priority. This commitment is reflected in the policies and programs of the Government.

little girl with much pride would wear me to school whenever it rained. I too prevented her well from getting wet. One day, when she hung me out to dry, her naughty servant boy cut off one of my pretty buttons. The little girl cried and told her mother about it.

For three years I was well looked after but year by year I was growing older and

shorter for the child. She was longing to buy another one. So last month again in Colombo she bought another one. So I am folded and kept aside in a suit-case with other old clothes.

SHARMINI WINSLOW,
Std. 5 B

MY PARROT

One day I went to a garden. There I saw a pretty parrot. I caught it and took it home. I had it in a cage. It can sing sweet songs. It calls me even at nights. I give it nice fruits. One morning I found the cage door open. The parrot was lost. We searched every where. But the parrot was gone. Our cat must have eaten it.

That evening I went to my uncle's house. There I saw my parrot on the roof. My brother caught it and gave it to me. I was very happy. I ran home with it.

VASUKI PONNIAH,
Std. 4 A

HOW DIANA LOST HER EYES

My baby doll was a real beauty. My mother sewed her a pretty frock and a bonnet. I call her Diana. I rock her to sleep and lay her on my bed. One day a little girl wanted to play with Diana. So I

had to allow her. She pressed Diana's eyes till they fell in and my poor little Diana lost her eyes.

CHRISANTHY NAVARETNAM,
Std. 4 A

MY DOLL

I have a dancing doll at home. Her name is Alice. My sister and I play with her. We had a birthday party for her. We

made Alice dance. My friends enjoyed the fun and went home happily.

RENUKUMARI JEYARAJAH,
Std. 3

News of our Old Girls, 1968

Our heartiest congratulations and best wishes to the following :—

Marriages

- 1 Miss. Shantha Nathaniel to Mr. Manoraj Nicholas
- 2 " Vimalini Sabaratnam to Mr. D. C. V. Ariaratnam
- 3 Dr. (Miss.) Tharmavally Tharmalingam to Dr. K. A. Sathiamoorthy
- 4 Miss. Kalanithi Rajasooriar to Mr. A. Suntharalingam
- 5 " Parvathydevi Visvalingam to Mr. S. Nallainathan
- 6 " Salochana Arasaratnam to Dr. S. Mahesan
- 7 " Pushpadevi Edwards to Mr. Rajan Canagaratnam
- 8 " Lydia Durayappah to Mr. S. Senthivel
- 9 " Gengadevi Paripurananda to Mr. N. Ahilendran
- 10 " Joyce Solomons to Mr. C. Sivananthan
- 11 " Indradevi Subramaniam to Dr. M. M. Nadarajah
- 12 " Chandrarobini Kamalanathan to Mr. A. Sarvananthan
- 13 " Radha Paramanather to Mr. T. Vijayanathan
- 14 " Christobelle Thambirajah to Mr. B. Selvanayagam
- 15 " Thavayogachandra Mylvaganam to Mr. V. Thambirajah
- 16 " Thivviananthi Ponnudurai to Mr. M. Navaratnarajah
- 17 " Vasanthi Perinpanayagam to Mr. B. S. Gunaratnam
- 18 " Kamaladevi Kugadasan to Mr. S. Mangaleswaran
- 19 Dr. (Miss.) Vijayaluxmy Panchadcharam to Dr. W. P. Selvarajah
- 20 Miss. Indrani Bonney to Mr. N. S. Nalliah
- 21 " Selvaranee Selvadurai to Mr. R. K. Nathaniel
- 22 Dr. (Miss.) Padmini Sivagnanaratnam to Dr. S. T. Kasinathan
- 23 Miss. Jeyarane Charles to Dr. P. Chelliah
- 24 " Gunamathy Visvalingam to Mr. N. Nithianandarajah
- 25 Dr. (Miss.) Dhanaletchumi Sellathurai to Dr. Sri Rama
- 26 Miss. Chandramanidevi Somasundaram to Mr. S. Wimalaswaran
- 27 " Chitra Balasingham to Mr. V. Sithamparapillai
- 28 " Evelyn Mac Intyre to Mr. M. Breckenridge
- 29 Dr. (Miss.) Swendrini Ratnavel to Dr. J. Gunasegaram
- 30 Miss. Sushila Nadarajah to Mr. S. Mahalingam
- 31 " Damayanthi Balaratnarajah to Mr. M. Nadarajah
- 32 " Sivaramya Karthigesan to Dr. J. Mahadeva
- 33 " Gnanasothy Thambithurai to Mr. P. S. Thivyanesan

Engagements

- 1 Miss. Chandrani Mahadeva to Dr. M. Gunaratnam
- 2 " Selvarathy Chelliah to Mr. P. A. Jeyarajah
- 3 " Manasa Nadarajah to Dr. N. Nadesan
- 4 " Janaki Gunaratnam to Mr. Anton Amarasingham

- 5 Miss. Ratneswary Sivagurunathan to Mr. B. Sivagnanasundaram
- 6 " Vasantharani Rajaratnam to Mr. R. I. Rajadurai
- 7 Dr. (Miss.) Shanthini Nalliah to Mr. J. Dharmarajah
- 8 Miss. Kamadhenu Sabaratnam to Mr. K. Arulanantham

Examination Success

1	Miss. Ranjana Ponnudurai	—	M. B. B. S. (2nd Class), Madras
2	" Sita Muthuthamby	—	Obtained a Commonwealth Scholarship and passed M. Sc. (Agriculture) in the 1st Division at West Pakistan Agricultural University.
3	" Chandra Nadarajah	—	Diploma in Education at the Ceylon University, Peradeniya.
4	" Vigneswary Thambiah	—	B. Sc. (Ceylon)
5	" Vimalini Sabaratnam	—	B. Sc. (Ceylon)
6	" Shanthi Rajasingham	—	B. Sc. (Ceylon)
7	" Radha Navaratnarajah	—	B. A. (Ceylon)
8	" Indrani Thamboo	—	B. A. (Ceylon)
9	" Vijeyadevi Thuraisundaram	—	B. A. (Ceylon)
10	" Maheswary Subramaniam	—	B. A. (Ceylon)
11	" Selvaranee Balachandran	—	B. A. (Ceylon)
12	" Bavani Arumugam	—	B. A. Special (Ceylon)
13	Mrs. Nageswary Tharmalingam	—	1st Class Diploma in Veena and Vocal Music at Annamalai University

Prize List, 1968

Lower School

Std. 1

Priyanthi Jeyaveerasingam	—	Class Prize
	—	Speech
	—	Arithmetic
	—	Environment
	—	Action Song
Chandhini Thambirajah	—	Class Prize
	—	Scripture
	—	Arithmetic
Rosita Rajaratnam	—	Class Prize
	—	Scripture

Rajani Rajeswaran	—	Class Prize
	—	General Knowledge
Kalamini Arulanantham	—	Class Prize
Priyanthi Tharmalingam	—	Class Prize
Nalini Moorthy	—	Class Prize
Inthumalar Sinnadurai	—	Drawing

Std. 2

Renukumari Jeyarajah	—	Class Prize
	—	Arithmetic
	—	Environment
Shirani Vijayarajah	—	Class Prize
	—	Scripture
	—	Tamil Language
Rajanie Subramaniam	—	Class Prize
	—	Arithmetic
Gunapooshani Kanagalingam	—	General Knowledge

Std. 3

Gaithrinayaki Nadarajah	—	Class Prize
	—	Arithmetic
	—	Tamil
	—	English
	—	Environment
	—	Drawing
	—	Needle Work
	—	General Knowledge
Vaseetha Balakrishnan	—	Class Prize

Std. 4 A

Vanithajothy Coomarasamy	—	Scripture
	—	English Language
Gowrimanohari Subramaniam	—	Tamil Language
	—	General Knowledge
	—	Environment
Kamalini Rasiiah	—	Arithmetic
	—	Needle Work

Std. 4 B

Gunasoundari Gunanayagam	—	Hand Work
	—	Drawing
Arunthathi Rasiiah	—	English Language

Std. 5 A

Sugendrini Francis	—	Class Prize
	—	Scripture
	—	Tamil Language

Suganthi Hensman

Thanja Coomarasamy
Anna Rita Selvanayagam

Std. 5 B

Chitradevi Sivakolunthu

Special Prizes

Best attendance in the Lower School
Cup presented by the late Dr. & Mrs. Aiyadurai
General Knowledge, Lower School
Elocution, English

Elocution-Tamil

Needle Work-Lower School

Tamil Singing—Individual—Juniors
Home Gardening

— Environment
— Drawing
— Class Prize
— English Language
— Class Prize
— Arithmetic
— Hand Work

— Needle Work

Std. 4 A

Gowrimanohari Subramaniam
Std. 3 Nirmalene Navaratnarajah
Std. 4 Rathiyogini Rasiah
Std. 5 Gowrimanohari Subramaniam
Std. 3 Nirmalene Navaratnarajah
Std. 4 Rathiyogini Rasiah
Std. 5 Gowrimanohari Subramaniam
Rubini Thambirajah
Chandradevi Velumylum
Shirani Vijayarajah
Malini Nadarajah
Malini Navaratnam
Dushyanthi Snell

Middle School

Form I A

Manchula Sivapatham

Gnanambikai Ponnampalam

Anushia Kandasamy
Chandramathy Balasunderam

Ranjini Vijayaratnam
Gnananthi Ponniah

Rajayogam Nadarajah

Form I. B

Vasanthi Balachandran

Jeyarani Sinnadurai

Tamil Language
Tamil Literature
English Language
Arithmetic
General Science
Mathematics
Needle Work
Art
Home Science
Social Studies
Civics
Scripture

English Language
English Literature
Hand work

Form II. A**Manohari Subramaniam****Class Prize**

Tamil Literature

English Language

Arithmetic

Mathematics

Social Studies

Needle Work

Scripture

Tamil Language

Mathematics

English Literature

House Craft

Malini Rajaratnam**Padmini Somasunderam****Padmadevi Sambasivam****Form II. B****Kalanithy Kulathungam****Arithmetic****Padmavathy Ratnam****Tamil language****Nirmaladevi Kandasamy****Art****Form III. A****Kamalambikai Aiyadurai****Class Prize**

Hinduism

Tamil

Hand Work

Art

Nageswary Kethusigamany**General Science**

Social Studies

Scripture

Suganthi Balachandran

Arithmetic

Nalayini Somasunderam

Mathematics

Malini Chelliah

English

Anushia Thiagarajah

Music

J. S. C. — N. P. T. A. Exam., 1967**Kamalambikai Aiyadurai****1st Division—Distinction in Tamil, Arithmetic, English, Mathematics, Art, Hand Work and Hinduism.****Nageswary Kethusigamany****1st Division—Distinction in Tamil, Arithmetic, Mathematics, English and Hinduism.****Rajini Rajasingam****1st Division—Distinction in Mathematics, Arithmetic, English, General Science and Scripture.****Anushia Thiagarajah****1st Division—Distinction in Mathematics, Arithmetic, English, Hinduism, and Music.**

Balamehala Thirugnanasothy

Shamala Pathmanathan

Nalayini Somasunderam

Dileeni Watson

Jayanthi Stephen

Arunthathi Daniel

Suganthi Balachanthiran

Ranjini Nadarajah

1st Division—Distinction in Mathematics,
English, Hinduism, and Hand Work.

1st Division—Distinction in Arithmetic,
Mathematics and English.

1st Division—Distinction in Arithmetic,
Mathematics, and Hinduism.

1st Division—Distinction in Arithmetic,
Mathematics and English.

1st Division—Distinction in Arithmetic,
and English

1st Division—Distinction in Arithmetic,
and English

1st Division—Distinction in English

1st Division

Distinctions only

Malini Chelliah

Krishanthini Cunaratnam

Selvajothy Rajakone

Indra Ramadason

Mangayathkarasi Vythilingam

Vasanthi Vijayaratham

Distinction in English

Distinction in Mathematics

Distinction in English

Distinction in Arithmetic

Distinction in Hand Work

Distinction in Hinduism

Form IV. A

Karunarane Jesudasan

Class Prize

Scripture

English

Mathematics

Science

Tamil

Renuka Rajaratnam

Form IV B

Dhayalini Mather

Yogeswary Sivananthan

Sivaranee Sivarajah

English

Hinduism

Needle Work

G. C. E. B

Joy Selvanayagam

English

G. C. E. D

Chandradevi Somasunderam

Jebaneswary Jeyaratnam

Science

Art

G. C. E. E

Rubini Navaratnarajah

Vasantha Nadarajah

English

Hinduism

G. C. E. (O. L.) August, 1967

Sivasakthy Mylvaganam
Rajavathany Muthiah

Distinction in Hinduism
Distinction in Tamil Language

G. C. E. (O. L.) December, 1967

Shanthini Sinnadurai
Rathi Rajalingam
Chandraleka Poopalan
Jayanthimala Kanagiah
Mohini Ratnam

Distinction in Mathematics
Distinction in Mathematics
Distinction in Hinduism
Distinction in Hinduism
Distinction in Christianity

Medicine — 1966

Nirmala Kanagasisingam
Luxmi Ratnam

Bio Science, 1966

Padmini Canagasundaram

Arts, 1966

Gowry Saravanamuthu

Medicine, 1967

Thangeswary Kandiah
Sivarubi Sabaratnam

Bio Science, 1967

Haima Chellappah
Shantha Saravanamuthu
Thirumagal Thirunavukarasu
Pamathy Vanniasingam

Special Prizes, 1968

Home Science prize presented by Mr. & Mrs. C. Veerasingham

—Thayarane Ponnudurai

Grace Hensman Memorial prize for Mathematics presented by

Miss. F. K. Muthiah

—Pavalaranee Mahadeva

S. C. Ramalingam Memorial prize awarded by Mr. & Mrs. K. Sivapragasam for

English in the G.C.E. (O.L.) class

—Savitri Jesudasan

Hilda Thamotharam Memorial prize for Biology presented by

Mrs. E. C. Perinpanayagam

—Chandradevi Somasundaram

Arulpragasam Memorial prize presented by Mrs. G. C. Bartlet for the Best Science

Student in the University Entrance class

—Thangeswary Kandiah

Distinction in Chemistry at the G.C.E. (Ad. Level) examination, 1967.

—Thangeswary Kandiah

English Elocution

Form I	—	Suganthi Hensman
Form II	—	Suganthi Karunanathan
Form III	—	Vijayanthi Selvanayagam
Form IV	—	Suganthi Balachandran
Seniors	—	Shirley Sabaratnam
Post Seniors	—	Jayanthi Watson

Tamil Elocution

Form I	—	Suganthi Hensman
Form II	—	Vasanthi Hitchcock
Form III	—	Rukmalene Navaratnarajah
Seniors	—	Anushia Thiagarajah
Post Seniors	—	Sivamalar Ponnuthurai

Dr. S. Subramaniam Memorial Prize presented by Mr. V. Subramaniam for
Tamil Essay, Seniors —Pushparani Vethanayagam

General Knowledge

Middle School—Daisy Ratnanandan Memorial prize presented by Mrs. Mortimer
—Gowri Kandiah

Gen. Knowledge—G.C.E. (O.L.)—Sangarapillai Memorial prize presented by
Miss. Nesaratnam Sangarapillai —Nageswary Kethusigamany

Gen. Knowledge—G.C.E. (A.L.)—Annal Lawrence Memorial prize presented by
her sister, Mrs. Grace Balasundaram —Thirumagal Thirunavukarasu

Needle Work—Middle School—Vethanayagam Chinniah Memorial prize presented by
Mr. A. V. Chinniah —Sugendrini Francis

Needle Work 2nd prize —Vijayanthi Selvanayagam

Needle Work—Upper School—Chellam Muthuthamby Memorial prize presented by
Mr. M. Veerasingam —Sivarani Sivarajah

Needle Work 2nd prize—Awarded by Mrs. E. A. Rajasingam
—Loganayagi Thuraisingam

Cookery—Annal Lawrence Memorial prize for Cookery presented by
Miss. S. T. Matthai —Selvareen Karunairajah

Cookery 2nd prize —Indranee Chelliah

Challenge Cup for Cookery presented by Mrs. Barr. Kumarakulasingam
—Good Child House

Glory Jacob Memorial prize presented by Mr. C. S. Jacob for the Best Arts Student
in the University Entrance Class—Not awarded.

Page Memorial prize presented by Jaffna O. G. A. for the best all round student—Not
awarded.

Athletes, 1967	—	Sarojini Nadarajah
		Kalyani Nadarajah
Athletes, 1968	—	Sharmini Samuel
		Sarojini Nadarajah
Championship—Tenekoit—		Rathy Rajalingam (Hon. Mention)

Prize goes to —	Florence Solomon
Championship—Badminton	Mabel Samuel
Games Prefect, 1968 —	Rathy Rajalingam
Head Girl, 1967 —	Suganthini Thambiah
Head Girl, 1968 —	Pamathy Vanniasingam
Guiding: Best Guide —	Karunaranee Jesudason
Best Patrol —	Barbet
	Ranjana Vyravipillai
English Singing—Juniors—	Carter House
" " Seniors—	Carter House
Tamil Singing—Juniors —	Carter House
Inters —	Carter House
Seniors —	Good Child House
Tamil Singing—Individual.—Inters	—Bavani Shanmugalingam
	—Rukma Ponnuthurai
" " " —Seniors	—Nirmala Rajasingam
Tamil Singing—Cup for Oriental Group Singing—Seniors-presented by	
Mrs. C. Balasingam	—Good Child House
Arulambalam Russel Virasinghe and Sophia Muthammah Niles Memorial prize for	
Scripture donated by Dr. (Mrs.) L. M. Virasinghe Chinnappah	—Nesaranjini Fitch
English Elocution Cup presented by the late Mr. V. C. Canagaratnam and	
Mrs. Canagaratnam	—Hophen Gartner House
S. J. Gunasegaram Challenge Cup for Tamil Elocution presented by	
Professor and Mrs. George Thambyahpillai	—Good Child House
Fanny Achimuthu Bartlet Challenge Shield for English Group Singing presented by	
Sir Velupillai and Lady Coomarasamy	—Carter House
Carter Shield for all round House	—Carter House
Final results of the G.C.E. (A.L.) Examination held in December, 1967.	

Selected for Medical Course :

Thangeswary Kandiah
Sivaroo by Sabaratnam

Selected for Bio Science Course :

Hyma Chellappah
Shantha Saravanamuthu
Thirumagal Thirunavukkarasu
Pamathy Vanniasingam

Selected for Arts Course :

Chandrakanthy Balachandran
Shanthi Ramalingham
Kanageswary Subramaniam

gam

ouse

by

Jaffna,

